

Giới thiệu Thay Đổi: Try to Forget...

Sau phần một Destiny to love... tác giả đã cho ra mắt phần hai của truyện là Thay Đổi: Try to Forget...

Năm cô mười sáu tuổi đã gặp được anh. Tình yêu giữa cô và anh đã trải qua vô vàn cảm xúc. Đáng, cay, ngọt, buồn đều có cả. Và đến cuối cùng cả hai đều phát hiện ra bản thân không thể thiếu đối phương

Khi anh mười bảy tuổi, vì một lý do bất đắc dĩ mà anh phải rời xa cô. Vì yêu anh mà cô đã ngây thơ làm theo lời hứa với anh, chờ anh trở về.

Nhưng rồi, ba năm trôi qua...

Năm hai mươi tuổi, anh sai người giết cha cô, khiến cô mất đi tất cả.

Tất cả yêu thương chờ đợi đều hóa thành hư vô, để lại một mối hận thù sâu sắc.

Vì lẽ đó mà cô quyết định trả thù anh bằng bất cứ giá nào.

Năm cô tròn hai mốt tuổi đã nhận lời cầu hôn với người thừa kế tập đoàn đối thủ với nhà anh. Cũng từ đó trở thành người nắm quyền của tập đoàn này.

Năm hai mươi hai tuổi, cả thương trường đều biết cô một đối thủ voo cùng đáng sợ.

Năm cô hai mươi ba tuổi, dưới sự điều hành của cô, tập đoàn ngày càng phát triển, cổ phiếu tăng gấp bội. Rất nhiều người muốn đầu nhập vào tập đoàn do cô đứng đầu.

Năm cô hai mươi tyw tuổi, tập đoàn do cô làm chủ đã trở thành một trong ba tập đoàn có ảnh hưởng đến nền kinh tế Nhật Bản, đồng thời trở thành một tập đoàn mạnh của Châu Á.

Năm cô hai mươi lăm tuổi, anh đã trở về sau nhiều năm xa cách. Nhưng giữa anh và cô chỉ còn lại hận thù.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi: Try to Forget...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-1: Thay Đổi: Try to Forget - Mở đầu

Trời mưa to, rất to...

Giữa đêm khuya rào rào những hạt mưa nặng trĩu, đầu đó dội lại tiếng bước chân vội vã của một cô gái...

Gió thổi từng đợt, mạnh như táp vào người, mạnh như muốn xô ngã bóng dáng bé nhỏ ấy.

Yui đội mưa chạy một mạch, gương mặt cô tái đi, môi chuyển sang màu tím lạnh. Đầu đó trong con đường u tối, ánh sáng từ bệnh viện Beryl hắt ra càng thôi thúc bước chân cô.

Yui vội vã chạy lại quầy tiếp tân, gấp gáp hỏi thông tin, rồi cô chạy lại khu cấp cứu.

- Maiko! Cô Toyama! - Vừa lên tới nơi, Yui quỳnh quáng hỏi.

- Nhị tiểu thư? Sao cô lại ướt nhẹp thế này? - Toyama hoảng hốt đỡ lấy Yui. Cô thoáng rùng mình khi thấy cả cơ thể Yui lạnh lẽo, run lên bần bật. - Thưa kí Yumida đâu? Chẳng lẽ cô ta để cô đắm mưa sao?

- Không quan trọng... - Yui cố gắng điềm tĩnh gạt tay Toyama. - Cha... Cha sao rồi?

Mai đứng đây, bước tới bên em gái, dịu dàng đỡ lấy vai em.

- Vẫn đang cấp cứu, chưa có kết quả cụ thể nào cả. Yui, bình tĩnh đi.

Nghe Mai trấn an, Yui chịu khó thở sâu, ổn định lại hô hấp.

- Còn mẹ? Mẹ vẫn chưa tới? - Yui ngó nghiêng xung quanh tìm bóng dáng bà.

- Mẹ bị ngất lúc nghe hung tin này. - Mai lắc đầu. - Giờ bà đang nằm trong phòng nghỉ đằng kia, đã có các y tá chăm sóc rồi.

Yui thoáng hoảng hốt khi nghe mẹ bị ngã, nhưng rồi cũng gật gù. Mấy năm gần đây, sức khỏe bà yếu đi, thường ngã đi khi bị chấn động.

- Thư kí Yumida đâu? Sao lại để cô ra nông nổi này? - Toyama mượn được một cái khăn của bệnh viện, vội vã lau khô người cho Yui.

- Tôi tiếp khách ở gần đây nên chạy bộ sang cho nhanh. Còn Yumida, tôi đã điều đi làm việc với cảnh sát để điều tra kẻ gây ra vụ tai nạn này.

Ánh mắt Yui dần học thấy rõ. Cô suýt đứng tim khi nghe cha cô bị một chiếc xe cố ý đâm vào rồi bỏ chạy. Chắc chắn có kẻ muốn hại cha cô và tập đoàn, đứng sau vụ tai nạn này.

Đèn cấp cứu vụt tắt, cả ba người đứng bật dậy. Lát sau một vị bác sĩ trung niên đi ra, tháo khẩu trang y tế.

- Bác sĩ! Cha tôi sao rồi? - Cả Yui và Mai vội vàng lao tới sốt sắng hỏi.

Nhưng vị bác sĩ kia bắt lực thờ dài, gương mặt lộ rõ vẻ tiếc nuối.

- Chúng tôi đã cố hết sức, nhưng chủ tịch Satake bị chấn thương vùng đầu rất nặng. Có thể não ông ấy sẽ ngưng hoạt động một thời gian dài.

- Ý bác sĩ... là ông ấy trở thành người thực vật sao? - Yui run giọng.

Vị bác sĩ tiếc nuối gật đầu.

Thông tin này như một con sấm chấn kinh cả ba người. Nét mặt họ tái đi, bản thân, hàm răng đánh vào nhau ken kết.

- Bây giờ chúng tôi sẽ chuyển ông ấy vào phòng hồi sức sau cấp cứu. Phiền người nhà theo tôi đi làm thủ tục.

- Ông đùa à? - Yui giận dữ gào thét, nắm lấy vai vị bác sĩ, giằng co. - Bệnh viện Beryl tầm cỡ quốc tế cơ mà, chẳng lẽ không làm cha tôi tỉnh lại được?? Ông nghĩ tập đoàn Satake không có tiền chắc? Bằng mọi giá phải làm ông ấy tỉnh dậy!!

Thư kí Toyama hoảng hốt giữ lấy Yui, giằng cô ra khỏi người bác sĩ. Vị bác sĩ kia chỉnh lại kính, bắt lực lắc đầu.

- Chúng tôi cũng đành chịu rồi. Chỉ còn trông chờ vào kì tích nữa thôi.

- Kì tích? Ông có còn lương tâm không vậy? Bác sĩ mà vô trách nhiệm phó mặc cho kì tích sao? - Yui vẫn điên cuồng gào lên, cố gắng vùng vẫy ra khỏi cái giữ tay của thư kí Toyama và chị Mai.

Lát sau, chiếc xe đẩy chở chủ tịch Satake Ikishige chậm chậm đi ra. Yui vội vã níu lấy giường, gào khóc.

- Cha!!

- Cô Satake. - Trong cơn khủng hoảng tuyệt vọng của Yui, một người phụ nữ vóc dáng mảnh mai bước tới.

- Thư ký Yumida. - Ánh mắt cô vẫn còn tối sầm, gọi tên cô thư kí riêng. Lát sau, Yui quay sang Mai, cố gắng bình tĩnh. - Chị và cô Toyama đi đến chỗ cha đi. Em muốn nói chuyện với Yumida.

Mai gật đầu. Chưa đầy một phút sau, Yui và Yumida Ena đã có một bầu không khí riêng để nói chuyện.

- Nói. Kẻ nào đứng sau vụ này? - Yui gằn giọng, cố gắng tiết chế cơn phần nộ trong lòng.

- Phía cảnh sát đã bắt được thủ phạm trên đường hẩn tháo chạy về phía Saitama. Hẩn được thuê để giết chủ tịch Satake với mức tiền thưởng khổng lồ. Sau khi điều tra, cuối cùng hẩn cũng đã khai ra kẻ đứng sau chuyện này. - Ena lật quyển sổ tay ghi chép ra, khai báo chi tiết.

- Tôi hỏi kẻ nào!! - Yui hoàn toàn đánh mất sự bình tĩnh, gào lên.

Yumida Ena yên lặng hồi lâu, ánh mắt ái ngại nhìn Yui còn đang thờ hồng hộc. Đến lúc bắt gặp cái lườm đặc mùi sát khí của Yui, Ena hoảng quá mà khai.

- Từ một chàng trai có tên S.H thuộc gia tộc Hanagato!

Yui chết sững lại, tròn mắt.

- Yumida... Cô nói... ai cơ? - Môi Yui nhếch lên lạnh lẽo.

- Tiểu thư Satake, cô biết rõ mà! Chính là người cô yêu, thiếu gia Hanagato Shukasa!! - Ena hoảng quá mà gào lên.

"Rầm!!"

Một cú đâm tung vào bức tường ngay phía sau lưng Ena, không khí xung quanh mỗi lúc một lạnh đi, gương mặt Yui tối đen khỏi nói.

- Cô điên à Yumida? Shukasa đang ở Mi cơ mà, anh ấy làm vậy để được gì? - Giọng Yui lạnh như băng. - Shukasa chẳng có lý do gì để làm điều đó...

- Hiện thiếu gia Hanagato đang giữ chức vụ phó giám đốc bộ phận bất động sản ở tập đoàn. Chủ tịch Hanagato Junkasa đặt ra thử thách cho thiếu gia là phải đấu thầu thành công khu đất ở bang California thì mới được thăng chức. Cô biết đấy, khu đất này cũng đang được tập đoàn chúng ta nhắm tới... - Ena có chút sợ sệt, nhưng vẫn kiên cường nói. - Cô thử nghĩ mà xem, tập đoàn Satake mất người điều hành, rồi cổ phiếu tập đoàn sẽ sụt giảm nghiêm trọng, chúng ta sẽ hoàn toàn đánh mất khu đất đó. Người có lợi nhất chẳng phải là Hanagato Shukasa hay sao?

Yui giật mình thẩn thờ, đôi chân phút chốc mất trọng lực. Cô ngồi phịch xuống sàn, nét mặt tái đi.

- Yumida... Phía cảnh sát ra sao rồi?

- Tin xấu, thưa tiểu thư. - Yumida lắc đầu chán nản. - Khai báo xong, tên hung thủ lần đầu ra chết vì bị trúng độc. Cuộn băng ghi âm lời khai không lý do mà biến mất. Các sĩ quan cảnh sát lắc đầu làm ngơ như không có gì. Cô biết đấy, đối phương là người thừa kế tập đoàn Hanagato, họ đâu dám manh động. Chúng ta lại không có bằng chứng để kết tội.

Shukasa... Hanagato Shukasa... Người mà cô yêu đến thế, hóa ra lại là con người thực dụng và nhẫn tâm như vậy sao?

Anh ta hại cha của cô ra nông nổi này, hại cả tập đoàn, cả gia tộc Satake, tất cả chỉ vì con đường thăng quan của anh ta?

Anh ta phụ lòng cô mong mỏi suốt ba năm qua, phụ bạc tình cảm của cô?

Anh ta hết lần này đến lượt khác phản bội cô, khiến cho cô thất vọng...

...

Hanagato Shukasa, tôi hận anh...

...

Tình dậy giữa bầu trời mùa xuân, Yui vô hồn ra lệnh cho thư ký Yumida Ena.

- Thư ký Yumida, cô liên hệ với đoàn luật sư của tập đoàn, tôi sẽ thừa kế quyền điều hành tập đoàn từ cha.

- Nhị tiểu thư, nhưng cô chỉ mới hai mươi tuổi... - Ena giật mình phản bác.

- Hai mươi tuổi thì sao? Hai mươi tuổi là đã quá đủ cho việc lật đổ Hanagato Shukasa và cả tập đoàn thối nát của anh ta rồi! - Yui gằn giọng, kim hãm sự tức giận từ sâu trong đáy lòng.

...

- Yui, em còn quá trẻ. Dù em đã chứng minh được thực lực, dù cha đã giao quyền thừa kế lại cho em, nhưng chỉ vì giới tính và tuổi tác của em mà người ta sẽ không ngại ngăn cản em xuống. - Mai dịu dàng vuốt lấy tóc Yui, lời nói chứa rất nhiều ẩn ý. - Em xem, hàng loạt nhân viên đòi nghỉ việc, cổ phiếu sụt giảm, cổ đông đòi thay thế người khác, nội bộ tập đoàn lục đục. Đừng nói đến việc lật đổ tập đoàn Hanagato, ngay cả việc ngồi lên chiếc ghế chủ tịch hội đồng quản trị đã vô cùng khó khăn rồi.

- Vậy em phải làm sao? - Yui gào lên, tay đau đớn vò lấy tóc, gương mặt tái đi vì khủng hoảng.

- Điều em cần làm là tìm một chỗ hậu thuẫn lớn. Em phải có một người đủ khả năng chống lưng cho em, đứng sau lưng em giúp em giải quyết mọi chuyện. - Mai dịu dàng mà gắt gao giữ chặt lấy vai Yui, nghiêm túc. - Em hãy kết hôn đi.

- Kết hôn? Chị đùa à? - Yui giật mình giãy nảy.

- Em còn nghĩ đến tình cảm của riêng em sao? - Mai cười lạnh. - Đừng quên em phải trả thù cho cha. Em phải trả thù Hanagato Shukasa, đừng vì chút ích kỉ đó mà làm hỏng đại sự được không?

Yui bất giác chùng xuống, đôi vai buông thõng đầy bất lực. Cô khổ não ôm đầu, thờ dài thườn thượt tự thương hại bản thân.

- Chị nói xem, em phải kết hôn với ai? Người nào có thể đồng tâm cùng em chống lại tập đoàn Hanagato, người nào có đủ khả năng và uy lực? Rốt cuộc là người nào??

Mai bình thản nhìn Yui, lâu sau nhẹ nhàng thốt ra một cái tên.

- Oga Sewashi, người thừa kế tập đoàn Oga, từng là vị hôn phu của em.

...

Năm sáu tuổi, cô và anh gặp nhau. Anh bắt nạt cô, cô lập cô. Cô hận anh khôn cùng, bỏ đi thật xa, tập trở nên mạnh mẽ.

Năm mười sáu tuổi, cô và anh gặp lại nhau. Yêu rồi hận, hận rồi yêu, trải qua đủ cay đắng ngọt bùi, cô và anh nhận ra mình không thể sống thiếu đối

phương.

Năm mười bảy tuổi, anh bắt đầu đi phải rời xa cô. Anh bắt cô hứa sẽ chờ anh, chờ ngày anh trở về cầu hôn cô. Yêu anh, cô ngây thơ đồng ý. Ngày này tháng khác ngóng trông anh ở phương xa quay về bên cô.

Năm mười tám tuổi, cô trở thành giám đốc bộ phận bất động sản.

Năm mười chín tuổi, cô có đủ khả năng điều hành xuất sắc sáu bộ phận của tập đoàn.

Năm hai mươi tuổi, cô thu mua thành công hơn hai mươi công ty doanh nghiệp lớn nhỏ, kí được hợp đồng với hơn ba mươi doanh nghiệp lớn nước ngoài, kiểm về cho tập đoàn không dưới năm mươi dự án đầu tư lớn nhỏ. Cô được ca ngợi là nữ doanh nhân trẻ xuất sắc nhất.

Ba năm trôi qua, cô vẫn chờ đợi anh như thế.

Vậy mà...

Năm hai mươi tuổi, anh sai người ám sát cha cô, hủy hoại gia đình cô hòng thuận lợi bước lên chiếc ghế chủ tịch của tập đoàn anh.

Bao nhiêu yêu thương đợi chờ hóa hư vô, trong lòng cô chỉ còn mối hận thù sâu sắc với anh. Cô quyết tâm phá hủy công danh sự nghiệp của anh, phá hủy cả gia tộc anh đúng như cách anh từng làm với cô.

Năm hai mươi tuổi, cô kết hôn với người thừa kế tập đoàn đối thủ nhà anh, đồng thời trở thành chủ tịch hội đồng quản trị của cả tập đoàn.

Năm hai mươi tuổi, cô trở thành doanh nhân đáng gờm trên thương trường, có tiếng tăm tới mức người ta phải đắn đo khi trở thành đối thủ của tập đoàn cô.

Năm hai mươi ba tuổi, lợi nhuận của tập đoàn đem về tăng gấp bội. Giá cổ phiếu tăng, số người muốn đầu tư vào tập đoàn tăng liên tục.

Năm hai mươi tư tuổi, cô đưa tập đoàn của cô trở thành một trong ba tập đoàn có ảnh hưởng lớn nhất Nhật Bản, một trong bảy tập đoàn lớn mạnh nhất châu Á.

Năm hai mươi lăm tuổi, cuối cùng anh cũng trở về sau tám năm xa cách. Nhưng giữa anh và cô, tất cả chỉ còn nỗi đau và thù hận...

___o0o0o___

Thay Đổi: Try to Forget...

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi: Try to Forget...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-2: Trở về

Thấm thoát một cái, tám năm cũng đã trôi qua... Mọi thứ như chỉ vừa ở đó ngày hôm qua thôi, thế nhưng có lẽ bây giờ cũng đã thay đổi rồi...

Hanagato Shukasa anh bước xuống sân bay, rào từng bước rất điềm đạm. Hai vệ sĩ hộ tống anh cùng hai người đàn ông khác đẩy hành lý của anh ra khỏi cửa.

Quả thật người ở sân bay này rất đông, mà một bộ phận không ít là những tay phóng viên đang tìm anh để lấy thông tin.

- Giám đốc Hanagato! Đã một thời gian rất lâu ngài ở Mỹ, ngài có dự định gì khi trở về Nhật Bản? - Một tay phóng viên chìa mic vào anh, giọng điệu hỏi hả.

- Thưa ngài, có phải ngài định nhắm tới khu đất số 4 ở Saitama không? Nếu vậy ngài sẽ phải đối đầu với tập đoàn Oga. Ngài đã có kế hoạch chưa?

- Có tin đồn ngài chuẩn bị đính hôn với tiểu thư Kanami Sakurako, có đúng không ạ?

- Giám đốc Hanagato sẽ không trả lời phỏng vấn, các người làm ơn đi cho. - Hai vệ sĩ cố gắng bảo vệ Shukasa khỏi đám phóng viên, một mỗi đưa anh ra khỏi cổng.

Anh vừa ra tới nơi, một chiếc xe sang trọng chạy qua, dừng lại trước mặt anh. Hai người kia đem vali bỏ vào cốp xe, còn vệ sĩ vẫn cố gắng đưa Shukasa vào xe an toàn.

- Thưa ngài, một câu thôi!

- Giám đốc Hanagato!!

Các phóng viên vẫn nhao nhao cổ hời, còn Shukasa bỏ mặc tất cả mà yên vị vào trong xe.

Shukasa vẫn bình thản tháo chiếc kính râm, nói lỏng cà vạt tận hưởng không gian yên tĩnh.

- Ôi chà. - Một giọng nói ngọt như mật vang lên bên tai. - Giám đốc điều hành Hanagato Shukasa hiện nay đang rất được giới truyền thông chú ý. Không phải anh lấy đó làm tự hào đấy chứ?

- Cô im đi. - Shukasa lạnh lùng buông.

Kanami Sakurako thân nhiên khoác lấy vai anh, dựa đầu vào cánh tay vững chắc, giọng ngọt ngào.

- Đi đến trung tâm thương mại với em nha. Hôm nay anh được nghỉ làm mà.

- Cho xe đến trụ sở tập đoàn Satake. - Phót lờ hoàn toàn Sakurako, anh ra lệnh cho tài xế.

- Hanagato Shukasa! Trong mắt anh có còn vị hôn thê này nữa không? Sao anh dám ngang nhiên đi tìm người yêu cũ? - Sakurako giật nảy mình bức bối.

- Chỉ là hôn nhân sắp đặt của cha mẹ, cô còn đòi hỏi gì? - Shukasa cười như trên ngời cô, vẫn thái độ khinh miệt. - Hôn nữa, Yui vẫn đang là người yêu tôi. Cũ đâu ra mà cũ.

- Anh trở về Nhật Bản là vì muốn công khai mối quan hệ giữa em và anh mà. Chính anh đã nói với bác gái vậy còn gì? - Sakurako trợn mắt giãy nảy.

- Ô, thế cô nghĩ tôi nói tôi về Nhật để gặp Yui thì mẹ tôi sẽ cho sao? - Shukasa vẫn thản nhiên như không trước thái độ giận dữ của cô, càng chọc Sakurako phát tiết.

Cô nàng giận đến tím mặt, răng cắn vào môi suýt tứa máu, hận bản thân mình không thể đánh Satake Yui một trận hả hê.

- Được rồi, dừng lại. - Thấy chiếc xe đã đến nơi cần đến, Shukasa vui vẻ nói.

Anh bước xuống xe, vẫn thái độ lạnh nhạt.

- Kanami, nhờ cô đem hành lý của tôi về tư gia nhé.

- Anh... Tôi sẽ thưa lại với bác gái. - Sakurako nghiêng răng đe dọa.

- Cứ tự nhiên. Tôi có gan đến tìm Yui khác sẽ có gan đối đầu với mẹ. Vạn sự nhờ cô.

Giọng điệu bình thản của Shukasa mỗi lúc chọc điên Sakurako. Cô nàng hầy còn giận điên lên, còn anh cứ ung dung bước vào trụ sở.

Tám năm trôi qua, tám năm không được chạm vào Yui. Anh vẫn thường xuyên theo dõi cô trên mạng, xem những buổi phỏng vấn hay những bài báo viết về cô mà không khỏi tự hào, hận bản thân không thể hét lên cho cả thế giới biết cô là bạn gái của anh.

Anh cũng cố gắng từ vị trí thấp nhất trong tập đoàn đến chức vị giám đốc điều hành ngày hôm nay. Nếu cứ đà này thì chưa đến năm 30 tuổi anh đã có thể đường hoàng trở thành chủ tịch tập đoàn Hanagato rồi.

Năm nay anh hai sáu tuổi, bị cha mẹ ép đính hôn với Kanami Sakurako. Thế nhưng thâm tâm anh cười mĩa, ngoài một người con gái tên Satake Yui ra anh đâu có thêm để ý tới ai khác. Lần trở về này là để anh cầu hôn cô.

Tám năm ở Mỹ, anh hoàn toàn mất liên lạc với cô. Cô không dùng số điện thoại cũ nữa, cũng không dám điều tra vì mọi hoạt động của anh đều bị giám sát nghiêm ngặt. Anh chẳng có lấy một chút thời gian riêng tư.

Lần này quay về Nhật Bản, anh không thông báo cho cô và bất kì ai. Chỉ trông rằng có thể nhìn thấy gương mặt rạng ngời và hạnh phúc của cô, trông rằng cô sẽ nhào đến ôm lấy anh và nói rằng cô nhớ anh.

Anh tiến đến quầy tiếp tân, nghiêm nghị.

- Liên hệ cho tôi với chủ tịch Satake.

"Chủ tịch Satake"... Năm năm trước, cố chủ tịch Satake Ikishige bị tai nạn, không thể tiếp tục điều hành. Satake Yui thừa kế gia tài từ cha, trở thành chủ nhân tiếp theo của chiếc ghế chủ tịch, và là một nữ doanh nhân thành đạt và xuất sắc khi còn ở độ tuổi rất trẻ. Gọi cô bằng cái tên như vậy thoáng chọc Shukasa thấy nể cô hơn.

- Xin lỗi ngài, chủ tịch vừa ra ngoài cách đây ít phút. Ngài có muốn lên lịch gặp mặt với chủ tịch không? - Nữ nhân viên ái ngại nói.

Trong lòng Shukasa có chút hụt hẫng. Anh đã mong đợi giây phút gặp cô bấy lâu nay, vậy mà cô lại đi mất.

- Cô có biết cô ấy đi đâu không? - Shukasa cố tìm lấy một chút hy vọng.

- Tôi cũng không rõ nữa. - Nữ nhân viên lắc đầu. - Nhưng khoảng năm giờ chiều chủ tịch sẽ quay về đây. Ngài có thể tới tìm vào lúc đó.

Shukasa thất vọng bước ra khỏi trụ sở. Anh giờ tay lên nhìn đồng hồ, còn tới tận ba tiếng nữa. Chắc nên đi đâu đó để giết thời gian.

Đang phân vân suy nghĩ, chợt Shukasa mới sực nhớ tới mấy anh bạn nói khổ ngày xưa. Có lẽ nên tới thăm họ đã.

Nghĩ là làm, Shukasa gọi taxi phóng đến khu chung cư Sunshine.

___o0o0o___

Bấm chuông căn hộ ở cuối hành lang, anh vui vẻ đợi.

Chưa đầy phút sau, một người phụ nữ ra mở cổng.

- A, Shukasa! Anh về Nhật Bản rồi? - Mika nở nụ cười tươi tắn.

- Ủ, anh mới về khi trưa thôi. - Shukasa gãi đầu đáp. - Akito đâu?

- Anh ấy vẫn đang ở công ti. Để em gọi cho anh ấy, có lẽ sẽ sắp xếp về được. Anh vào nhà đi. - Mika mở cửa rộng ra mời Shukasa vào nhà.

- Hai người có cuộc sống tốt quá. - Shukasa bước vào trong, nhìn ngắm căn hộ cao cấp rất rộng rãi và tiện nghi mà ca thán.

Trong tám năm đó, Akito đã hồi cưới được cô bạn gái Mika, và may mắn rước vợ về nhà sớm nhất trong hội. Sau tốt nghiệp, Akito đã thành lập một công ti đồ chơi và hiện nay công việc kinh doanh cũng rất ổn định. Mika hiện đang làm nhà báo, và cũng làm chủ một võ đường riêng. Sự nghiệp của cặp đôi hiện đang rất tốt.

- Cô công chúa nhỏ đâu rồi? - Đi dạo một vòng quanh nhà mà vẫn không thấy người cần thấy đâu, Shukasa bèn hỏi.

- Kaori á? Con bé đang ở nhà trẻ mà. - Mika cười cợt, tay loay hoay pha trà.

Niềm vui quá đù đầy khi Akito sớm được làm cha. Một đứa con gái rất dễ thương, tên là Manabu Kaori, năm nay cũng được bốn tuổi. Akito thường tự hào chụp hình và quay video cô bé gửi cho Shukasa để khoe anh.

- Cả gia đình hạnh phúc thật đấy. Kaori đúng như là một "tiểu Mika" vậy. - Shukasa ngược lên nhìn tấm ảnh chụp ba người ở công viên, cười nói vô cùng vui vẻ. - Lần này trở về Nhật Bản, anh cũng muốn tìm lại hạnh phúc đó.

Nghe đến đây, chiếc thìa kim loại vô thức rơi mạnh xuống khay sứ, tạo thành một âm thanh vô cùng chói tai. Shukasa quay phắt lại, bắt gặp nét mặt có phần tái đi của Mika.

- Sao thế?

- À... Không... - Cô đặt khay trà lên bàn, cười gượng gạo. - Anh gặp Yui chưa?

- Chưa... - Nghe đến đây, Shukasa thất vọng thờ dãi. - Ban nãy tìm đến trụ sở mà cô ấy không có ở đó. Lát có lẽ anh sẽ quay lại.

Shukasa vu vơ nói mà không hề để ý đến nét mặt đã cứng đờ và tái đi của Mika. Lúc anh vừa kịp nhận ra, cô đã cười lạnh mà rằng.

- Anh thật không biết liêm sỉ là gì. - Shukasa tròn mắt ngạc nhiên với lời nói của cô. Lúc anh còn chưa kịp nói gì, Mika phui tay. - Em mệt rồi, xin phép đi nghỉ. Akito sẽ về ngay thôi.

Nói rồi cô đi thẳng một mạch vào phòng ngủ, đóng sầm cửa lại.

Shukasa đến trở mắt ngạc nhiên với thái độ và lời nói trong phút chốc thay đổi đột ngột. "*Không biết liêm sỉ*"? Gì chứ, anh sao?

Đang bực bội và khó hiểu, lại nghĩ hồi xưa tâm tình Mika cũng thay đổi xoắn xoạch, Shukasa lại thôi không nghĩ nữa, lúi điện thoại ra chơi game.

Chừng nửa tiếng sau, cánh cửa chính bật mở, Akito lao vào, hét toáng lên.

- Thằng khi này, về sao không báo trước một tiếng? - Akito tí tòn vổ vai Shukasa, cười ầm lên. - Tớ gọi cho cả Kuro với Haruka rồi, họ cũng đến đây ngay.

- Tám năm rồi mà cậu vẫn chẳng thay đổi chút nào. - Shukasa nhìn bản tính tùy tiện của Akito mà cười trừ, nhưng trong lòng lại thấy rất vui.

Hai người tám chuyện một lúc nữa thì Kuro và Haruka cũng tới nơi.

Kuro hiện đang làm luật sư, rất có tiếng tăm. Haruka không học đại học mà chú tâm vào diễn xuất. Bây giờ cô nàng cũng là một nữ diễn viên nổi tiếng của nhà hát kịch.

Có điều, công danh như thế là ổn, nhưng hai người này vẫn chưa đầu vào đầu. Hiện tại vẫn đang hẹn hò, Haruka vẫn chưa đồng ý lời cầu hôn của Kuro khiến anh chàng mệt mỏi. Thế nhưng tình cảm đôi bên còn thắm nồng lắm.

- Shukasa, sống tốt chứ? - Kuro hào hứng vỗ lưng anh.

- Tốt, tốt... - Shukasa bả vai anh, cười khò. Lát sau nhìn sang Haruka đang đứng bên cạnh. - Chào em, Haruka. Trông em chẳng khác năm xưa chút nào.

Haruka mặc một chiếc váy xòe khá trẻ trung, mái tóc ngang vai thả dài. Ánh mắt cô lạnh như băng trái ngược hoàn toàn với anh.

- Tên khốn nhà anh, cút về Mĩ đi. - Haruka nghiêng răng, nét mặt xám xịt.

Shukasa sững lại, đơ toàn tập, ánh mắt anh không dám rời vào cô gái nhỏ nhắn trước mắt.

- Haruka! - Kuro chau mày không vui.

- Akito, Mika ở nhà đúng không? - Phốt lờ Kuro và Shukasa, Haruka quay sang Akito, nhẹ giọng.

- Ừ, chắc là ở trong phòng ngủ...

- Biết ngay mà, ai muốn nhìn mặt thằng súc sinh này cơ chứ? - Haruka còn khề đánh lườm vào Shukasa, rồi bỏ vào phòng ngủ ngồi nói chuyện với Mika.

- Gì chứ? Cả Mika và Haruka sao khó hiểu vậy... - Shukasa lăm bắm rồi cùng Kuro ngồi xuống bàn phòng khách.

- Shukasa, họ phản ứng vậy cũng không có gì là ngạc nhiên. - Kuro ngán ngẩm gật đầu. - Họ là bạn của Yui, đương nhiên là thế. Đến tở là bạn của cậu mà còn không bênh nổi cậu nữa. Tại sao cậu lại làm vậy hả? Cậu có còn lương tâm nữa không?

- Há? - Shukasa tròn mắt nhìn Kuro.

- Được rồi Kuro. Bọn mình đã thống nhất chuyện của họ thì cứ để họ giải quyết cơ mà. - Akito gạt tay.

- Này... Chuyện gì thế? Có chuyện gì à? Sao mấy cậu ai cũng lạ hết trơn vậy? - Shukasa chớp mắt, thực lòng không thể hiểu nổi.

- Cậu nên tìm gặp và nói chuyện với Yui đi. - Akito đứng dậy tiến về phía tủ để rượu, lựa một chai. - Dù chuyện cậu làm tuyệt đối không thể tha thứ, nhưng vẫn cứ nên thẳng thắn với nhau.

Shukasa nhướn mày khó hiểu, thật chẳng biết chuyện gì đang diễn ra ở đây cả. Mọi người đều úp úp mở mở, nói những điều mà anh không có bất cứ một thông tin nào.

Gặng hỏi mãi, nhưng Akito và Kuro đều nhất quyết không nói một lời nào. Anh đành không cam tâm uống rượu với bạn.

- Con chào cha. - Đang nói chuyện hã hê, chợt ở cửa vang lên một tiếng chào lạnh lốt.

- Kaori! Con về rồi. - Akito vui vẻ chạy ra cửa, bế thốc đứa con gái lên.

Kaori năm nay vừa bốn tuổi, gương mặt đúng là lựa hết những nét đẹp của cả cha và mẹ. Kaori toát lên vẻ đẹp vừa thông minh lanh lợi, vừa nữ tính dịu dàng. Không hổ danh là cô công chúa bảo bối mà Akito cưng yêu hết mực.

- Con chào chú Kuro. - Kaori lễ phép cúi chào. Lát sau quay sang Shukasa, cô bé có nét ấp úng.

- Đây là bạn cha, chú Shukasa, vừa từ Mĩ về. Sau này con phải thương chú ấy giống như thương Kuro đấy nhé. - Akito xoa đầu con gái.

- Con chào chú Shukasa. - Kaori lễ phép cúi chào, thật khiến Shukasa cung hết biết.

- Bé Kao! Mẹ đã dặn con đi học về phải vào rửa mặt súc miệng cơ mà. - Chợt một giọng nói nghiêm khắc vang lên, Kaori giật mình thoáng sợ hãi.

- Con đi liền nè... - Cô bé tỏ ra biết sợ, lùi thui chạy vào nhà tắm dưới ánh nhìn nghiêm khắc của Mika.

Đợi cô bé làm xong, Mika chẳng rằng mà bế Kaori vào phòng ngủ cùng cô và Haruka.

Akito nhìn vậy bất giác thở dài.

- Kaori về... Vậy là đã năm giờ rồi. - Như sức nhớ ra điều gì đó, Shukasa hoảng hốt bật dậy. - Hai cậu uống tiếp đi, tở về trước.

- Ủ, bữa sau tụ tập tiếp nhé. - Akito vẫy tay.

Đội anh đi rồi, từ trong phòng ngủ, Mika và Haruka bước ra ngoài, ngồi xuống cạnh hai người.

- Em thái độ hơi quá đấy. - Akito nhìn Mika tỏ vẻ không vui.

- Em thật không hiểu nổi sao hai anh lại có thể thần nhiên uống rượu với kẻ nham hiểm như hắn? - Haruka nhướn mày, giọng nói lộ rõ sự khó chịu bức bối.

- Anh không tin Shukasa lại làm điều đó. - Kuro thẳng thừng gạt tay.

- Là giết người! Hắn ta đã lên kế hoạch giết người đấy. Một kẻ như hắn còn có thể làm điều kinh khủng hơn với Yui cơ mà. - Haruka ôm đầu khổ não, thâm tâm hận anh khôn cùng.

- Dù sao cũng nên để bọn họ nói chuyện riêng với nhau. - Kuro xoa lưng Haruka để giúp cô bình tĩnh lại, trong tâm vẫn cầu mong đó không phải sự thực.

___o0o0o___

Hết chương 1.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi: Try to Forget...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Tái ngộ

- Chủ tịch Satake đã về chưa? - Một lần nữa, Shukasa hỏi hã chạy lại quầy tiếp tân, đánh mắt về nghiêm túc thường ngày.

- Thật ngại quá... - Cô nữ nhân viên gãi đầu. - Chủ tịch Satake vừa về đây. Nhưng cách đây ít phút cô ấy lại ra ngoài rồi ạ.

Tin này càng khiến Shukasa mỗi lúc một hụt hẫng. Gương mặt anh tái đi, xám xịt.

- Nếu ngài muốn tìm, có lẽ ngài nên thử đến trung tâm thương mại Wren, thư kí của chủ tịch bảo cô ấy đến đó.

- Vâng, cảm ơn cô. - Như tìm được tia hy vọng, Shukasa vội vàng cảm ơn rồi phóng như bay ra khỏi trụ sở, leo lên chiếc taxi đậu gần đó.

___o0o0o___

"Ở đâu? Ở đâu?" Shukasa chạy tán loạn quanh cả trung tâm. Trung tâm thương mại này lớn nhất Nhật Bản, tận 18 tầng chứ có ít gì. Tìm hết chỗ này cũng phải tới tối mất.

Anh đã cố gắng lượn qua những khu Yui có thể tới, từ khu vực ẩm thực, thể thao đến võ thuật, đều không thấy bóng dáng cô đâu cả.

Đang hoang mang, chột điện thoại của anh rung chuông. Không phải chứ? Là mẹ anh, Hanagato Yuko.

- Alo, mẹ ạ? - Shukasa mất bình tĩnh thừa vào điện thoại.

"Sakurako nói cho ta rồi. Anh định đi tìm con bé Satake Yui hả?" Yuko nói như gắt vào loa.

- Vâng. Thì sao hả mẹ? - Anh thần nhiên đáp lại không mấy bận tâm.

"Anh còn dám nói vậy với ta? Ta nói anh hay, anh cứ thử đi tìm nó xem, ta sẽ không để yên cho con bé đâu." Kết cục, Yuko đánh mất sự bình tĩnh, giọng gay gắt ám mùi đe dọa. "Bây giờ anh đang ở đâu?"

- Con? Ở đâu á? - Shukasa nhìn ngang nhìn dọc, trả lời thành thật. - Trung tâm thương mại Wren.

"Ồ, tiện quá. Vừa hay bộ lễ phục của cha anh đặt ở Ý đã may xong. Anh lên tầng 7 lấy về cho cha anh nhé." Yuko thần nhiên nói, rồi cúp điện thoại.

Khi thật! Tại sao mẹ anh lại không cho họ đưa đến tận nhà cơ chứ.

Lầm bầm là vậy, nhưng Shukasa vẫn lên cầu thang máy, bấm nút tầng 7.

Khu lễ phục dành cho nam đặt ngay ở chính giữa tầng 7, nên vừa ra khỏi thang máy, bước thêm vài bước nữa là đến nơi.

- Chào ngài. Tôi có thể giúp gì được cho ngài không? - Một nữ nhân viên thấy anh bèn cúi đầu chào lịch sự.

- Tôi đến để lấy bộ lễ phục đặt từ tuần trước của ông Hanagato Junkasa. - Shukasa điềm đạm nói.

- À vâng, tôi vừa nhận được cuộc điện thoại của phu nhân. Ngài có thể lại đầu kia ngồi chờ được không ạ?

Shukasa hờ hững bước lại khu chờ của khách, qua góc khuất là tới nơi.

Đột ngột, bước chân anh dừng lại.

Trên chiếc ghế sofa, một người phụ nữ trẻ tuổi với mái tóc màu đen óng uốn lượn sóng, dài ngang vai ngồi thong thả đọc tạp chí. Chiếc kính kim loại trên mặt càng lộ rõ vẻ tri thức. Ánh mắt vẫn đẹp, vẫn long lanh như ngày nào, nhưng được kẻ xécher lên rất sắc sảo. Đôi môi anh đào được tô một lớp son màu đỏ rượu trông vô cùng quý phái.

Bộ váy công sở màu đen bó sát càng tôn lên dáng vóc rất mảnh mai của cô, trên cổ và tay có những trang sức bằng vàng, vừa nhã nhặn vừa sang trọng.

Anh không nhìn nhầm đâu, người con gái đó, chính là người mà anh rất đổi nhưng nhớ suốt tám năm qua. Satake Yui đang ngồi trước mặt anh.

- Yui? - Shukasa ngấp ngừng cất tiếng gọi.

Cô rời mắt khỏi tờ báo, ngẩng đầu lên nhìn về hướng anh. Trong chốc lát, cặp đồng tử giãn to, đôi môi hé nhỏ lộ rõ sự kinh ngạc.

Đúng là cô rồi, nhưng sao lại thay đổi tới nhường này? Già dặn, trưởng thành quá so với độ tuổi hai lăm của cô, nhưng khí chất vẫn ngời ngời.

- Thiếu phu nhân, lấy chiếc cà vạt này phải không ạ? - Một nữ nhân viên mang chiếc cà vạt đen đến, trên đó có điểm những chi tiết bằng vàng trông rất sang trọng.

- Đúng rồi. Cô để đó cho tôi. - Yui ngó lơ Shukasa, hất cằm ra hiệu bảo cô nhân viên đặt cà vạt xuống bàn.

- Yui! - Shukasa cố gắng gọi, nhưng cô vẫn hoàn toàn phớt lờ anh.

- Mẹ ơi. - Chợt một cô bé nhỏ chạy tới, cất tiếng bi bô gọi. - Chú kia gọi mẹ kia.

Cô bé chỉ tay về phía Shukasa, nhìn Yui đầy âu yếm.

- Akako. Con đã tìm được giày chưa? - Yui xoa đầu cô bé, mỉm cười.

- Rồi ạ. - Akako vui vẻ giơ chiếc giày búp bê màu đỏ lên. - Mẹ đi cho con nhé.

Yui mỉm cười đầy âu yếm, cúi thấp người xuống, nâng đôi chân trần nhỏ của Akako lên, đi vào.

Thấy mình hoàn toàn bị ăn bơ, coi như không tồn tại, Shukasa giận quá hóa then, toan hét lên.

- Yu...

- Yui. - Câu nói của anh bị chặn đứng bởi một giọng nói nhẹ nhàng khác. - Bộ này được không?

Yui đứng dậy, cầm chiếc cà vạt đứng dậy, đi về phía phòng thử đồ.

- Rất đẹp. Anh nên mang chiếc cà vạt này. - Nói rồi cô không ngại ngần vòng tay qua cổ anh, thắt cà vạt cho anh trước mặt Shukasa.

- Cha đẹp quá. - Akako reo lên thích thú. - Chẳng khác gì hoàng tử trong truyện cổ tích vậy.

- Akako cũng rất xinh, sau này sẽ lấy được một hoàng tử mà. - Anh cúi đầu hôn lên trán cô bé.

Hành động này đưa anh ra khỏi góc khuất, nhìn thấy chàng trai rất quen thuộc trước mắt anh.

- Oga Sewashi? - Shukasa tròn mắt kinh ngạc.

- Hanagato Shukasa? Anh về Nhật rồi? - Sewashi nhếch môi cười nhạt. - À không, bây giờ anh đã là giám đốc điều hành Hanagato rồi...

Shukasa cứng họng, nhìn ba người trước mắt. Oga Sewashi, Satake Yui và một cô bé trạc tuổi Kaori tên là Akako?

- Hóa ra là giám đốc Hanagato. Ban nãy thất lễ rồi. - Yui môi nở nụ cười, gương mặt lãnh đạm bước tới, giơ tay ra bắt.

- Yui... Em... kết hôn rồi? - Môi anh lắp bắp hỏi.

- Vâng, tôi là chủ tịch tập đoàn Satake, đồng thời là thiếu phu nhân gia tộc Oga. Tên tôi Oga Yui. - Yui mỉm cười, thân thiện giới thiệu. - Đây là chồng tôi, chắc anh cũng biết rồi, Oga Sewashi. Còn đây là con gái chúng tôi, Oga Akako.

- Cháu chào chú. - Akako tiến lên, cúi chào rất lễ phép.

Shukasa đứng hình, nhìn ba người họ sống vai nhau mà tim đau như dao cứa. Cô... kết hôn rồi?

Tám năm đợi chờ của anh là công cốc sao? Anh vẫn vọng tưởng vào ngày trở về, cầu hôn cô, cùng cô bước trên chặng đường hạnh phúc. Hóa ra chỉ một mình anh hão huyền chờ đợi, còn cô đã lấy chồng, có một đứa con xinh xắn, một gia đình nhỏ trông rất hạnh phúc.

- Giám đốc Hanagato ở bên Mĩ đã tám năm, cuộc sống vẫn tốt chứ? - Sewashi thực hiện các câu chào hỏi xã giao.

- Dĩ nhiên... - Anh gượng gạo trả lời. - Không ngờ là thiếu gia Oga đã có một gia đình nhỏ hạnh phúc vậy rồi.

- Cảm ơn anh. - Sewashi ngượng ngùng cười. - Còn anh thì sao? Đã có bạn gái chưa?

- Tôi... - Môi anh lắp bắp, ánh mắt hướng sang Yui. Cô hoàn toàn phớt lờ anh, mỉm cười nói chuyện với Akako.

- Shukasa? - Đang lúng túng, chợt một giọng nói lạnh lót vang lên.

Sakurako nhí nhảnh bước tới, đằng sau là hai vệ sĩ tay xách nách mang, linh kinh những túi đồ hàng hiệu. Không khó để đoán cô nàng vừa vung tay quá trán mua một đồng hồ hàng hiệu.

- Sakurako? - Shukasa quay lại nhìn cô nàng, tròn mắt ngạc nhiên. Thấy ban nãy rủ anh đi trung tâm thương mại, hóa ra lại là cái trung tâm này.

- Tiểu thư Kanami, đã lâu không gặp. - Sewashi nở một nụ cười ma mị.

- Chào anh, giám đốc Oga. - Sakurako hí hửng chào.

Tám năm qua, Sakurako theo Shukasa sang Mĩ, cũng hoàn toàn mù thông tin ở Nhật. Cô nàng mới về trước đây vài ngày, cũng đang ổn định lại cuộc sống, chưa gặp gỡ bất cứ ai.

- Bộ lễ phục hợp với anh quá. - Cô nàng không ngại ngần buông lời khen ngợi. - Chắc ngày mai anh cũng đến buổi tiệc của gia tộc Beryl chứ?

- Dĩ nhiên. - Sewashi gật đầu. - Cùng với gia đình của tôi.

Anh hãnh diện quay sang nhìn Yui và Akako, ánh mắt không giấu nổi sự tự hào, ẩn chứa trong đó là sự chộc tức Shukasa.

- Shukasa, ngày mai anh đi cùng em chứ? - Sakurako khoắc lấy tay Shukasa, giọng nũng nịu.

- Ủ. - Anh đáp cho qua vội.

- Không lẽ tiểu thư Kanami là bạn gái của giám đốc Hanagato? - Sewashi nghiêng đầu tò mò.

- Tôi là vợ chưa cưới của anh ấy. - Sakurako tự hào nói. - Chúng tôi đã đính hôn ở bên Mĩ vào năm ngoái.

Cánh tay Yui đang vuốt tóc cho Akako khựng lại trong chốc lát.

- Ô, chào cô, thiếu phu nhân Oga. - Mãi đến lúc này, Sakurako mới để ý đến sự hiện diện của Yui, thân thiện chào. - Tám năm không gặp, cô còn nhớ tôi không?

- Thật ngại quá. - Yui điềm nhiên cười. - Tám năm là quá đủ để tôi quên hết mọi thứ trong quá khứ. Trí nhớ của tôi không được tốt lắm.

Sakurako cắn môi nhẹ, cảm thấy có một sự si nhục, nhưng vẫn giả bộ không để tâm mà cười.

- Thừa ngài, bộ lễ phục của chủ tịch Hanagato đây ạ. - Một nữ nhân viên mang bộ lễ phục được cất cẩn thận trong chiếc hộp, trao cho Shukasa.

Anh rút chiếc thẻ của mình ra, lại quảy thanh toán.

- Chúng mình cũng thanh toán rồi về thôi, hôm nay em trả tiền. - Yui cầm ví của mình lên, dịu dàng cười với Sewashi.

- Không, anh trả. - Sewashi giờ tay ra can.

- Bộ váy dạ hội lần trước anh tặng em rồi. Bây giờ em trả lại. - Yui cười khê. Sewashi cũng chịu thua trước sự cứng đầu của cô.

- Có phiền không nếu anh mời em và gia đình đi ăn tối? - Lúc Shukasa và Yui cùng thanh toán, anh quay sang nhìn cô, điềm đạm hỏi.

- Cảm ơn lòng tốt của anh, nhưng chúng tôi sẽ phá hủy không khí riêng tư của anh và vợ chưa cưới mất. - Yui khéo léo đáp.

Shukasa đau lòng nhìn theo bóng dáng Yui sóng vai Sewashi, tay dắt Akako cười vui vẻ rời khỏi trung tâm mua sắm.

- Nhờ Hanagato Shukasa anh ta mà lần đầu tiên em đối xử với anh như một người vợ. - Sewashi cười nhạt, giờ tay xoa đầu cô.

- Em xin lỗi. - Yui lí nhí nói, đôi mắt đen sắc sảo nhắm khế lại.

- Ít nhất còn khá hơn so với tám năm trước. - Sewashi nắm chặt lấy tay Yui, đưa cô ra xe.

__o0o0o__

Tại Biệt thự Lavender...

Đây là tòa kiến trúc được thiết kế bởi kiến trúc sư nổi tiếng người Đức, cũng là nhà riêng của Sewashi và Yui sau kết hôn.

Biệt thự nằm ở ngoại ô thủ đô, về phía tỉnh Chiba, một nơi khá yên tĩnh. Dù nhà xa trung tâm khá khó khăn cho việc đi lại, nhưng Yui vẫn đặc biệt thích thế.

- Dự án đầu tư cho khu đất số 4 ở Saitama vẫn ổn chứ? - Yui đặt tách cà phê lên bàn làm việc của Sewashi, ân cần hỏi.

- Cho đến thời điểm này vẫn ổn. - Anh mỉm cười đáp, tay thoăn thoắt trên bàn phím laptop. - Em vẫn giúp anh chứ?

- Dĩ nhiên. Mọi việc anh nhờ em đã lo xong cả. Chỉ còn cái gai là tập đoàn Hanagato thôi.

- Không sao, bên đó anh đối phó được. - Sewashi đưa ly cà phê lên miệng uống một ngụm.

Ngón tay trở nhẹ nhàng gõ trên bàn làm việc, đôi mắt Yui lộ rõ sự phân vân.

- Sao thế? - Nhận thấy tâm trạng cô có chút khác lạ, Sewashi ngưng làm việc, nhìn cô hỏi.

- À không, em có chuyện muốn hỏi ý kiến anh. - Yui cười khẽ, nhưng ánh mắt lại vô cùng nghiêm túc. - Bên phía ngân hàng tư nhân Daiyama, em muốn thu mua ngân hàng đó.

Sewashi trầm ngâm đặt tách cà phê xuống, nghiêng đầu nói.

- Ngân hàng tư nhân Daiyama là một trong số các ngân hàng lớn nhất Nhật Bản. Nhưng sau vụ scandal của giám đốc ngân hàng, giá cổ phiếu sụt giảm nên ông ta đang rao bán nó. - Sewashi ngẫm nghĩ lại chút tin tức anh theo dõi trên mạng mấy ngày nay. - Cũng được, em lên kế hoạch đi.

- Nhưng bên bộ phận tài chính ngân hàng của em không đủ mạnh để chiến thắng đối thủ. - Yui ôm đầu khổ não.

- Anh biết mà, từ lúc giám đốc Daiyama rao bán ngân hàng, em tỏ ra không hứng thú. Giờ lại bàn chuyện này với anh, chắc là do bên tập đoàn Hanagato đang nhắm vào đó chứ gì. - Sewashi cười khẽ. - Satake Yui thì anh còn lạ gì chứ.

- Dự án lần này em buộc phải thắng. Dù có phải đương đầu với đối thủ mạnh hơn mình gấp trăm lần. Chỉ cần là Hanagato Shukasa, bằng mọi giá em phải chiến thắng. - Ánh mắt Yui rực lửa.

Trong phút chốc, tim Sewashi nhói lại, dù chỉ trong giây lát mà thôi.

- Thực ra giúp em thu mua ngân hàng này không phải là điều không thể. - Sewashi nghiêng đầu, chống cằm cười bí hiểm. - Nhưng anh có nước cờ khác còn đau hơn kế hoạch đơn giản của em.

- Kế hoạch gì? - Yui bị lời nói của Sewashi kích thích, hứng thú hẳn.

- Satake Yui, em quên lời anh dạy rồi. Đừng vì mục đích trước mắt mà lãng quên cái đích mình nhắm tới. Lùi một bước, tiến mười bước, lần này đặt niềm tin vào anh, anh sẽ khiến Hanagato Shukasa trở tay không kịp. - Nụ cười nở trên môi Sewashi ma mị, bí ẩn và có phần hiểm ác.

Tim Yui đập thịch một tiếng rất mạnh.

- Akako đâu rồi? - Sewashi nhìn ra cửa mà không thấy bóng dáng cô con gái đâu, bèn hỏi.

- Con bé ngủ rồi. Ngày mai còn đi học nữa. - Yui cười khẽ. - Thôi em đi tắm đây, anh đừng làm việc khuya quá.

- Ừ, em cũng ngủ đi. - Sewashi đáp vội rồi lại ngồi vào bàn làm việc.

__o0o0o__

Mùi hoa oải hương ngập tràn trong nhà tắm, từng bọt bong bóng xà phòng bay lên không trung rồi nổ tung.

Yui cúi đầu lặn xuống bồn tắm, để cả cơ thể chìm giữa làn nước nóng. Hôm nay, sau tám năm, cô đã gặp lại được người cần gặp.

Không chỉ mình cô, hóa ra anh cũng bỏ quên lời thề, đi đính hôn với người phụ nữ khác.

Cô có gia đình của cô, anh cũng sắp kết hôn, mối duyên hên thề tám năm trước đã kết thúc. Bây giờ, chỉ còn sự hận thù che lấp con tim.

Anh phản bội cô trước, đừng trách cô vô tình tàn nhẫn.

Trở về trước mặt cô, vậy mà anh vẫn không biết liêm sỉ gọi tên cô. Nghĩ đến đây Yui cười lạnh.

Thế nhưng, trong lòng lại bồi hồi và đón đau hơn bao giờ hết.

Tự hỏi, sao số phận quá nghiệt ngã khắt khe?

___o0o0o___

Hết chương 2.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi: Try to Forget...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Năm năm thay đổi mọi thứ

Tập đoàn Beryl là tập đoàn bệnh viện lớn bậc nhất Nhật Bản với chất lượng tầm cỡ quốc tế. Ở đây đội ngũ y khoa bác sĩ đều được đào tạo rất cao, cơ sở vật chất hiện đại, chuyên phục vụ giới thượng lưu.

Hôm nay là bữa tiệc kỉ niệm ngày cưới của vợ chồng chủ tịch. Cũng giống như bao bữa tiệc khác đây đơn thuần là buổi gặp mặt của giới thượng lưu hòng tìm được những dự án lớn, những hợp đồng hợp tác đắt giá.

Satake Yui và Oga Sewashi khoác tay nhau, sóng bước vào bữa tiệc. Sewashi mặc bộ comple màu đen tuyền, rất tinh tế. Yui đứng cạnh cũng nổi bật không kém, bộ váy dạ hội màu hồng phách rất sang trọng và quyến rũ.

- Chào ngài, giám đốc Oga. - Một người đàn ông trung niên bước tới, xun xoe cười chào. Nhìn sang Yui, con mắt lão sáng lên, cảm tưởng như mồm chảy dãi. - Thiếu phu nhân Oga vẫn luôn đẹp như vậy.

- Cảm ơn, giám đốc Nishiyama. - Yui nở một nụ cười xã giao, nhưng sâu trong thâm tâm rất khinh thường những thành phần xun xoe nịnh bợ.

- Kaori! - Akako theo chân cha mẹ, chợt thấy cô bạn bèn reo lên.

- Được rồi, thư ký Yumida. - Yui mỉm cười. - Cứ để Akako đi chơi với Kaori đi.

Ena thường đi theo Yui đến các bữa tiệc để trông chừng Akako. Tuy còn nhỏ, nhưng Akako là một cô bé khá hiếu động và nghịch ngợm, mấy lần Yui để lạc mất.

Kaori là con gái của Akito, vậy là lần này Akito cùng Mika cũng có tham dự rồi.

- Sewashi. Em đi tìm bạn. - Cô nói với anh một câu như vậy, rồi buông tay Sewashi ra, chạy vào đám đông tìm người.

Tìm hoài tìm mãi, cuối cùng cũng thấy bóng dáng Mika đang khoác vai Akito đứng chào hỏi.

- Mika. - Yui điềm đạm gọi. Đã cả tuần nay không hẹn gặp được lũ bạn vì cả cô và Sewashi đều đang có dự án mới, thời gian nghỉ ngơi còn chẳng có chứ đừng nói là tụ tập bạn bè.

- Yui, lâu ngày không gặp. Cậu có thấy bé Kao đâu không? - Mika chạy lên nắm lấy tay Yui. - Vừa xềnh mắt đã chạy đi mất.

- Đừng lo, Kaori đang chơi với Akako. Có thư kí Yumida trông giúp rồi. - Yui cười trấn an bạn. - Akito, công ty kinh doanh vẫn ổn chứ?

- Cảm ơn em, mọi thứ rất tốt. - Akito hãnh diện khoe. - Bọn anh chuẩn bị kỉ niệm sản phẩm đồ chơi thứ 100 nè.

- Vậy thì tốt quá. - Yui cười nhẹ. - Cả Haru và Kuro đều không làm kinh doanh, nếu không em rất muốn gặp họ tại bữa tiệc này.

- Tớ chỉ mong họ nhanh nhanh kết hôn thôi. - Mika vươn vai cười ngán ngẩm. - Họ quen nhau tính đến nay cũng đã 12 năm, Kuro thì theo đuổi nhiệt tình

thế, Haru cũng yêu lắm chứ bộ, vậy mà chỉ vì cái chuyện hồi sơ trung mà đến giờ vẫn chưa yên chuyện.

- Haru cũng không có để tâm lắm đâu. Chỉ là trót thề với chúa rồi mà Kuro vẫn chưa tìm ra manh mối. - Yui chán nản nói.

Hai người mãi miết nói chuyện mà không hề để ý đến gương mặt bọn bề suy nghĩ của Akito. Phân vân một hồi, anh lên tiếng.

- Yui, em gặp Shukasa rồi à?

Nghe đến cái tên này, đừng nói là Yui, đến cả Mika cũng tối sầm lại. Bàn tay mảnh mai vô thức cuộn lại thành nắm đấm.

- Hôm qua, hần có chat với anh. Hồi chuyện cuộc sống của em, và cả hôn nhân với Oga Sewashi nữa. - Akito vẫn tiếp tục kể.

- Chẳng lẽ hần ta không hề đề cập đến chuyện năm năm trước hay sao? - Yui cười nhạt.

- Ủ. - Akito lặng lẽ gật đầu. - Có cảm giác hần không hề biết chuyện, cứ cho rằng em phản bội hần.

"Rắc!!"

Ly champagne trong tay Yui vỡ vụn. Vốn rất mỏng, con thịnh nộ ập đến trong chốc lát khiến cô vô thức bóp chặt.

- Yui! Cậu chảy máu rồi... - Mika hoảng hốt nâng bàn tay của Yui lên, mảnh thủy tinh cắm sâu vào bên trong, máu nhỏ giọt xuống sàn.

Thế nhưng, cô lạnh lùng gạt phất đi, trầm giọng.

- Không sao...

Yui lạnh nhạt bỏ đi, hòa mình vào đám đông, tự thu nhỏ thế giới của bản thân lại.

Đi vài bước nữa, chẳng hiểu sao lại gặp ngay những con người cô không muốn gặp nhất.

Sakurako hí hửng khoác tay Shukasa, đứng nói chuyện với Sewashi.

Yui cười khẩy một tiếng, lặng thầm bước đến đứng cạnh Sewashi.

- Em đi đâu nãy giờ vậy? - Anh quay sang nhìn Yui, nhẹ giọng.

- Em đứng nói chuyện với Mika. - Cô cười nhẹ nhàng.

Chợt một bàn tay vuron ra nắm lấy tay phải của Yui, đưa ra ngoài.

- Tay em sao vậy? Chảy máu nhiều quá? - Shukasa hoảng hốt, gương mặt tái đi đau lòng nhìn từng hạt máu chảy xuống tay.

Hành động của anh quá đột ngột, Yui bất giác tròn tròn mắt.

Một nam nhân viên bung khay rượu vang đi qua, Yui vơ lấy một ly vang đỏ, hất vào người anh.

Mọi việc xảy đến quá bất ngờ...

- Đừng chạm vào tôi, đồ kinh tởm. - Yui tối mặt gầm gừ, lát sau quay sang Sewashi, xoay người. - Về đi, anh.

- Được rồi, anh đưa em ra xe. Còn Akako anh sẽ gọi thư kí Yumida sau. - Sewashi thấu hiểu tâm tình Yui, chiều ý cô, chào Shukasa và Sakurako xin phép về trước.

Hai người đi rồi, Sakurako vội vã rút khăn tay lau rượu vang trên người anh, miệng lẩm bẩm.

- Cô ta bị gì vậy chứ? Điên thật!

Về Shukasa, anh hãy còn bản thân trước những hành động và lời nói của Yui. Tự hỏi bản thân mình đã làm gì sai, mình đã không tốt điều gì khiến cô căm ghét anh như thế.

Ra tới xe, Sewashi lấy hộp cứu thương luôn cất sẵn trong cốp ra, cẩn thận băng bó cho cô.

Cả bàn tay đều rớm máu, mảnh thủy tinh cắm vào tay rất sâu, có nơi bị cứa qua chảy máu. Anh tỉ mỉ gấp từng miếng thủy tinh, vừa làm vừa thôi để cô bớt đau hơn.

Băng bó xong, thì Ena cũng đã đưa Akako ra ngoài.

- Mẹ ơi, mẹ bị sao thế? - Thấy tay Yui quần băng trắng, Akako đã nhào vào lòng cô, khóc lớn. - Mẹ đau không? Mẹ đừng khóc nhé...

- Không sao... Mẹ con không sao. Akako đừng lo nữa. - Sewashi vội xoa đầu cô bé, mỉm cười trấn an.

Yui vẫn còn cứng đờ, như người mất hồn, từ lúc rời bữa tiệc không nói lấy một câu, gương mặt lạnh tanh nhưng biểu cảm rất xấu.

- Thư kí Yumida, tối nay về nhà tôi. - Yui quay sang Ena đang ân cần vuốt tóc cho Akako, trầm giọng. - Tay tôi bị vậy không đánh máy được.

- Chủ tịch vẫn định làm việc sao? - Ena tròn mắt. - Cô nên nghỉ ngơi đi, vì hiện giờ tập đoàn cũng không có dự án nào lớn.

- Chúng ta sẽ thu mua Ngân hàng Daiyama. Đủ lớn chưa? - Yui trừng mắt nhìn Ena, giọng hăm dọa, nét mặt tối sầm giận dữ.

Thấy cô nổi giận, Yumida Ena vội vã cúi gằm mặt, không dám ho he tiếng nào.

___o0o0o___

- Giám đốc, đây là những tư liệu ngài cần về dự án thu mua Ngân hàng Daiyama. - Thư kí riêng của Shukasa đặt tập tài liệu xuống trước mặt anh. - Dự án lần này chúng ta sẽ phải đối đầu với tập đoàn Satake.

- Tôi biết rồi. Cô lui đi. - Shukasa xua tay.

Lúc căn phòng làm việc của giám đốc điều hành chỉ còn lại một mình anh, Shukasa ôm đầu khổ não.

Tin tập đoàn Satake đột ngột nhắm tới ngân hàng này khiến anh rất bất ngờ. Từ trước đến nay, Yui chưa bao giờ thu mua một ngân hàng nào cả, không khó để anh đoán cô làm vậy vì muốn gây khó dễ cho anh.

Cô... thay đổi thật rồi...

Không còn nét hồn nhiên và vô tư ngày nào, giờ đây trên gương mặt đó chỉ còn sự lạnh lùng và tàn nhẫn của một doanh nhân. Không còn sự bình dị hoặc cá tính chất lừ, Satake Yui của hôm nay đĩnh đạc, trưởng thành và già dặn.

Đó có phải là Satake Yui mà anh yêu rất yêu không?

Shukasa day day thái dương, rồi gọi điện cho thư kí riêng của anh.

- Miller, cô điều tra cho tôi về tình hình kinh doanh của tập đoàn Satake trong năm năm qua. Ngoài ra, nếu được hãy cố gắng điều tra về đời tư của chủ tịch Satake Yui, được chứ?

Cúp điện thoại, Shukasa thở dài rồi tiếp tục làm việc.

___o0o0o___

Một tuần sau, tập đoàn Hanagato thu mua Ngân hàng Daiyama dễ dàng hơn tưởng tượng. Theo dự kiến, anh sẽ phải chi một số tiền lớn nếu muốn đối đầu với tập đoàn Satake, nhưng trong suốt quá trình, tập đoàn Satake tỏ ra thờ ơ không mấy quan tâm khiến công việc diễn ra rất dễ dàng.

- Giám đốc Hanagato, ngài nên xem lại. Chủ tịch Satake không đơn giản vậy đâu. - Thư kí Miller cố gắng theo kịp bước chân vội vàng của Shukasa, trình bày.

- Yui là như thế, cô ấy luôn đơn giản. - Shukasa gạt phất đi, kiên định. - Đừng nói nữa Miller, tôi biết tôi phải làm gì.

Thư kí Miller thấy Shukasa cố chấp đến vậy nên cũng thôi, không dám phản biện lại.

- Giám đốc, tư liệu về tập đoàn Satake không nhiều, nhưng tôi sẽ gửi vào mail cho ngài nhé.

- Được rồi.

Chiều đến, Shukasa ngả lưng ngồi đọc số thông tin Miller gửi về.

Quả nhiên bộ phận truyền thông của tập đoàn Satake khổng chế thông tin rất giỏi, bảo sao cuộc hôn nhân chấn động giữa Oga Sewashi và Satake Yui lại không đưa lên báo Mĩ. Kể cả thông tin về vụ tai nạn của cố chủ tịch Satake Ikishige cũng không có lấy bất cứ một bài báo nào.

Càng đọc, Shukasa càng ngạc nhiên, đến mức sững sốt. Anh không dám tin đây là Satake Yui trên thương trường, rất thủ đoạn, rất hiểm độc, phong thái lạnh lùng nhưng quyết đoán. Một mình cô đã chiến thắng rất nhiều đối thủ mạnh.

Chợt, Shukasa dừng lại. Tập đoàn Satake đã nâng tay trên khía khá dự án của tập đoàn Hanagato. Dự án đầu tiên Yui nhúng tay vào là kí hợp đồng trao đổi lượng kim cương rất lớn của một đối tác nước ngoài, diễn ra vào mùa hè năm năm trước. Từ đó đến nay, tập đoàn Satake đã trực tiếp đối đầu với Hanagato không dưới năm mươi dự án, và đã thành công tranh đoạt hơn ba mươi trong số đó.

"Vậy là có thể xác định thời gian xảy ra vấn đề giữa Yui và tập đoàn Hanagato là vào năm năm trước." Shukasa trầm nghĩ.

Độc tiếp, anh mới bắt đầu để ý cột mốc thời gian. Cố chủ tịch Satake Ikishige gặp chuyện vào tháng hai, đến tháng ba Yui kết hôn, tháng năm kí hợp đồng dự án kim cương đó.

Chợt một tia sáng lóe lên trong đầu anh, có khi nào căn nguyên sự việc là từ tai nạn của chủ tịch Satake Ikishige...

Nghĩ là làm, anh gọi điện ngay cho Kuro, hỏi cặn kẽ.

- Đừng giấu nữa. Nói thẳng ra đi. Vụ tai nạn của cha Yui có liên quan gì đến tập đoàn Hanagato? - Kuro vừa bắt máy, Shukasa đã nói như mắng xả vào tai.

Kuro giật mình, anh giữ im lặng hồi lâu, mặc cho Shukasa đang dần phát điên lên.

"Shukasa, cậu không phải người như thế đúng không?" Giọng Kuro trầm thấp. *"Cậu... không thủ đoạn đến mức giết người đâu chứ?"*

- Cái gì vậy hả, Kuro?? Giết người? - Shukasa kích động hét lên. - Nói thẳng đi, Yui đã nghĩ gì vậy? Có chuyện gì đã xảy ra?!

Kuro phân vân, giọng sắp nghẹn lại, cố gắng tường thuật.

"Năm năm trước, có người thuê một tên thanh niên đâm xe vào cố chủ tịch Satake Ikishige. Đã bắt được thủ phạm, nhưng hắn đã tự sát trong phòng giam. Trước đó, hắn đã khai ra kẻ chủ mưu chuyện này." Kuro nói rất rõ ràng, rành mạch. *"Và đó chính là cậu, Hanagato Shukasa. Cậu làm vậy vì cha Yui đang vô tình cản trở con đường ngổi lên chiếc ghế chủ tịch của cậu."*

Lời nói của Kuro như sét đánh ngang tai anh.

Gì chứ? Thuê người hại cha Yui? Anh sao?

...

Yui đặt bó hoa ly trắng lên bàn cạnh giường bệnh, cô ngồi lên chiếc ghế bên giường.

Đôi mắt của cha cô vẫn nhắm nghiền, gương mặt ông điểm thêm vài nếp nhăn, trông già đi rất nhiều.

Bầu không gian yên ắng, cộng thêm tiếng đo nhịp tim cứ vang lên đều đặn khiến cho không khí trở nên ảm đạm.

Yui nắm lấy bàn tay ông, gục đầu xuống, run lên từng đợt.

- Con sẽ trả thù cho cha. Xin cha mau tỉnh lại, ba người phụ nữ trong nhà đều trông đợi ở cha...

Từ lâu, cô không thể khóc được nữa...

Cô đã khóc đến cạn khô nước mắt, khóc tưởng như chảy máu, khóc tưởng như sắp mù. Đôi mắt của cô giờ đây vô hồn, không còn tình yêu nữa...

Mẹ cô, Satake Kaemi, từ sau vụ tai nạn của cha sức khỏe yếu hẳn, còn bị mắc chứng bệnh trầm cảm. Bà chẳng còn làm việc nữa, trên gương mặt chỉ còn nụ cười buồn.

Chị Mai năm nay đã hai tám tuổi. Sau cuộc thi MS8 năm xưa, chị cũng rút khỏi làng giải trí, tự gây dựng một thương hiệu thời trang bên Pháp. Bà Kaemi theo Mai sang đó, vừa giúp chị làm việc, cũng tiện để chị chăm bà.

Còn cô nhận chăm sóc cha cô trên giường bệnh. Ông nằm như người thực vật ở bệnh viện Beryl suốt năm năm, tư gia của tập đoàn Satake cũng bị bỏ trống.

Chính Hanagato Shukasa đã đẩy cả gia đình cô đến chốn này.

Cô hận hắn... Hận hắn khôn cùng...

___o0o0o___

Hết chương 3.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi: Try to Forget...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Hôn nhân giả dối

"Diing doong!"

Tiếng chuông cửa vang lên đều đều, Shukasa sốt ruột đứng nhìn vào bên trong biệt thự Lavender.

Anh nhìn xuống đồng hồ, đã 11 giờ khuya, chẳng hiểu đầu óc anh nghĩ gì mà lại phóng xe tới nơi Yui và Sewashi mở.

- Chú là giám đốc Hanagato sao? - Đang sốt ruột, chợt một giọng nói lạnh lạnh vang lên. Anh ngơ ngác nhìn xuống.

Akako mặc chiếc đầm ngủ công chúa trông rất nữ tính, tay ôm con gấu bông to bự, nghiêng đầu cười.

- Ủ, Oga Akako? - Shukasa mỉm cười dịu dàng nhìn cô bé xinh xắn dưới chân. Từ đầu đến chân, cô bé trông rất giống Yui, giống đến từng nét.

Shukasa thoáng đau lòng. Anh từng mơ về một gia đình nhỏ, có anh, Yui và những đứa trẻ. Nếu là con gái, chắc chắn nó sẽ rất xinh đẹp và lạnh lợi giống Yui. Giờ đây, Akako chính là tưởng tượng của anh, nhưng cô bé lại là cốt nhục của một người đàn ông khác.

- Chú tìm mẹ cháu? - Akako ngược con mắt tròn xinh nhìn anh, tươi tắn.

- Akako mở cửa cho chú được không?

Thế nhưng, con bé lại lắc đầu ngay tắp lự, không chút chần chừ.

- Mẹ Yui không cho cháu mở cửa cho người lạ.

Nghe vậy, Shukasa đau đến cháy lòng. Cũng phải, giờ đây anh chỉ là người đứng bước qua cuộc đời cô bé, tình cảm giữa anh và mẹ Akako cũng chỉ là dĩ vãng, giờ chỉ là người lạ, không hơn không kém.

- Akako. Ai tới vậy? - Đang trầm ngâm suy nghĩ, từ hiên cửa có một giọng nói dịu dàng và âu yếm vang lên. Tim Shukasa bỗng lệch nhịp.

- Yui, là anh, Shukasa đây. - Bàn tay anh vô thức nắm lấy song sắt, gọi với vào.

Chợt gương mặt Yui đan lại, trầm ngâm. Cô không nói năng bất cứ thứ gì, chỉ lặng im nhìn về phía cổng.

- Akako, khuya rồi. Sáng mai còn phải đi học nữa, con đi ngủ đi. - Cô không trả lời câu hỏi của anh, quay sang đưa con gái nhỏ, nghiêm giọng.

- Dạ. - Akako ngoan ngoãn ôm gấu bông chạy vào. Chờ cô bé khuất tầm nhìn, Yui khoan thai bước ra cổng.

Theo từng bước chân của cô, hình hài Yui mỗi lúc một hiện rõ. Tim Shukasa càng lúc càng đập mạnh hơn.

Mái tóc đen dài, xoắn nhẹ buộc hờ qua vai, rũ từng lọn xuống hờ hững. Bộ váy ngủ màu đen bằng ren, mỏng, cơ thể trắng ngần tuyệt đẹp lúc ẩn lúc hiện.

- Không biết con gió nào đưa giám đốc Hanagato đến nhà tôi vào giờ này. - Yui nhếch môi cười nhẹ, tay mở cổng ra. Tiếng chốt kêu lạch cạch, lát sau mở rộng đưa Shukasa vào.

Cô khóa cổng lại, rồi vươn tay mời anh vào trong nhà.

Shukasa lặng nhìn người con gái trước mắt mà áp lực mỗi lúc một đè nén. Bộ đồ lót cùng chiếc váy ren, quả thật rất khiêu gợi, phô bày toàn bộ đường cong hoàn mỹ cùng nước da trắng trẻo của cô trước mắt anh.

Quả nhiên là một Satake Yui hoàn toàn khác. Yui của tám năm trước chất lừ, cá tính bao nhiêu, giờ đây lại càng trưởng thành và quyến rũ bấy nhiêu.

Thấy Shukasa mãi nhìn vào cơ thể mình, Yui cười khê.

- Thật ngại quá, tôi chuẩn bị đi ngủ. Lại không biết có khách quý tới, chưa kịp thay đồ nên có hơi phản cảm. Mong là giám đốc Hanagato sẽ lượng thứ. - Yui chỉ tay mời Shukasa ngồi, giọng bình thản.

Anh ngoảnh quanh căn nhà, bài trí rất đẹp, nội thất sang trọng và hài hòa. Căn nhà này tuy rộng nhưng không đem lại cảm giác cô đơn.

Yui pha trà mời, còn Shukasa vừa quan sát không gian vừa hỏi.

- Không có giúp việc sao?

- Có chứ, chúng tôi bận đầu tắt mặt tối thì lấy đâu ra thời gian dọn dẹp. - Yui cười khê rồi rót trà ra tách. - Chỉ là lâu lâu thì có thuê người dọn, giúp việc không ngủ ở đây vì chúng tôi cần sự riêng tư. Chúng tôi không thường xuyên ăn nhà, nhưng nếu có thì tôi cũng chỉ muốn ăn đồ chồng tôi nấu.

Shukasa thất tim lại trong khoảnh khắc. Cô dường như đang rất hạnh phúc và mãn nguyện với cuộc sống thực tại, phải chăng sự xuất hiện của anh là cái

gai sẽ phá đổ hạnh phúc của cô sao?

- Em là Satake Yui? - Shukasa cay đắng nhắm mắt, sự quặn đau hiện lên rất rõ.

- Không, sau khi kết hôn thì tôi đã đổi họ rồi. Tôi là Oga Yui. - Yui bình thản lắc đầu, gương mặt tỏ ra chẳng mấy quan tâm tới nỗi đau của anh. - Tuy nhiên khi làm ăn, tôi vẫn giữ nguyên họ cũ. Cấp dưới và đối tác gọi tôi là chủ tịch Satake, nhưng cấp dưới và đối tác của chồng tôi lại gọi tôi là thiếu phu nhân Oga.

- Ủ, phải. - Shukasa cười khổ ôm đầu. - Đây là Oga Yui, chứ Satake Yui đâu có biết nói dối.

Yui im lặng bình thản, nhìn vào nét mặt xanh xao của Shukasa mà có chút khó hiểu.

- Tại sao em lại giữ bộ mặt giả tạo đó hả Yui? Satake Yui của tám năm trước ghét ai là ghét ra mặt, công khai chống lại. Nhưng tại sao em vẫn giữ bộ mặt niềm nở đó với anh? Không phải em hận anh lắm sao? - Shukasa nhào tới, gương mặt đỏ bừng.

Nghe vậy, cô chỉ lặng lẽ nhếch môi cười. Yui điềm nhiên nâng tách trà lên uống một ngụm, rồi đặt xuống, phong thái rất tao nhã. Giọng cô đều đều.

- Cuộc đời đã dạy tôi như vậy. Anh cũng thế, cũng dạy tôi biết không có thứ gì mình có thể đặt niềm tin hoàn toàn. Người mình tin tưởng nhất, vào lúc không ngờ cũng có thể quay lại cắn mình một vố.

Trong ánh mắt vô hồn của Yui đang dần bùng lên một ngọn lửa.

- Nghe này, Yui... - Shukasa hít thở sâu, cố lấy lại bình tĩnh. - Thực sự chuyện của cha em không như em nghĩ đâu..

"Rầm!!!"

Câu nói vừa dứt, Yui vung một cú đấm nhằm thẳng lên bàn. Tiếng cốc chén va đập kêu loảng xoảng, mọi vật rơi vào trạng thái tĩnh lặng ngay sau đó.

- Giám đốc Hanagato, thứ lỗi vì đã nói thẳng nhưng anh đang làm mất thời gian riêng tư của vợ chồng chúng tôi đấy. - Yui cúi gầm mặt, gằn giọng, đầu đó vang lên tiếng nghiêng răng ken két. - Nếu là chuyện làm ăn, phiền anh ngày mai hãy sắp xếp lịch hẹn với thư ký của tôi. Còn nếu là chuyện riêng tư, tôi nghĩ giữa tôi và anh không còn gì để nói.

Nhìn bộ dạng phần uất mà phải kìm nén của Yui khiến Shukasa quặn đau đến tái lòng. Anh rất muốn giải thích, nhưng chẳng hiểu sao cổ họng lại nghẹn ứ.

- Yui, chuyện gì vậy? - Sewashi từ trên tầng hai bước xuống, giọng dịu dàng. - Nhà có khách sao?

- Sewashi, anh tiễn khách hộ em. Em vào cho Akako ngủ. - Yui đứng dậy, rời đi, bỏ lại một câu vội vàng.

Sewashi nhìn theo bóng cô gái, rồi thản nhiên bước đến ngồi đối diện Shukasa.

- Đó đâu phải là Satake Yui... - Shukasa đau lòng nhìn theo cô đang khuất dần, buột miệng nói.

- Dĩ nhiên. Đó là Oga Yui, người phụ nữ của tôi. - Sewashi bình thản rót trà vào một cái tách khác cho bản thân. - Tám năm trước, chúng ta đều là những đứa trẻ ngờ nghệch, cư xử bồng bột. Bây giờ đều đã trưởng thành rồi, chuyện hôn sự đã thành, cũng xin chúc phúc cho anh và tiểu thư nhà Kanami.

- Anh biết tôi không làm chuyện đó. Tôi không hề hại đến cố chủ tịch Satake. - Shukasa mất bình tĩnh mà nói, mồ hôi chảy nơi thái dương.

- Tôi không biết và cũng không cần biết. - Sewashi thẳng thừng gạt tay. - Có điều bây giờ cô ấy là vợ hợp pháp của tôi, chuyện xưa xin anh đừng nhắc lại. Làm ơn hãy tránh xa vợ tôi ra, đừng bắt tôi phải kiện anh vì tội cố tình chen ngang hôn nhân của người khác.

Giọng của Sewashi cứng rắn và quả quyết, khiến Shukasa nhất thời cứng họng không biết nói gì. Anh ta nói không sai, tình cảm tám năm trước giờ còn nghĩa lý gì. Hôn nhân của cô được pháp luật thừa nhận và bảo vệ, bây giờ anh chẳng qua cũng chỉ là nam phụ trong cuộc đời cô thôi.

- Tôi biết. - Anh cười đau khổ, ánh mắt ngập tràn sự tiếc nuối sâu u. - Đã làm phiền hai người rồi. Tôi xin phép về trước.

- Vậy để tôi tiễn anh.

...

Yui lặng nhìn mình trong gương, ánh mắt vô hồn và thẫn thờ. Đôi mắt vốn to tròn và hiền lành kia bây giờ chẳng còn nữa, ngày này qua ngày khác cô đều kẻ xé lên, ít nhất để tạo vỏ bọc của sự mạnh mẽ.

Mái tóc xoắn bồng kia cũng là đi làm, chẳng còn sự tự nhiên năm nào. Trên người cô bây giờ chỉ toàn giả dối, thời gian đã thay đổi sự chất phác thật thà của cô.

Yui cười lạnh, tay giờ lên tháo nữ trang.

Cánh cửa phòng mở ra, Sewashi bình thân bước vào, đưa mắt nhìn người vợ vẫn còn dư âm của chuyến ghé thăm đường đột vừa rồi.

- Em còn lưu luyến hấn ta? - Sewashi nheo mày nhìn, sự tinh tế khiến anh nhận ra Yui có chút lúng túng vì câu hỏi của anh.

- Không hề. - Cô thẳng thừng đáp, rồi đứng dậy khỏi bàn trang điểm, leo lên giường nằm. - Anh về phòng anh đi. Em muốn ngủ.

Sewashi cười khẩy, rồi như một con sói lao lên giường, dùng thân hình rắn chắc đè Yui xuống, lấy tay khóa cô lại. Trong khoảnh khắc cô hoàn toàn bị anh khống chế.

- Về phòng? - Sewashi bật cười. - Tôi là chồng của cô, dĩ nhiên cô phải ngủ cạnh tôi. Dựa vào lí do gì cô lại đuổi tôi đi?

- Oga Sewashi, khi kết hôn chúng ta đã thỏa thuận rồi. - Yui có chút hoảng loạn, liên tục vùng vẫy. - Suốt năm năm qua anh cũng có bao giờ đòi ngủ cùng tôi đâu.

- Hôn nhân này là tôi giúp cô ngồi vững trên chiếc ghế chủ tịch đó. Cô cũng nên làm tốt phận sự của người vợ đi chứ.

- Chỉ là hôn nhân sắp đặt, anh còn muốn gì? - Yui càng vùng vẫy hơn, gào lên.

- Satake Yui, cô rốt cuộc coi tôi ra gì? Suốt năm năm qua cô không hề cho tôi chạm vào người cô, có phải vì muốn giữ cho thằng tiểu tử kia không?

Nghe đến đây, trái tim Yui thất lại. Hạt nước mắt trong veo rơi xuống, cô vẫn trừng mắt nhìn anh. Sự căm phẫn, sự bất lực, sự đớn đau, tất cả đều hằn rõ trên gương mặt đó.

- Anh thôi dằn vò tôi chuyện quá khứ được không? - Yui giọng run run, có chút bất lực, ra chiều van nài.

Sewashi không phải sắt đá, liền cúi lòng, bàn tay đang gắt gao nắm chặt kia liền nới lỏng. Anh âu yếm hôn lên nước mắt cô, rồi rời đi.

- Em ngủ đi. Anh còn việc. Akako ngủ rồi chứ?

- Rồi.

Nghe giọng cô, Sewashi chắc chắn rằng cô đang giận, liền thờ dài.

- Đừng khóc nữa. Ngày mai chúng ta còn về nhà lớn, mắt em đỏ cha mẹ lại sinh nghi.

Nói rồi anh lặng lẽ rời khỏi, không để Yui phải vặc lại thêm câu nào nữa.

Yui mím môi đi vào nhà tắm lau mặt. Lát cô ra khỏi phòng, bước sang phòng của Akako.

Cô lặng nhìn con bé đang cuộn mình trong chăn say ngủ, bàn tay nhỏ nhắn ôm chặt lấy chú gấu bông liền thất lòng. Yui cúi xuống hôn lên trán Akako, đau đớn mà nói.

- Satake Akako, chị xin lỗi em..

Giờ đây cô đang lừa gạt tất cả mọi người, cùng với Sewashi để lừa cả thế giới.

Cô và anh nghe theo sự sắp xếp của hai nhà cùng tiến đến hôn nhân, nhưng cô đã thỏa thuận với anh. Cô và Sewashi chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, ngoài ra không có bất cứ mối quan hệ về thể xác nào khác.

Còn Akako, chẳng phải con gái cô, mà lại là em gái ruột của cô...

Năm cha cô trở thành người thực vật, mẹ cô đương có mang. Nhưng sau đó bà lại mắc bệnh trầm cảm, Akako sinh ra không mấy khỏe mạnh, hay bệnh tật. Chị cô liền nghĩ ra kế cho con bé giả làm con của cô, bên nhà Oga cũng chấp thuận. Và thế là trong thời gian ngắn, Yui đã có một gia đình nhỏ.

Akako vẫn ngây thơ chẳng biết gì. Con bé mắc bệnh hen suyễn, hay phải đi viện, ngoài ra vẫn rất ngoan. Ngoại hình vẫn giống như một thiên thần, vẫn chăm chỉ học hành, lễ phép và rất thương cha mẹ. Càng ngắm Akako, Yui càng đau lòng vì không biết đến bao giờ mới có thể nói ra sự thật phũ phàng đến thế.

Cô đắp lại chăn cho con bé, hôn một cái nữa rồi rời đi.

Cô từng mơ đến một cuộc sống hôn nhân hạnh phúc. Shukasa từng hứa sẽ tổ chức tiệc cưới cho cô ở nhà thờ, sau đó sẽ tuần trăng mật tới Maldives. Anh thường huyền thuyên về những đứa trẻ, muốn cô đẻ cho anh một đàn con, mấy anh cũng nuôi được. Shukasa còn nghĩ ra những cái tên. Nếu là con trai anh sẽ đặt là Hanagato Hitoshi, nếu là con gái sẽ là Hanagato Kazumi.

Nghe đến đây Yui lại bật cười, một nụ cười lạnh chế giễu bản thân.

Những lời anh nói cô còn nhớ như in, mọi kỉ niệm về anh giờ đây vẫn vẹn nguyên trong kí ức. Rốt cuộc chỉ mình cô mới là kẻ thất bại, chẳng thể rũ bỏ

anh.

Còn hôn nhân bây giờ của cô thì sao? Sewashi rất tốt với cô, rất dịu dàng và chăm sóc cô chu đáo. Anh quá tốt, tốt đến mức Yui không dám làm phật lòng anh. Nhưng cô lại chẳng có tí cảm giác nào với anh cả, chẳng phải cảm giác an toàn hay ấm áp khi ở bên Shukasa. Cô cũng chẳng bị mùi hương của anh quẩn lầy, chẳng thích hương vị mỗi món ăn anh làm dù nó rất ngon. Chẳng qua với cô, Sewashi cũng chỉ là ân nhân mà cô phải dùng hôn nhân để đáp trả.

Mà, hôn nhân đó, chỉ toàn là giả dối...

__o0o0o__

Hết chương 4.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi: Try to Forget...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Cha nuôi

Tư gia Oga so với tư gia Satake thì cũng chẳng rộng hơn là mấy, nhưng kiến trúc lại khác hẳn hoàn toàn, không có chung phong cách. Bởi vậy, với Yui, đã năm năm rồi căn nhà này vẫn rất xa lạ với cô.

- Cháu chào bà! - Akako hớn hờ chạy vào, nhào vào lòng Oga Akiko, lành lốt chào.
- Akako ngoan, con vẫn rất dễ thương. - Akiko hiền dịu xoa đầu cô bé, cưng nựng.
- Ông nội, hôm nay ông dạy cháu chơi cờ nhé. - Rồi Akako buông tay bà, chạy sang Oga Kouji, mỉm cười nũng nịu.
- Được, được. Akako rất thông minh, sẽ học sớm được thôi. - Kouji cũng dịu dàng đáp lại.

Sewashi và Yui sống vai nhau bước vào sau, mỗi người mỗi một tâm trạng.

- Con chào cha, con chào mẹ. - Cô lễ phép cúi đầu.
- Ồ, Yui, con vào đây với ta. - Nhìn thấy cô, Akiko liền khoát tay ra hiệu bảo cô vào phòng bà. - Ta muốn nhờ con chọn mẫu kimono cho tiệc trà sáng ngày kia.

Yui lững thững theo sau bà, Akako cũng mãi mê chạy ra vườn chơi cát, phòng khách phút chốc chỉ còn mình Kouji và Sewashi.

- Giữa con và Yui vẫn ổn chứ? - gương mặt Kouji lấy lại vẻ điềm đạm thường ngày.
- Tình cảm giữa bọn con rất tốt mà, cha. - Anh thờ dãi pha trà. - Sao bỗng dưng cha lại hỏi vậy?
- Mấy hôm trước Hanagato Shukasa vừa từ Mỹ trở về Nhật Bản, ta chỉ muốn biết liệu Yui có động lòng không thôi?

Sewashi im lặng trầm tư. Anh không phải ngốc, quả thật Yui hận Shukasa khôn nguôi, nhưng trong cái hận lại là sự đau lòng, thất vọng. Anh chắc rằng cô vẫn chưa thể quên được Shukasa.

- Hanagato đã hại cả gia tộc Satake mà cô ấy vất vả mười năm mới tìm về, ngoài hận thù ra cha nghĩ còn có thể là gì? - Sewashi vẫn cố gắng bao biện.
- Nghĩ cũng phải. - Kouji gật gù. - Con bé tốt là vậy, học thức, ngoại hình lẫn tính cách đều không chê vào đâu được, nhưng đòi nó lại quá khó.

Nhắc đến chuyện của Yui, đột ngột bầu không gian liền trầm xuống, ảm đạm.

- Hai người nói chuyện gì mà u ám thế? - Akiko và Yui từ trên tầng hai bước xuống. - Yui thật thông minh. Con bé đã giúp em giải quyết sự phân vân rồi.
- À, Yui này. - Đột ngột Kouji gọi cô lại. - Có tập đoàn Oga giúp sức, con dư sức thu mua được ngân hàng tư nhân Daiyama. Tại sao con lại cố tình để vuột mất vào tay tập đoàn Hanagato?

Kouji tỏ ra chút bất bình. Ông vẫn nghi ngờ lời Sewashi nói, có thể nào cô vẫn còn tình cảm với Shukasa, không còn đủ dũng khí để đối đầu anh.

- Chuyện này... - Yui nhếch môi cười. - Cha cứ chờ đi nhé. Chiều nay sẽ có kết quả.

Nụ cười của cô hiểm độc, vô thức khiến Kouji rùng mình.

...

"Rầm!!!"

- Các người làm ăn kiểu gì thế hả? - Shukasa ném phăng tập tài liệu lên bàn, giận dữ.

Ngay sau khi nhận được bản báo cáo, anh giận điên tới mức không hề triệu tập phòng lãnh đạo bộ phận tài chính ngân hàng mà tự động đi tới chỗ họ.

- Giám đốc, xin anh bình tĩnh. - Thư kí Miller cố gắng can ngăn. - Ngài biết đây không phải lỗi của họ. Là thủ đoạn của tập đoàn Satake.

Shukasa bậm môi giận dữ. Không thể nào, Yui của anh sao có thể hiểm độc tới thế được?

Anh rời khỏi phòng, gương mặt tối đen, để lại một câu.

- Tất cả những người tham gia điều tra và làm báo cáo, trừ nửa tháng lương.

Kế hoạch giương Đông kích Tây của Yui hoàn toàn khiến anh thất bại. Trong lúc cố lừa anh vào tròng thu mua thành công ngân hàng Daiyama, cô lại đi kí hợp đồng với những đối tác mạnh nhất, lôi kéo những nhân viên lâu năm giàu kinh nghiệm của ngân hàng về tập đoàn. Bởi vậy, ngân hàng Daiyama không còn nhiều thế mạnh để khai thác, coi như tập đoàn đã lỗ một nguồn vốn lớn khi đầu tư thu mua ngân hàng.

Ngoài mặt, lúc bộ phận của anh điều tra về tiềm lực ngân hàng, các cá nhân liên quan đều không phản ứng. Ngay trong lúc anh thu mua, họ đồng loạt hủy hợp đồng và trả tiền bồi thường đầy đủ. Tuy nhiên, nếu mất đi những cá thể như vậy thì tập đoàn Daiyama chẳng còn gì hết, cái mà anh bỏ một số tiền lớn để mua chỉ là một cái vỏ rỗng mà thôi.

Thương trường là chiến trường, thật không dám ngờ thủ đoạn của Satake lại ác tới nhường vậy.

Shukasa thả người xuống ghế, lấy tay day day thái dương. Thực lòng anh đã quá coi thường cô, vốn anh không ngờ thương giới đã tôi luyện một Satake Yui ngờ nghệch trở nên sắc bén như thế. Thư kí Miller đã từng cảnh báo anh, nhưng anh vẫn để ngoài tai. Đáng lí ra anh nên tìm hiểu kĩ hơn về cô trước khi chọn cô làm đối thủ.

Lần trước, gọi điện cho Kuro, anh đã hiểu tường tận sự lạnh nhạt của cô. Shukasa mắh rằng có kẻ đứng sau bày trò, sắp đặt khiến cho xích mích giữa anh và Yui bùng phát. Gì chứ, anh làm ăn minh bạch, chưa bao giờ nghĩ đến việc hãm hại một ai, nhất là khi đó là cha người anh yêu nhất. Nhưng Shukasa biết, bây giờ có giải thích thế nào cũng vô dụng.

Cô đã kết hôn, có một đứa trẻ rất xinh xắn. Tình cảm giữa hai người rất tốt, Sewashi không chỉ quan tâm đến cô mà còn giúp đỡ cô trong việc làm ăn. Sự phối hợp ăn ý của hai tập đoàn mấy năm nay đều đem lại nguồn lợi khổng lồ cho cả hai, nếu cứ tiếp diễn như vậy e là vị trí của tập đoàn Hanagato cũng không ổn.

Thôi thì, người anh yêu thương đã kết hôn được năm năm, quá muộn rồi, bây giờ anh cũng chẳng còn người bạn nào khác ngoài công việc. Shukasa nhắm mắt buông xuôi, trước hết phải tìm cách lấy lại số vốn bị lỗ sau khi thu mua ngân hàng Daiyama đã.

Làm việc được đến tối, chợt màn hình điện thoại sáng lên cùng tiếng chuông. Shukasa nhìn xuống, ngán ngẩm khi thấy vị hôn thê phiền phức của anh gọi.

- Shukasa, đi ăn tối với em nhé. - Sakurako lạnh lớt.

- Tôi đang bận. - Shukasa thờ ơ đáp.

- Em biết vụ làm ăn thất bại của anh. Nhưng nếu đi ăn tối với em, em sẽ cho anh một hợp đồng. - Cô nhiệt tình mời.

Shukasa liền im lặng. Sakurako ngoại giao rất tốt, suốt thời gian ở cạnh anh đã tìm cho anh không ít hợp đồng tốt, coi như cũng tạm tin lời cô.

- Sao? Không có hứng thú sao? Anh biết tập đoàn Ella không? - Sakurako mỉm cười.

Tập đoàn Ella là tập đoàn công nghệ thông tin hàng đầu của Anh Quốc, phát triển nhất phần mềm và ứng dụng điện tử. Mảng công nghệ thông tin của tập đoàn anh còn chưa nổi trội, không ít lần anh muốn hợp tác với tập đoàn bên kia.

- Sao cô tìm được mối hợp tác này? - Shukasa tỏ ra ngờ vực.

- Trong chuyến du lịch vừa rồi em có giúp vợ của chủ tịch tập đoàn, bà Ella Robinson một chút việc vặt nên bà ấy ngỏ ý cảm ơn. Em có giới thiệu cho bà ấy về anh và bà ấy bảo sẽ suy nghĩ. Sáng nay chủ tịch vừa gọi điện cho em. - Sakurako vui vẻ kể. - Sao? Đồng ý đi ăn chưa?

Shukasa khẽ nhếch môi. Tập đoàn Ella từ lâu đã nổi tiếng về sự kén chọn trong việc hợp tác, nếu có thể kí hợp đồng với họ, khoản lỗ trong vụ thu mua ngân hàng Daiyama không chỉ được bù đắp mà lời lãi vẫn rất cao.

- Cô muốn ăn ở đâu? - Shukasa buông thông vai, đóng nắp laptop.

- Em thêm sườn cừu ở nhà hàng Kim Cương ở gần Heaven Land ấy. - Thấy anh đồng ý, Sakurako sung sướng cười tươi.

- Bây giờ cô đang ở đâu?

- Em ở nhà.

- Được rồi, ba mươi phút nữa tôi qua đón. - Anh cầm chiếc áo vest lên, tắt điện phòng làm việc rồi rời khỏi.

___o0o0o___

- Sườn cừu nướng ở đây thật sự rất ngon. Vang đỏ cũng tuyệt nữa! - Đặt dao nĩa xuống, lau miệng, Sakurako buông lời khen ngợi.

Shukasa không nói gì, chỉ lặng lẽ kết thúc phần ăn, rồi lát sau mở lời.

- Bây giờ cô có thể nói qua cho tôi về vụ làm ăn với tập đoàn Ella được chứ?

Nghe tới đây, Sakurako liền cứng miệng. Nụ cười trên môi vụt tắt, cô nhẹ nhàng chống cằm, nheo mắt.

- Đến cuối cùng anh vẫn không thể cho em một ít sự chú ý được hay sao? Bữa cơm hôm nay tâm trạng anh khá tốt, hóa ra cũng chỉ vì dự án.

- Cô còn đòi hỏi gì nữa, Kanami Sakurako? - Shukasa thờ dãi. - Cô biết thừa cô không lọt mắt tôi, cứ cố gắng bám theo tôi làm gì. Tám năm qua cô mang lại cho tôi không ít hợp đồng, nhưng cũng khiến tôi phiền phức vô số.

- Anh phủ nhận những gì tôi làm cho anh? - Sakurako giãy nảy.

- Tôi luôn trả thù, Kanami Sakurako. Cô ăn chơi trác táng, đi vũ trường nhảy nhót, nghiện ngập thuốc lá, bia rượu, bài bạc,... Những rắc rối đó không phải tôi thay cô chịu sao? - Ngược với thái độ hạnh học của Sakurako, Shukasa vẫn bình lặng và dứt khoát. - Có tưởng tôi không biết cô trao thân cho bao nhiêu người đàn ông, không khác gì gái điếm?

Đột ngột, Sakurako đứng bật dậy, cầm ly nước hất lên người anh, nước mắt ngân ngấn.

- Tôi sẽ gửi tài liệu liên quan cho anh về hợp đồng với tập đoàn Ella, tôi về trước. - Sakurako cúi gằm mặt, bước đi.

Shukasa thờ dãi. Cô nàng này tính tình thất thường, anh chịu đủ rồi.

Đang loay hoay tìm khăn tay, chợt một bàn tay nhỏ nhắn đưa cho anh chiếc khăn tay màu hồng.

- Sao cô kia lại hất nước lên người chủ vậy? Cô chủ cãi nhau sao? - Cô bé giương mắt hỏi.

- A... Akako... - Shukasa ngạc nhiên tột độ khi thấy cô bé đứng trước mặt anh. Đây là con gái của Yui mà. - Sao cháu lại ở đây?

- Cha mẹ cháu đã đi lạc mất. - Akako làm bộ bà cụ non lắc đầu. - Họ thật là đoảng, làm cháu đi tìm này giờ đây.

- Phải là cháu đi lạc mới đúng chứ. - Shukasa bật cười.

Akako mặc một bộ váy màu hồng công chúa, mái tóc đen thả dài sau lưng, cài băng đô màu đỏ. Gương mặt ngời ngời nhìn anh, vẻ đẹp dễ thương quá đời khiến người khác muốn cưng nựng.

- Chú sẽ gọi cha mẹ cho cháu. - Shukasa loay hoay tìm điện thoại, nhưng thôi rồi, hết pin. Anh đành áy náy nhìn cô bé. - Không gọi được, chú dắt cháu đi tìm nhé.

Akako tươi cười rạng rỡ khoác lấy khuỷu tay Shukasa, kéo anh rời khỏi nhà hàng.

...

- Woah!! Cháu muốn chơi trò đó!!

...

- Chú ơi, chỉ được một cây kem dâu thôi sao? Cháu muốn kem socola, bạc hà, và cả kem hạnh nhân nữa!!

...

- Chú ơi, chú ngựa kia vui quá. Hay chú cũng làm ngựa để cháu cưỡi đi.

...

- Đây... - Shukasa mệt mỏi trao chú sóc bông to bự cho Akako, môi vẫn cố nở nụ cười tươi tắn.

- Cháu cảm ơn chú. - Akako háo hức nhận lấy chú sóc bông to hơn cả cô bé, sung sướng dụi mặt vào.

Shukasa cười khỏ. Nói là đi tìm cha mẹ nhưng anh bị cô bé xoay vòng vòng, chạy đi chạy lại suốt cả Heaven Land, sức cô bé còn sung mà của anh đã cạn.

- Chú Shukasa thật tốt. Ước gì chú làm cha nuôi của cháu. - Akako cười thật tươi.

Tìm Shukasa thất lại. Dĩ nhiên anh cũng muốn chứ, con gái của Yui gọi anh một tiếng cha, nhưng chỉ có điều trước mắt anh bây giờ, Oga Akako không phải con anh, nó mang họ của một người đàn ông khác.

- Cả cha và mẹ cháu thường rất bận, họ rất ít khi đưa cháu đi chơi. Hôm nay họ rảnh, cháu mới được đi Heaven Land, nhưng họ lại đi lạc mất. - Akako xụ mặt ra. - Chú Shukasa, hay chú làm cha nuôi cháu nhé. Cháu sẽ rất ngoan, không quậy đâu.

- Chú... - Shukasa tỏ ra lúng túng.

Chỉ một thời gian ngắn tiếp xúc nhưng anh đã rất mến Akako. Anh cũng ước được chơi với cô bé nhiều hơn, nhưng khổ nỗi đây lại là con gái Yui. Anh không muốn cô nghĩ anh cố tình tiếp cận con bé.

- Chú không thích Akako hả? - Mắt Akako long lanh. - Cháu có thể đấm bóp cho chú, kể chuyện cổ tích và đút cho chú ăn nữa. Chú mà không đồng ý cháu sẽ khóc đó.

Và như lời nói, nước mắt ầng ậc, long lanh nơi khóe mắt của Akako, chỉ chực tuôn trào.

- Ừ... Ừ rồi, chú đồng ý. - Shukasa bắt lực gật đầu. Ở đời anh sợ nhất nước mắt con gái, này giờ Akako nắm được điều này nên mỗi lần anh từ chối yêu cầu, con bé lại giờ nước mắt cá sấu ra.

- Yeahh! Chú đồng ý rồi. - Akako la lên. - Bây giờ, phải đổi cách xưng hô thôi. Cha nuôi, cha gọi con đi nào.

- Ừ, con... - Nếu để cả nước Nhật biết Hanagato Shukasa anh chịu thua một đứa nhóc, thật không biết mọi người sẽ cười vào mặt anh ra sao.

- Cha nuôi, con muốn ăn kẹo bông. Cha mau đi mua. - Akako vui vẻ cười.

Thật không biết là cha nuôi hay là osin cao cấp nữa.

- Oga Akako! - Chợt một giọng nói lạnh tanh bực bội vang lên. - Mẹ đã dặn con phải đi theo cha, sao lại chạy lung tung thế? Con có biết cha mẹ đã tìm con lâu như thế nào không?

Biểu cảm trên mặt Shukasa cứng lại...

Thấy anh đứng cạnh Akako, Yui cũng giật mình sững sờ. Lát, cô giật dừ bước đến, vung tay tát vào má anh.

- Hanagato Shukasa, anh định giờ trò gì với con gái tôi? - Ánh mắt Yui rực lên tia lửa. - Anh hại cha tôi chưa đủ, bây giờ lại nhắm đến Akako?

___o0o0o___

Hết chương 5.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi: Try to Forget...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Đôi đầu

- Mẹ! Sao mẹ lại đánh cha nuôi? - Akako vội chạy lại, chen vào, dang hai tay can ngăn.

- Cha nuôi? - Yui cười khẩy. - Là hán bắt con gọi như vậy đúng không? Mẹ đã dặn con bao nhiêu lần, tránh xa người lạ, sao con dám cãi lời?

- Cha nuôi không phải người lạ. - Akako trong bướng cái. - Con đi lạc, cha nuôi đưa con đi tìm hai người. Còn đưa con đi chơi, mua kem cho con, làm ngựa con con, mua tặng con cả chú sóc bông to bự nữa. Cha nuôi là người tốt.

- Được rồi, Akako. - Shukasa thờ dãi, đặt tay lên vai cô bé. - Chú sẽ không làm cha nuôi cháu. Cháu về với mẹ đi, không mẹ cháu sẽ giận.

- Không... Cha nuôi, Akako sẽ ngoan mà... - Cô bé rung rung khi thấy sự nghiêm khắc trên nét mặt Shukasa, hai má ửng đỏ, giọng nghẹn lại.

- Akako, về! - Yui dứt khoát nắm lấy tay cô bé, kéo đi. Akako đáng thương cứ quẩn luyến nhìn Shukasa, vươn tay ra chực chờ anh nắm lấy.

Tim Shukasa thất lại...

Hóa ra, từ lâu đối với cô, anh đã là một kẻ tồi tệ như thế rồi...

...

- Yui, em tìm thấy Akako ở đâu thế? - Sewashi sốt ruột đứng dựa vào tường, thấy bóng Yui lướt theo Akako lẻo đẻo theo sau liền không cảm được mình mà hỏi.

- Con bé mãi chơi ở khu vui chơi trong nhà, không sao. - Yui ngay lập tức trả lời.

Akako xụ mặt ra không cam tâm. Chẳng hiểu sao mẹ lại bắt cô bé nói dối, không được để cho ai biết hôm nay đã gặp chú Shukasa nữa.

- Akako ham chơi, để mẹ lo lắng. - Sewashi dịu dàng ngắt mũi cô bé. - Xin lỗi mẹ rồi cha đưa con đi mua gấu bông nhé. Ô, con gấu này ở đâu ra thế?

Đang định mua tặng cô bé, chợt Sewashi để ý tới chú sóc bông to bự sau lưng Akako, nghiêng đầu thắc mắc.

- Em đã mua cho nó rồi. - Yui vội trả lời.

- Vậy à? Hay là cha đưa Akako đi ăn kem?

- Con ăn no rồi. - Akako đồng ý.

- Là em mua cho con bé. - Yui mỉm cười.

Akako tròn mắt nhìn mẹ. Không phải mẹ dạy nói dối là xấu lắm sao, sao lại nói dối cha liên tục vậy? Cô bé đâu có mãi chơi ở khu trò chơi, mẹ cũng có đâu mua sóc bông và kem cho cô đâu, là chú Shukasa đó chứ.

- Tìm được Akako rồi mà hai mẹ con vẫn la cà. - Sewashi không mấy nghi ngờ, cười xòa. - Vậy Akako có muốn chơi gì nữa không, cha đưa con đi.

Akako ậm ừ lưỡng lự. Những gì muốn làm đều đã đòi Shukasa rồi, thực lòng bây giờ cũng không thiết tha gì nữa.

- Tối nay con muốn ngủ với cả cha và mẹ. - Akako lén lút.

Sewashi và Yui đồng loạt giật mình, không ai bảo ai tự động nhìn nhau lưỡng lự.

- Akako ngoan, chuyện này... - Sewashi lựa lời từ chối.

- Được, mẹ đồng ý. Sau khi về tới nhà con hãy tắm rửa sạch sẽ rồi chúng ta sẽ ngủ ở phòng ngủ chính. - Bất chợt, Yui gật đầu đồng ý.

Akako reo lên thích thú.

Sewashi tròn mắt nhìn cô gái phía trước, ân cần và dịu dàng nắm lấy tay Akako, rào bước trước.

Anh không nghĩ nhiều, hôm nay cô thực sự rất lạ.

...

Akako chui vào trong chăn, tay ôm con sóc bông to bự. Đầu cô bé rúc vào tay Sewashi, gương mặt hớn hờ.

- Akako, con ôm thêm sóc bông không sợ chật giường sao? - Sewashi dịu dàng xoa đầu cô bé, cắt điện thoại sang một bên.

- Ủ ha... - Akako tiếc nuối nhìn con gấu trên tay, rồi cô bé không đành lòng cất xuống giường, nhanh chóng chui vào tay anh.

Nhìn gương mặt cô bé hạnh phúc mỉm cười, chẳng hiểu sao trong lòng Sewashi bỗng trống rỗng.

Lát sau, Yui bước ra từ nhà tắm, ngẩng mặt lên nhìn Sewashi đang vui vẻ đùa giỡn với Akako mà đau lòng.

Cô bước lên giường, nằm vào bên cạnh Akako, mỉm cười vén tóc cho cô bé.

- Mẹ Yui, hôm nay được ngủ cùng cả cha và mẹ, con thật sự rất vui. - Akako cười tíu tít.

- Vậy Akako ngoan ngoan ngủ đi nào. - Yui dịu dàng rồi vòng tay qua ôm cô bé, nhẹ nhàng vỗ vào lưng.

Akako rất nghe lời, liền rúc vào lòng cô nhắm mắt lại. Yui cứ thế mà vỗ về cô bé, cho tới khi Akako chìm sâu vào giấc ngủ.

Sewashi ngấm nhìn trong vô thức hình ảnh đó, rồi anh quay lưng đi mà ngủ.

Nhìn nữa, chỉ sợ anh không cầm nổi bản thân mình mất.

...

Nửa đêm..

Yui choàng tỉnh dậy, tay cô lần mò sang bên cạnh, không thấy Akako, không thấy Sewashi, trong lòng bỗng dưng trào lên một sự sợ hãi bất chợt.

- Anh bé Akako về phòng nó rồi. Anh sợ con bé làm em ngủ không thoải mái. - Chợt một giọng nói dịu dàng vỗ nhẹ bên tay, Yui bỗng thấy bình yên đến lạ.

Cô xoay người, Sewashi lặng lẽ uống champagne bên cửa sổ lớn. Bóng người anh cao ráo giữa màn đêm, dịu dàng nhìn cô.

Yui ngồi dậy, bước tới chỗ anh, vòng tay ôm qua eo anh, áp má vào lưng anh.

- Sao thế? Không giống em tí nào.

- Em gặp ác mộng. - Giọng cô khàn khàn giữa màn đêm, cả người rung lên bần bật. - Cái ngày đen tối nhất cuộc đời em bỗng dưng hiện về sống động trong mơ. Ai đó bắt mất Akako, anh rời bỏ em, cả tập đoàn của cha em sụp đổ. Tất cả những điều em có bấy giờ bỗng dưng tan thành mây khói.

Giọng Yui run lên, cánh tay ôm chặt lấy anh cũng không nguôi lo lắng. Sewashi thờ dãi nắm lấy tay cô, vỗ nhẹ.

- Đừng lo. Miễn là em không phản bội anh, anh sẽ không bao giờ rời bỏ em đâu. - Giọng Sewashi ấm áp vỗ về cô.

Lần đầu tiên sau một thời gian dài, Yui gặp ác mộng.

- Thôi, em ngủ đi, nghe nói ngày mai em có buổi gặp mặt với các nhân viên ngân hàng Daiyama mà em lôi kéo về phía em. Anh cũng sẽ về phòng.

Sewashi đặt li champagne xuống bàn, toan gỡ tay cô ra. Nhưng chẳng hiểu sao, cô cứ ôm chặt lấy anh, không muốn buông.

- Sewashi, chỉ đêm nay thôi. Anh ngủ với em được không?

Sewashi giật mình, anh quay lại nhìn người con gái đang run rẩy sau lưng, gương mặt đầm mồ hôi và tái mét.

- Oga Yui, không giống em chút nào. Nếu để Hanagato nhìn thấy, chắc chắn hắn sẽ rất đắc ý. - Sewashi dịu dàng vuốt tóc qua mạng tai cho Yui.

Yui cúi gằm mặt. Cứ nhắc đến cái tên đó lòng cô lại bứt rứt không yên. Cô ngước đầu nhìn anh, cười nhạt.

- Em gặp ác mộng nên ăn nói hơi hồ đồ, anh đừng để ý.

Sewashi mỉm cười gật đầu, rồi anh cầm chai champagne rời khỏi phòng.

- Ngủ ngon, thiếu phu nhân Oga.

Anh khép cửa lại, Yui cũng thờ dãi mà leo lên giường, đắp lại chăn. Sewashi luôn nói những điều như thể khẳng định cô là vợ hợp pháp của anh, anh muốn cô không bao giờ quên điều đó. Dĩ nhiên, cô làm sao quên được, anh là chồng của cô, và rằng cô không được phép động lòng trước bất kì một ai khác.

Yui bắt tay qua trán trầm ngâm. Sự thật là cô không hiểu nổi bản thân mỗi lúc đối diện Shukasa, có cảm giác lòng cô lại còn căm căo không yên. Dù sao anh cũng là người mà cô từng yêu rất mãnh liệt, cho tới lúc anh phản bội cô. Thế nhưng anh lại là người phản bội cô trước, đừng trách cô vô tình với anh.

___o0o0o___

Thời gian cứ thế trôi đi đều đều. Các trang báo ngày ngày đều đăng tải những tựa đề về sự tranh chấp giữa hai tập đoàn lớn. Tuy là trước đây, tập đoàn Satake nhỏ hơn rất nhiều so với tập đoàn Hanagato, nhưng kể từ khi Yui nắm quyền điều hành, cộng với việc có sự hậu thuẫn lớn từ phía Oga Sewashi, tập đoàn Satake lại đi lên như điều gặp gió.

Từ việc kí kết một hợp đồng, hợp tác với một đối tác đều sẽ có sự nhúng tay từ phía đối phương. Bên này tranh giành với bên kia, bên kia ắt có thù đoạn đối phó. Cuộc chiến không hồi kết này tiêu tốn không ít công sức của cánh nhà báo, phóng viên.

Thế nhưng, một tuần nay, mọi việc có vẻ rất êm ả.

Tập đoàn Hanagato bắt tay vào việc hợp tác với tập đoàn Ella vào việc phát triển một chương trình điện tử. Shukasa bận đầu tắt mặt tối, mọi việc theo dõi hành tung của tập đoàn Satake thường ngày do anh trực tiếp thực hiện giờ lại đẩy cho thư kí Miller. Trừ khi có biến lớn mới được làm phiền anh, còn không, anh muốn tự mình phát triển miếng kim loại thô Ella này thành viên đạn có đủ sức khuynh đảo không chỉ tập đoàn Satake và phía hậu thuẫn từ tập

đoàn Oga mà còn là cả nền kinh tế công nghệ thông tin Nhật Bản.

Yui cũng chẳng còn tâm trí nghĩ tới Shukasa nữa. Tuần trước chị Mai đưa mẹ từ Pháp về thăm nhà, đồng thời còn giới thiệu một bệnh viện nổi tiếng của Pháp muốn chữa trị cho cha Yui, ông Satake Ikishige. Bởi vậy, Yui vừa phải lo việc tập đoàn, vừa phải lo việc đưa cha cô qua Pháp chạy chữa, thật sự rất mệt mỏi.

Satake Mai ngồi trên bàn làm việc của Yui, chị thoăn thoắt bàn tay trắng nõn trên chiếc laptop, tai mài miết nghe điện thoại. Dù là trở về Nhật Bản cho một kì nghỉ nhưng chị hầu như vẫn rất bận rộn.

Sau cuộc thi MS8, chị bỗng dưng tuyên bố giải nghệ, bước chân sang Pháp trở thành một doanh nhân. Bắt đầu từ một cửa hàng quần áo nhỏ tên "Elsie", sau tám năm "Elsie" phát triển trở thành một thương hiệu thời trang lớn ở kinh đô Paris.

Chị Mai hầu như rất bận rộn trong việc phát triển mẫu mã. Bản thân chị có gen từ mẹ nên những mẫu chị thiết kế đều được đánh giá cao. Tuy bà Kaemi bị trầm cảm nhưng trí tuệ vẫn tương đối minh mẫn, vẫn thường xuyên giúp chị thiết kế một mẫu nào đó.

- Maiko, hôm nay về Nhật thời gian rất ngắn, chị không thể nghỉ ngơi được sao? - Yui nhẹ nhàng quàng tay qua cổ Mai, thủ thỉ.

- Chị xin lỗi. - Mai cười khổ. - Bỗng dưng thư kí của chị bảo tháng 10 tới có một cuộc thi sắc đẹp quy mô lớn diễn ra và họ muốn đặt một lượng lớn quần áo cho chị nên chị phải bắt đầu vào việc thiết kế.

- Ô, "Elsie" làm ăn rất tốt.

- Cơ bản lúc phát triển "Elsie", chị luôn tạo ra đủ mẫu mã cho mọi lứa tuổi, vừa cập nhật xu hướng vừa đáp ứng được thị hiếu phần đa người tiêu dùng. Giá của nhãn hàng "Elsie" cũng không phải là quá đắt. Mình ăn lời số lượng hơn ăn lời sản phẩm Yui ạ.

Mai không ngừng hàn huyên với em nhưng tay vẫn làm việc liên tục. Từ việc phác thảo trên giấy đến việc đồ họa trên máy tính, chị đều làm rất tỉ mỉ.

- Maiko, em đã đọc một bài báo Pháp viết về chị như là một phụ nữ châu Á trẻ tuổi thành công nhất Paris. Em tin số đàn ông tán chị cũng không ít. Năm nay chị hai tám rồi, không định lấy chồng sao? - Yui cười cợt vỗ vai chị.

- Không, không nên tin ai ngoài bản thân mình. - Mai dứt khoát phui tay.

Yui khịt mũi nhìn chị, cùng lúc đó, bà Kaemi đi tới với một quyển tài liệu trên tay. Gương mặt xuất hiện nhiều nếp nhăn hơn, tóc đã điểm sợi bạc, dáng dấp gầy gò ốm yếu và có phần tiêu tụy. Con người từng xinh đẹp rất đỗi kia giờ đây vô hồn và thiếu sức sống. Cứ nhìn là tìm Yui quặn lại.

- Mai, con xem một số mẫu thiết kế của ta vậy có được không? - Bà đưa cho chị quyển tài liệu.

Mai lật mở, nhìn qua vài trang giấy, mỉm cười.

- Con cảm ơn mẹ. Số mẫu đã đủ rồi, mẹ hãy nghỉ ngơi đi.

Kaemi gật đầu, rồi quay sang Yui, bà ôm nhẹ lấy cô.

- Xin lỗi con, Yui. Làm gánh nặng cho con rồi.

- Mẹ, từ lúc về đến giờ mẹ chỉ nói một câu đó. - Yui thờ dãi vỗ lưng bà.

Bà buông cô ra, lảo đảo bước về phòng, trông rất khổ tâm.

- Vậy thôi, không quấy rầy chị làm việc nữa. - Yui khoát tay rồi rời khỏi phòng.

Cô bước sang căn phòng lớn bên cạnh, là nơi làm việc của Sewashi. Hai căn phòng đặt gần nhau cho tiện việc làm ăn.

- Mỗi lần hai người họ từ Pháp trở về là tâm trạng em lại tốt hơn. - Sewashi mỉm cười nhìn.

Yui im lặng, thiết nghĩ hành động của cô lúc ở với Mai có chút trẻ con, như thể mỗi lần ở cạnh chị cô có thể sống như một Satake Yui của ngày xưa, không cần tự tạo cho mình vỏ bọc già dặn, trưởng thành.

- Tập đoàn Hanagato phát triển ứng dụng "Life Plus" hợp tác với tập đoàn Ella, em có kế hoạch gì chưa? - Bất chợt, Sewashi ngược đầu nhìn.

Từ trước tới nay, bộ phận công nghệ thông tin của tập đoàn Satake luôn đi trước tập đoàn Hanagato một bước vì phát triển được ứng dụng "Brilliance" chuộng người dùng. "Brilliance" đánh giá năng lượng sống của một người thông qua chế độ ăn uống, thể dục và hoạt động cũng như đưa ra giải pháp cho những người muốn tăng cân, giảm cân, tăng chiều cao hay cân đối cơ thể. Nói không ngoa, "Brilliance" chính là con gà đẻ trứng vàng của cô.

Bây giờ, Shukasa lại cho lập trình ứng dụng "Life Plus", về cơ bản chức năng của nó giống "Brilliance", không khó để nhận ra anh đang quyết tâm đối đầu với cô.

Ánh mắt Yui rực lửa.

- "Brilliance" là niềm tự hào của cha và em, em tuyệt nhiên sẽ không để một ứng dụng sinh sau đẻ muộn vượt qua nó.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi: Try to Forget...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Nghi phạm bất ngờ

Sau hai tuần làm việc, cô chủ tịch Satake Ikishige đã được chuyển sang bệnh viện lớn của Pháp để điều trị. Cuộc phẫu thuật diễn ra rất thuận lợi và nhiều khả năng cô sẽ giúp ông tỉnh lại.

Yui đương nhiên tâm trạng rất tốt. Lúc cô vừa trở lại công ti liền bắt tay vào việc phát triển thêm một số chức năng cho "Brilliance". Bộ phận công nghệ thông tin của tập đoàn làm việc không ngừng nghỉ cho cuộc đối đầu sắp tới với tập đoàn Hanagato.

Thời gian trôi qua, "Life Plus" đã đến lúc thả xích. Buổi tiệc giới thiệu sản phẩm được bên tập đoàn Hanagato và tập đoàn Ella tổ chức rất hoành tráng. Dĩ nhiên, gia tộc Satake và Oga đều là khách mời.

Yui khoác tay Sewashi cùng sóng vai tới bữa tiệc. Thật may khi Shukasa cầm phóng viên, nếu không Yui cũng sẽ chẳng khác gì nhân vật chính của bữa tiệc.

- Yui, em thấy sao? - Sewashi huých nhẹ khuỷu tay Yui khi nghe thuyết trình về "Life Plus". Gương mặt anh không mấy vui vẻ.

- Tập đoàn Ella có khác, "Life Plus" thật sự rất có triển vọng. - Yui lắc đầu. - Ngoài việc chúng bao quát phần đa chức năng của "Brilliance" thì còn phát triển thêm một số mảng khác rất thiết thực. Hanagato Shukasa đã hao tâm cho dự án này rất nhiều.

Kết thúc bài thuyết trình, bỗng chốc cổ họng Yui nghẹn cứng lại. Thật sự "Life Plus" quá tuyệt vời.

- Xin lỗi... - Đang băn khoăn nên đối đầu ra sao với tập đoàn Hanagato, chợt một giọng nói nhỏ nhẹ vang lên.

Ngữ điệu ấy rất lạ, không giống Tiếng Nhật thuần túy.

Yui buông tay Sewashi, quay đầu lại nhìn. Một cô gái người nước ngoài đứng e thẹn nhìn cô, mái tóc màu nâu tây dài óng ả, cặp đồng tử màu xám khói hút hồn người đối diện. Cô ấy nở một nụ cười duyên dáng.

- Có phải cô là em gái của chị Waku Mai không? - Cô ấy cất giọng lai lai.

- Vâng. - Yui hầy còn ngạc nhiên. - Tôi tên Satake Yui, nhưng đã đổi sang họ chồng Oga Yui.

- Trùng hợp quá. - Cô gái nở nụ cười rạng rỡ. - Nhiều năm trước lúc chị Waku còn hoạt động nghệ thuật ở Pháp, tôi có quen chị ấy và được nghe chị ấy kể chuyện. Chị Waku rất hay kể về em gái của chị, hôm nay thấy cô có ngoại hình thật sự rất giống chị ấy nên có chút ngỡ ngàng.

Tiếng Nhật cô ấy khá tốt, tuy phát âm không thật chuẩn, nhưng lại tự tin nói cả một tràng dài.

- Thật ngại quá, cô là...

- Quên chưa giới thiệu, tôi là Claire Laurent, một ca sĩ, quốc tịch Pháp. - Cô ấy giơ tay ra bắt. - Có lẽ chị Waku chưa nói với cô về tôi...

Yui áp ứng nhớ lại. Chết tiệt, cô đúng là không giỏi nhớ người mà.

Sewashi im lặng nhìn hai người, lát sau mới từ từ cất tiếng.

- Cô Laurent, xin tự giới thiệu, tôi là Oga Sewashi, chồng của Yui. - Sewashi giơ tay ra bắt. - Cô là khách mời bữa tiệc này sao?

- Cô ấy là đi cùng tôi. - Đột ngột, một giọng nói lãnh đạm vang lên sau lưng Claire.

Shukasa khoan thai bước đến, đứng bên cạnh Claire, giơ tay ra cho cô khoác lấy.

Tim Yui nhói lại một khắc, ngược nhìn gương mặt sắc lạnh và có chút thờ ơ của Shukasa, thế nhưng gương mặt Yui vẫn không biểu lộ một chút cảm xúc.

- Tôi là cháu gái của phu nhân tập đoàn Ella, bà Ella Robinson. Trong thời gian hợp tác với tập đoàn Hanagato tôi cũng có làm quen chút ít với anh ấy. - Claire cười khẽ.

Sewashi thầm nhớ lại, phu nhân Ella gốc là một quý tộc Pháp, tên là Ella Laurent, sau kết hôn đổi họ Robinson. Hóa ra lại là họ hàng với Claire.

- Giám đốc Hanagato không đi cùng hôn thê sao? - Chẳng hiểu sao, một ma lực nào đó thúc giục Yui thốt ra câu đó.

- Chủ tịch Satake hỏi Kanami Sakurako? - Ngữ điệu Shukasa đầy khách sáo. - Cô ấy từ chối đi cùng, thật may là có Claire làm bạn tiệc cùng tôi.

Yui hơi cúi đầu, trong lòng cười khẩy. Anh cũng thay đổi, hồi xưa không gần gũi nữa, bây giờ không làm gì cũng có đầy đàn bà vây quanh.

Đột ngột, Shukasa nhìn dáo dác rồi cất tiếng.

- Tiểu thư Oga Akako đâu?

- Con gái tôi? - Yui còn chưa kịp trả lời thì Sewashi đã nở một nụ cười tà mị. - Con bé đang ở bệnh viện.

- Sao? Bệnh gì?

Không biết Yui có nhìn nhầm hay không nhưng biểu cảm lãnh đạm của Shukasa có chút sứt sảng khi nhắc đến Akako.

- Con bé sinh ra không được khỏe mạnh, mắc bệnh hen suyễn nên thường xuyên ở viện điều trị.

Đôi mày anh khẽ nhíu lại.

Một lát, Yui cất tiếng phá vỡ bầu không khí ngột ngạt.

- "Life Plus" quả thật là một ứng dụng tuyệt vời. - Yui cười khẽ. - Tôi sẽ rất trông đợi cho cuộc đối đầu tới.

- Có xá gì so với "Brilliance"? Một ứng dụng thống trị ngôi vương suốt cả một thập kỉ, "Life Plus" chỉ vừa thả xích, không biết có ăn thua không nữa.

Lời lẽ thì rất khiêm tốn, nhưng không khó để nhìn ra sự đắc ý và ngạo mạn hiện rõ trên mặt anh.

Nói chuyện một lúc, Yui xin cáo ra ngoài. Cô không nghĩ mình có thể chịu đựng được vẻ mặt của Shukasa thêm nữa.

Hôm nay anh rất lạ, rất lãnh đạm và bình thản. Tuy mọi động tĩnh của anh là để công kích tập đoàn Satake nhưng biểu hiện của anh đối với cô vẫn rất nồng nhiệt, ánh nhìn vẫn dịu dàng. Nhưng hôm nay, thực sự lạnh nhạt.

Hừ, vì cô quý tộc Pháp kia sao?

Yui bước vào nhà vệ sinh rửa mặt, đột ngột lại gặp một người không muốn gặp.

Chủ tịch Hanagato Junkasa đang lau khô tay, thấy cô bước vào thì ngẩng mặt cười nói.

- Bây giờ đều thấy chủ tịch Satake, giờ mới có cơ hội nói chuyện.

Yui cúi đầu, rồi chẳng nói chẳng rằng bước lại bồn rửa.

- Năm năm qua cô đối đầu tập đoàn Hanagato, công khai cạnh tranh, rốt cuộc là vì cái gì? - Gương mặt đầy nếp nhăn của Junkasa chuyển động nhẹ. - Vì thắng Shukasa?

- Xin chủ tịch Hanagato đừng nói nữa. - Yui điềm đạm.

- Cô vẫn tin bất chấp "Life Plus", "Brilliance" vẫn trụ vững vị trí ngôi vương? - Nhưng Junkasa mặc kệ, vẫn mỉm cười đầy ẩn ý.

- Chờ xem có ngày tôi khiến tập đoàn Hanagato và thằng quý tử yêu dấu của ngài thê thảm. - Giọng Yui gần rõ. - Ngài có tiền, có quyền, cứ việc bao che cho tội ác của con trai ngài. Nhưng tôi không tin cái kim trong bọc không có ngày lòi ra.

- Tôi đã nói với cô rất nhiều lần là thằng Shukasa không hề hại đến cổ chủ tịch Satake.

- Làm hay không, các người tự biết. Tôi thề tôi sẽ bắt các người trả đủ.

Tâm trạng Yui đã tới lúc căng thẳng thì đột ngột, ánh sáng vụt tắt.

Mất điện...

Bầu không khí yên ắng, cả Yui và Junkasa đều bình thản nhìn vùng tối đen, ngược đầu như thể chờ có điện lại.

Trong tiếng xôn xao của hội trường ngoài kia, có tiếng bước chân gõ nhẹ vào sàn nhà, rất tĩnh lặng.

Yui ngạc nhiên nhìn ra cửa, tuy nhiên cô cũng chẳng thấy gì. Mất điện, cô không muốn đi lại nhiều.

Tiếng xé gió sắc bén...

Yui giật mình quay lại, ngay lập tức bị một dòng nước ấm phun lên mặt.

- Hự!!

Cô giật mình sững sờ. Ngay sau đó, tiếng bước chân kia nhanh hẳn, ngày một xa dần rồi mất hút.

Đèn vụt sáng...

Đồng tử mắt Yui mở to nhìn viễn cảnh trước mắt.

Junkasa gục xuống sàn, con dao sắc bén cắm sâu vào ngực trên, gương mặt tái đi đau đớn, rên hừ hự.

Yui kích động la to.

Mọi người bị tiếng hét của cô làm giật mình, vài người hiếu kì nhưng cũng chẳng buồn rời đi, chỉ có mình Sewashi và Shukasa nhận ra giọng của cô liền hốt hoảng đi tìm.

Vừa tới nơi, họ bắt gặp cảnh tượng kinh hoàng. Junkasa ngã gục, máu chảy lênh láng trên sàn, Yui cả người vậy máu tái mặt bên cạnh.

Shukasa hoảng hốt chạy lại đỡ Junkasa, lay gọi.

- Cha! Cha sao vậy? Cha tỉnh dậy đi!! Cha!! - Nhận thấy ông bất tỉnh, Shukasa liền rút máy gọi cấp cứu.

Sewashi cũng nhào đến ôm chầm Yui vào lòng, gắt gao giữ vai cô. Anh giật mình khi nhận thấy từng con run rẩy truyền đến, cô co mình sợ hãi.

- Không sao, anh đây rồi, em không cần phải sợ. Mọi chuyện sẽ ổn cả thôi. - Sewashi vỗ nhẹ vào lưng, trấn an cô. - Yui, em có bị thương không? Chuyện gì đang diễn ra vậy?

- Em... Em không sao... Nhưng đột nhiên đèn vụt tắt, rồi có ai đó bước vào, tấn công chủ tịch Hanagato... - Yui run rẩy ngã vào lưng anh, nắm chặt vạt áo anh, mặt nghẹn ngào tái đi.

Shukasa hoảng sợ ôm chầm Junkasa, ngược mặt nhìn Yui, đôi mày khẽ nheo lại.

- Cô có thấy hung thủ hay bất cứ đặc điểm nhận dạng nào không?

- T... Tôi quá, tôi không thấy...

- Được rồi, Yui đang hoảng loạn, xin giám đốc Hanagato đừng tra hỏi nữa. - Sewashi ôm chặt Yui hơn. - Có gì hãy đợi cảnh sát đã.

_____o0o0o_____

Chỉ một chốc sau, cấp cứu đã đến và đưa chủ tịch Hanagato Junkasa đi. Bữa tiệc được ngưng lại vì vụ án, cảnh sát lập tức phong tỏa hiện trường, tiến hành điều tra.

Người đảm nhiệm vụ án là một sĩ quan cấp cao của sở cảnh sát họ Haneda. Vì vụ này có dính líu tới những người tai to mặt lớn nên không khí làm việc vô cùng ngột ngạt. Ngay cả việc lấy lời khai từ Yui họ cũng rất cẩn thận để không đắc tội.

- Điện thoại từ bệnh viện báo về, chủ tịch Hanagato Junkasa đã bảo toàn được tính mạng, hiện đang trong quá trình hồi phục, sẽ tỉnh dậy nhanh thôi. - Thanh tra Haneda cúp máy điện thoại, thở phào nhẹ nhõm thông báo.

Như trút được nỗi lo, cả Shukasa và phu nhân Hanagato Yuko đều trút một tiếng thở.

Ôn trời đã không cướp cha của anh đi.

Thế nhưng, mọi việc không mấy thuận lợi cho tập đoàn Satake khi Yui trở thành nghi phạm số một của vụ án.

- Chủ tịch Satake. - Sĩ quan quay đầu nhìn Yui. - Trong lời khai của cô, trước lúc mất điện giữa cô và chủ tịch Hanagato có xảy ra chút mâu thuẫn.

- Không sai. - Yui cố giữ vẻ bình thản thường ngày. - Một chút cãi vã về cuộc đối đầu giữa hai ứng dụng "Brilliance" và "Life Plus", một chút cãi vã về tình cảm cũ của tôi và giám đốc Hanagato Shukasa, và một chút về vụ tai nạn của cha tôi.

- Đây là phán đoán của tôi, chủ tịch Satake. - Haneda nghiêm nghị. - Cô có đủ động cơ để hành hung chủ tịch Hanagato. Sau khi xảy ra cãi vã, cô đã kích hoạt ngắt điện và sử dụng con dao giấu sẵn để thực hiện hành vi tội ác.

- Anh đừng có ngậm máu phun người. - Yui trừng mắt. - Dựa vào đâu anh bảo tôi là hung thủ? Động cơ ư?

- Như cô đã khai. Ngày xưa cô và cậu Shukasa có mối quan hệ tình cảm với nhau nhưng bị ông bà Hanagato ngăn cản nên cô rất căm hận ông ta. Năm năm trước, cố chủ tịch Satake Ikishige gặp tai nạn, cô cho rằng hung thủ là giám đốc Hanagato Shukasa nên cô cũng muốn cho ngài ấy hiểu được nỗi đau của cô nên cô đã xuống tay với cha ngài ấy. Hơn nữa, nếu chủ tịch Hanagato gặp nạn, cuộc đối đầu giữa hai ứng dụng này chẳng phải cô có lợi hơn sao.

- Không có chứng cứ, anh đừng hòng vu oan giá họa cho tôi. - Yui nghiêng răng.

Thanh tra Haneda nghiêng đầu. Dĩ nhiên, đây chỉ mới là phán đoán về động cơ. Cách thức gây án còn rất nhiều nghi vấn, với cả, mấu chốt là chứng cứ. Không có chứng cứ, anh không thể kết tội cho cô.

- Thanh tra Haneda!! - Chợt một viên cảnh sát hối hả chạy vào. - Đã xác định được dấu vân tay được cho là của hung thủ trên hung khí rồi ạ.

- Tốt quá rồi! Mau nói đi. - Haneda nở nụ cười đắc ý, sốt sắng hỏi.

Bên Shukasa cũng hồi hộp nhìn viên thanh tra chờ câu trả lời, nhưng anh ta tỏ vẻ áp úng.

- Nói! - Yuko trừng mắt.

- Là... Dấu vân tay trên hung khí là... là của chủ tịch Satake!! - Anh ta ấp úng khai. - Không sai, chính là thiếu phu nhân gia tộc Oga, cô Oga Yui...

Tất thấy mọi người được phen chấn kinh.

- Hồ đồ! - Sewashi ôm chặt lấy Yui, trừng mắt nhìn viên cảnh sát.

Anh ta hoảng loạn cúi đầu. Vụ án này cùng lúc cuốn vào ba gia tộc tài phiệt của Nhật Bản, không cẩn thận là sẽ khiến anh mất việc như chơi.

- Anh có chắc không? - Thanh tra Haneda ngờ vực.

- Dĩ nhiên. Trên cán dao chỉ có một mình dấu vân tay của chủ tịch Satake, và kết quả thu về khớp đến 99.8% cơ mà!!

- Thanh tra Haneda. - Lần này là một viên cảnh sát khác chạy vào. - Chủ tịch Hanagato đã tỉnh dậy sau cuộc phẫu thuật, tôi đã lấy được lời khai của ông ấy rồi ạ.

- Mau nói.

- Chủ tịch Hanagato không nhìn thấy được mặt hung thủ, nhưng có nghe được tiếng bước chân. Chính là giày cao gót. Hơn nữa, ở bông hoa cài trên ngực ông ấy, chúng tôi có phát hiện dấu vân tay của chủ tịch Satake và bột huỳnh quang.

Sau loạt thông báo đó, mọi người cả kinh chữa ánh mắt về phía Yui.

Yui cảm lạnh nhìn mọi người, vô thức níu chặt lấy ống tay Sewashi. Anh cũng ôm cô chặt hơn, vỗ nhẹ trấn an.

Shukasa chẳng nói chẳng rằng, sắc mặt anh xấu đi hẳn.

- Chứng cứ đã đủ, chủ tịch Satake. - Thanh tra Haneda mỉm cười. Trước lúc bữa tiệc bắt đầu, cô đã đặt thiết bị hẹn giờ ở cầu dao. Sau đó, cô tìm cơ hội bôi bột huỳnh quang vào hoa cài ngực của chủ tịch. Mất điện, cô tìm ngay chiếc dao giấu sẵn ở trong buồng rửa tay rồi thực hiện hành vi hành hung chủ tịch. Chứng cứ đã có đủ, cô hãy nhận tội đi.

Nghe lời buộc tội trắng trợn đó, Yui nhất thời lùi ra sau, run lẩy bẩy.

___o0o0o___

Hết chương 7.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi: Try to Forget...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Bảo mẫu

- Thanh tra Haneda, tôi hoàn toàn có thể kiện anh tội vu khống. - Gương mặt Sewashi tối sầm, đen kịt, giọng nói gằn rõ từng thanh âm. - Suy luận của anh có quá nhiều kẽ hở. Thứ nhất, làm sao Yui có thể đoán được thời gian chủ tịch Hanagato bước vào nhà vệ sinh để hẹn kích hoạt cầu dao? Hơn nữa, cô ấy còn không chắc chắn ngài ấy có bước vào hay không mà chuẩn bị dao. Thứ hai, nếu thật sự là hung thủ, chẳng việc gì cô ấy lại khai ra cuộc xích mích giữa hai người họ cả.

Thanh tra Haneda lúng túng. Vụ này thực sự rất căng, nếu anh chỉ điểm đúng hung thủ sẽ nhận được sự đãi ngộ lớn từ phía gia đình Hanagato, ngược lại, anh còn trót động tới hai gia tộc Satake và Oga nữa. Nếu không kết được tội, nguy cơ mất việc là điều chắc chắn.

- Vậy anh giải thích sao về dấu vân tay có dính trên cán dao và hoa cài ngực? - Thanh tra Haneda lắp bắp. - Đó là chứng cứ thiết thực nhất chứng minh chủ tịch Satake là kẻ đứng sau tất cả.

- Đó là việc của cảnh sát các anh.

"Rầm!!!"

Tiếng va đập mạnh kèm theo tiếng đồ vỡ vang lên ngay sau đó, mọi người hoảng hốt quay lại.

Shukasa đen mặt, cúi gầm, hằm hằm trừng mắt về phía Yui. Tay anh đâm vào tấm gương phía sau, từng mảnh kính đâm sâu vào tay, máu loang lổ, chảy giọt.

- Giám đốc Hanagato, tay anh chảy máu rồi... - Claire hoảng hốt nâng cổ tay anh, tái mặt. - Phải mau băng bó, nếu không...

Bỏ qua sự sốt sắng của Claire Laurent, Shukasa giật tay ra khỏi, gằn giọng.

- Thanh tra Haneda, chúng tôi ngừng truy tố vụ án này. Không cần điều tra nữa.

- Con điên rồi, Shukasa. - Yuko nhăn mặt hét. - Cha con đã bị hành hung đấy, rất có thể hung thủ là cô ta.

- Đủ rồi. - Anh quát ầm, gương mặt tối đen. - Cha đã tỉnh, vậy là quá đủ rồi.

- Giám đốc Hanagato, chuyện này... - Thanh tra Haneda ấp úng. - Đây là nghĩa vụ, cho nên...

- Anh tưởng mối quan hệ giữa tập đoàn Hanagato và thủ trưởng sở cảnh sát Tokyo, ông Matsuda là bình thường sao? - Shukasa bắt gặp cười lạnh.

Viên cảnh sát kia giật mình, tái mét. Bây giờ xung quanh gương mặt hoàn mỹ và cơ thể trắng kiêu kia chỉ toàn một bầu không khí chết chóc.

- Hiểu... Hiểu rồi... - Haneda lắp bắp. - Tôi sẽ cho đình chỉ điều tra...

Shukasa khịt mũi, rồi quay lưng rời đi, thế nhưng, một giọng nói vội vã vang lên.

- Đợi đã! - Yui vùng ra khỏi cái ôm gắt gao của Sewashi, hấp tấp. - Anh...

- Chủ tịch Satake. - Shukasa điềm tĩnh cắt ngang. - Coi như chúng ta không ai nợ ai.

- Bỏ khi!! - Yui giận dữ cắn môi. - Ý anh có khác gì tôi là thủ phạm?

- Tôi không có ý đó.

Nói thế rồi anh ráo bước rời khỏi.

Shukasa nhắm mắt, sâu trong trái tim đau đến rỉ máu. Anh tin là cô không làm, Yui của tám năm trước là một con người ngây thơ lương thiện. Nhưng bây giờ, cô thay đổi quá nhiều rồi. Thủ đoạn trên thương trường của Satake Yui luôn nhanh, chuẩn, ác. Tính khí cô lãnh đạm, chừng mực, hoàn toàn không có một dấu vết của cô gái Satake Yui tám năm về trước. Bởi vậy, niềm tin của anh lung lay không ít...

Thôi thì đừng để anh tìm ra sự thật, đó là cách duy nhất để anh giữ vững sự hy vọng nơi cô...

Anh thật sự rất nhớ người con gái của ngày xưa...

___o0o0o___

Ngày hôm sau, không có bất cứ một tờ báo nào đưa tin về vụ việc của chủ tịch Hanagato. Dường như Shukasa đã ra tay thao túng mọi cử động của bên truyền thông, do vậy tập đoàn Satake cũng không có lấy bất cứ trục trặc nào cả.

Thế nhưng, sáng nay, không khí ở buổi họp của cổ đông, cổ vấn cả các thành viên cấp cao ban quản trị tập đoàn Satake lại vô cùng căng thẳng, nguyên nhân không gì khác ngoài vụ đối đầu giữa hai ứng dụng "Brilliance" và "Life Plus".

Sau khi thả xích, "Life Plus" thu về kết quả rất khả quan. Giao diện đẹp mắt, tính năng thực tiễn, dung lượng nhẹ và dễ sử dụng, người dùng truyền tai nhau ứng dụng này và chỉ trong một thời gian ngắn, doanh thu của nó đem về vô số kẻ. "Brilliance" tuy không có dấu hiệu tuột dốc, nhưng nếu cứ với tiến trình này thì chỉ một thời gian sau người ta rất có thể sẽ lãng quên nó.

Một số đề cử và dự án được đưa ra để cải thiện doanh số nhưng tính khả quan lại không cao. Tuy nhiên, những gì có thể làm được Yui đều làm. Một nguồn vốn lớn được tập trung để phát triển ứng dụng.

Yui mệt mỏi leo lên xe, dựa người vào ghế. Hôm nay sự căng thẳng của cô gần như đến đỉnh điểm, cả ngày đều căng từng sợi dây thần kinh để phân tích. Dù sao bây giờ cũng là kẻ tám lạng, người nửa cân, Yui مطمأن rằng cô phải tìm ra một con át chủ bài đủ sức quét ngã tập đoàn Hanagato.

Đầu óc mông lung nhớ về vụ án ngày hôm qua, lửa giận trong cô lại trào lên không ít. Chắc chắn có kẻ đứng sau vụ oan giá họa cho cô, âm mưu không gì khác ngoài việc kích bầy mâu thuẫn giữa hai tập đoàn. Cho nên, tuy Shukasa đã yêu cầu hủy mọi công tác điều tra nhưng Yui vẫn ngấm ngấm cho điều tra vụ án.

Hôm nay thực sự rất mệt, cô muốn được nghỉ ngơi...

__o0o0o__

"Shukasa à, hôm nay tớ và Mika có việc ở quê, không kịp đón Kaori. Có lẽ tớ sẽ về khuya nên nhờ cậu tới nhà trông Kaori hộ tớ nhé, khoảng ba tiếng thôi."

Chỉ một cuộc điện thoại của Akito, Shukasa từ một thương nhân cao cao tại thượng ngay lập tức nâng cấp thành bảo mẫu trông trẻ đa năng.

Kaori đi học ở trường mầm non Stars, việc đi lại đều có xe buýt của nhà trường đưa đón. Akito với Mika lại về quê từ trưa, nên Shukasa phải tới đó trông cô công chúa cho anh bạn.

Mika có định nhờ Yui hoặc thư kí Yunida Ena, nhưng thiết nghĩ sau vụ đối đầu này cô bạn cũng đã cực khổ nên thôi. Hối sang Haruka và Kuro mới biết cặp đôi này đang làm một chuyến du lịch nước ngoài, là Singapore. Bất đắc dĩ mới đành để Shukasa chứ bản thân Mika không có ư ả anh lắm.

Tan làm, Shukasa bắt xe tới chung cư của đôi vợ chồng trẻ. Cửa không khóa, مطمأن rằng Kaori đã về nhà rồi.

Anh bước vào, tháo giày, bắt gặp cô bé nhỏ nhắn đang ngồi chơi đồ hàng, thấy anh đến mới giương con mắt tròn xoe nhìn.

- Chú là chú Shukasa mà cha cháu bảo tới chơi với cháu sao? - Kaori lãnh lớt.

- Chào cháu, Manabu Kaori. - Shukasa cười hiền từ. - Cháu chơi một mình, không buồn sao?

Kaori còn chưa kịp trả lời, cánh cửa nhà vệ sinh liền bật mở. Một cô bé khác lon ton chạy ra.

- Cha nuôi!! Con nghe giọng đã đoán ngay là người. - Akako nở một nụ cười nhí nhảnh, bước chân háp tấp lao tới ngã nhào vào lòng Shukasa. - Con thật sự rất nhớ cha nuôi.

Shukasa ngỡ ngác nhìn cô bé đang rúc vào lòng mình. Akako vẫn hồn nhiên và vô tư như vậy, nhưng càng lúc lại càng đau lòng.

- Aka-chan, cậu quen chú Shukasa sao? - Kaori tròn mắt.

- Dĩ nhiên rồi, Kao-chan! Đây là cha nuôi của tớ mà. - Akako vẫn ôm cổ Shukasa, quay lại đáp, giọng điệu có cái gì đó rất tự hào và hãnh diện. - Cha nuôi thương tớ lắm, mua cho tớ một con sóc bông to bự từng này nè.

Akako múa tay diễn tả.

- Không công bằng!! Tớ cũng muốn. - Kaori phụng phịu.

Riêng Shukasa vẫn không hiểu chuyện gì đang diễn ra ở đây.

- Khoan đã, Oga Akako. - Shukasa nắm vai cô bé. - Sao cháu lại ở đây?

- Cháu học cùng trường với Kao-chan, hôm nay học xong cháu lại đây chơi.

- Cha mẹ cháu có biết không?

- Không cần báo đâu ạ. Chuyện cháu lại đây chơi rồi ngủ lại là chuyện bình thường. - Akako thần nhiên nhún vai. - Cha và mẹ thường rất bận, hay về muộn, nên cháu về nhà cũng buồn. Bởi vậy lâu nay mẹ cháu vẫn cho cháu lại đây chơi với Kao-chan mà.

Shukasa chau mày, vậy là Yui không biết Akako đang ở với anh. Phiền rồi.

Lần trước, lúc ở Heaven Land, cô bắt gặp anh đang ở cùng cô bé, lại lỡ hiểu lầm là anh có ý định xấu với Akako. Sau vụ tai nạn của cha Yui, dường như cô rất nhạy cảm với mọi động thái của anh.

Nhưng Shukasa thoáng chốc nhớ lại vụ tấn công cha anh tối qua. Chủ tịch Hanagato vẫn ở trong viện tĩnh dưỡng, chuyện Yui lên cho người tiếp tục điều tra anh cũng biết nên càng hoang mang tội độ.

Nếu cô vẫn điều tra, chẳng phải muốn khẳng định sự trong sạch của mình? Hay đây là cái cớ đánh lạc hướng sự chú ý của anh?

Shukasa vừa tin, vừa có chút nghi ngờ. Anh bất giác cười khở, từ bao giờ giữa anh và cô chỉ còn sự nghi kị và hận thù như thế.

- Cha nuôi... - Đang mãi suy nghĩ, một lát sau Shukasa mới nhận ra Akako đang gọi mình. Cô bé nhét vào tay anh một con búp bê, giọng lạnh lót. - Cha nuôi là hoàng tử Ao, Akako làm công chúa Momo, còn Kao-chan sẽ làm nữ hoàng Murasaki nhé.

Shukasa đang còn ngơ ngác thì hai cô bé đã bắt đầu "nghịch diễn".

- "Công chúa Momo, con không được yêu hoàng tử Ao." - Kaori lắc lắc con búp bê, giọng cương điệu. - "Chính hoàng tử Ao đã ra lệnh giết đức vua để cướp ngai vàng."

- "Dĩ nhiên là con hận hoàng tử Ao." - Lời thoại của Akako ra đáng bà cụ non. - "Nhưng sự thật là con yêu ngài ấy. Vì vậy, con sẵn sàng tha thứ."

- "Hoàng tử Ao, chàng có yêu công chúa Momo không?" - Kaori xoay con búp bê về phía Shukasa.

Shukasa ngơ ngác nhìn, mãi một lúc sau, Akako huyếch nhẹ khuỷu tay anh.

- Cha nuôi, đến lượt cha kìa.

- À ừ... - Anh giật mình. - "Có..."

- "Vậy tại sao chàng lại giết bệ hạ?" - Kaori tiếp tục ra giọng "Nữ hoàng Murasaki".

- "À ờ... Tại sao á?... Không có lí do... Vậy thôi..."

- Sai kịch bản rồi! - Akako nhăn mặt. - Cha nuôi, hoàng tử Ao sẽ nói "Không phải ta giết. Là phù thủy Kuro giết bệ hạ rồi đổ oan cho ta." chứ!

Shukasa cười nhạt. Sao giống hoàn cảnh của anh quá vậy...

- Nếu hoàng tử Ao trả lời như vậy thì công chúa Momo có tin không? - Shukasa vuốt tóc Akako, dịu dàng.

- Tin chứ! Vì công chúa Momo rất yêu hoàng tử Ao, nên niềm tin giữa họ là bất diệt. - Giọng điệu cô bé chắc nịch.

Sâu trong lòng anh nở một nụ cười lạnh.

Truyện cổ tích cũng chỉ là cổ tích, sự thật cay đắng hơn nhiều. Niềm tin gì chứ, chỉ là phù du.

- Nhưng tại sao hai đứa lại chơi trò này? - Anh không muốn chơi nữa, bèn quay sang hỏi chuyện.

- Chú không biết bộ phim "Công chúa Momo" sao? - Kaori nghiêng đầu. - Nó thật sự rất nổi tiếng đấy, cả cháu và Aka-chan đều rất mến hoàng tử Ao. Đó là một người vô cùng đẹp trai, vô cùng tốt bụng nhưng lại tình yêu lại vô cùng gian nan.

- Ồ, Kaori kể cho chú được không? - Shukasa cười khê.

- Công chúa Momo là một cô gái vô cùng hoàn mĩ, và yêu hoàng tử Ao cũng tốt bụng không kém. Nhưng phù thủy Kuro lại ghen tức nên xuống tay giết phụ hoàng của công chúa Momo và đổ tội cho hoàng tử Ao. Nữ hoàng Murasaki rất hận hoàng tử nên không muốn gả công chúa Momo cho chàng, nhưng nữ hoàng vẫn là người tốt.

- Vậy kết phim ra sao?

- Công chúa Momo tin vào hoàng tử, tin mình không chọn nhầm người nên đã chứng minh ngài vô tội. Hai người đã cùng nhau chiến đấu chống lại phù thủy Kuro và sống hạnh phúc mãi về sau. - Gương mặt Akako ửng hồng.

Shukasa nghệt mặt. Chuyện cổ tích luôn đơn giản như thế.

- Khụ khụ... - Đột ngột, cả người Akako rung lên, ho khê.

Shukasa lo lắng vuốt lưng cô bé. Nãy giờ anh để ý, Akako thỉnh thoảng ho vài con.

- Akako, cháu sao thế?

- Không biết nữa... Con hơi khó thở... - Akako cười nhẹ. - Con cũng hay bị thế này lắm. Những lúc này chỉ cần uống thuốc là được...

Akako đứng dậy, khập khiễng đi lại chiếc cặp đặt trên bàn. Cô bé mở cặp, rút túi thuốc ra.

Chiếc túi giấy rơi xuống...

Akako ôm lấy cổ, tay kia bám vào ghế, cổ thở. Gương mặt tái đi, toàn thân run lên bần bật, giấy dựa liên tục.

Shukasa hoảng hốt chạy lại, đỡ lấy cô bé. Triệu chứng này, anh ngay lập tức đoán ra Akako lên cơn hen phế quản kịch phát. Lần trước Sewashi có nhắc qua chuyện cô bé mắc bệnh hen suyễn bẩm sinh, cơ thể vốn yếu ớt.

Bệnh này, nếu cấp cứu sai cách hoặc chậm trễ, rất dễ dẫn đến tử vong.

Shukasa dựng Akako ngồi dậy, cho cô bé tựa vào chân ghế. Kaori cũng hoảng hốt đưa túi thuốc ban nãy Akako đánh rơi cho Shukasa, rót nước đưa cho anh.

Shukasa cho Akako uống thuốc rồi cấp tốc rút điện thoại gọi cấp cứu. Akako có vẻ đỡ hơn, nên chắc sẽ không nguy kịch tới tính mạng.

Chỉ mười phút sau, xe cấp cứu đến đưa Akako đi, Shukasa và Kaori cũng khóa cửa đi theo. Có bác sĩ lo, chắc Akako cũng ổn. Nhưng điều anh băn khoăn nhất là làm thế nào để liên lạc cho cha mẹ của Akako?

Gọi cho Yui, anh không thật sự thoải mái...

__o0o0o__

Hết chương 8.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi: Try to Forget...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Tin vui

Yui tái mặt ngồi dựa vào ghế, trống ngực đập mãi không nguôi. Gương mặt cô tái đi, mồ hôi lạnh tuôn ra như suối.

- Chủ tịch, cô đừng lo lắng. Tiểu thư sẽ không sao. - Yumida Ena ân cần đứng cạnh, đưa cho Yui một chai nước, trấn an cô.

Cô nhận lấy nó, uống một ngụm, lát sau nhắm mắt tĩnh tâm.

Shukasa và Kaori ngồi ở phía đối diện, lặng người nhìn viễn cảnh trước mắt. Chỉ khổ cho Yui, cả ngày đã căng hết dây thần kinh lên làm việc, vậy mà giờ Akako lại ra nông nỗi này.

Một lát sau, bác sĩ bước ra từ phòng cấp cứu. Yui sốt sáng đứng dậy thì được bác sĩ trấn an. Nhờ sơ cứu kịp thời và đúng cách, Akako không nguy kịch đến tính mạng, nằm nghỉ một chút thì sáng mai sẽ được xuất viện sớm.

- Yumida, cô lấy xe về đi. Đêm nay tôi sẽ ở lại trông Akako. - Yui quay lại cô thư kí. - Tôi sẽ báo Sewashi sau. Sáng mai chừng bảy giờ cô lấy xe đến chở Akako về. À, báo với giáo viên ngày mai con bé nghỉ học nhé. Sắp xếp người chăm luôn.

Yui dặn một lượt, dĩ nhiên Ena không khỏi hốt hoảng.

- Chủ tịch! Hôm nay cô đã mệt lắm rồi. Đêm nay cứ để tôi trông cũng được. Mà nếu cần thì để điều y tá chăm sóc tiểu thư cho. Sức khỏe chủ tịch không được tốt.

- Tôi ổn. - Yui gạt tay. - Nếu không ở lại với Akako, đêm nay tôi sẽ không tài nào ngủ được.

Shukasa quặn lòng nhìn Yui. Hóa ra cô vẫn bướng bỉnh và cố chấp đến thế, vẫn luôn quên chăm sóc cho bản thân. Anh rất muốn hỏi cô tám năm qua cô sống có tốt không, nhưng nghĩ lại về hiểu lầm của cô về anh thì càng khiến anh không dám tiếp cận.

Hôm bữa tiệc giới thiệu sản phẩm, anh cố giữ khoảng cách với cô, cố giữ thái độ hờ hững chỉ vì muốn cố quên cô. Anh thử mở lòng với Claire Laurent như để tìm một người khác để thay thế, nhưng thực lòng, anh đã yêu cô quá nhiều rồi.

Chiếc giường đẩy Akako chuyển sang một phòng khác để nghỉ ngơi. Nhìn cô bé mắt nhắm nghiền, sắc mặt kém hồng hào khiến Yui không khỏi đau lòng. Cô nhìn theo Akako, lát mới nhẹ nhàng tiến đến trước mặt Shukasa.

- Hôm nay... cảm ơn anh... - Yui trầm giọng. - Akako là người thân duy nhất bên cạnh tôi lúc này, nên nếu con bé có mệnh hệ gì, tôi sẽ không thể nào đứng dậy được.

Shukasa lặng người ngược nhìn Yui, nhìn sắc mặt xanh xao cùng đôi môi nhợt nhạt. Đôi mắt đen lay láy đẹp hút hồn giờ đây cũng thâm quầng, chắc hẳn cô đã rất mệt mỏi.

Trái tim anh thắt lại một khắc khi thấy cô tiều tụy tới vậy. Một Satake Yui kiêu ngạo sẽ không bao giờ biểu lộ sự yếu ớt trước anh, nhưng cô đã làm thế, anh có thể tưởng tượng được cô đã đau tới mức nào.

- Trông em nhợt nhạt quá. - Anh đứng dậy, vuốt nhẹ môi Yui, rồi xoa tóc cô nhẹ nhàng. - Cứ tiếp tục đối đầu như vậy, em có ổn không?

Yui cúi đầu lặng im...

- Tôi rất ghét phải trở thành đối thủ của em. Dù cho bây giờ em đã là vợ người khác, tôi vẫn đành lòng buông tay. Nhưng cứ nhất thiết phải là kẻ thù sao?

Từng lời nói của Shukasa sắp nghẹn lại, anh sắp không cảm được mình mà ôm cô vào lòng. Nhưng cô yếu đuối như vậy, anh không cam tâm...

Những tưởng Yui sẽ tiếp tục dựa vào anh, nhưng cô đột ngột dùng lực đẩy anh ra. Yếu hơn anh, cô loạng choạng bước chân, lùi ra sau.

- Anh không hiểu sao? Akako là người thân duy nhất bên cạnh tôi! Vì tất cả những người khác, gia đình mà tôi vất vả mười năm mới tìm về đã bị anh hủy hoại chỉ sau một đêm!!

Yui gào lên, chất giọng khàn khàn và yếu ớt, ánh mắt đỏ bừng lên những vằn máu, trừng to nhìn anh.

Shukasa vô thức ngưng lại.

- Anh hành hung cha tôi, khiến ông bất động, anh khiến mẹ tôi mắc bệnh trầm cảm, phải từ bỏ sự nghiệp đang ở đỉnh cao của bà. Năm xưa anh lừa gạt chị gái tôi và tôi, đáng lẽ tôi phải tỉnh ngộ ra, nhưng rồi vẫn điên cuồng yêu anh. Anh bỏ tôi đi Mĩ, kêu tôi chờ đợi, nhưng trong lúc đó, anh vui vẻ bên vị hôn thê của anh và hủy hoại cả gia đình tôi. Bây giờ anh quay về vẫn còn mặt mũi đòi tôi tha thứ sao?

- Anh đã nói bao nhiêu lần là anh không làm chuyện đó. Có kẻ hành hung cha em rồi đổ cho anh. - Shukasa kiên nhẫn kìm Yui lại. - Hơn nữa, chuyện tám năm trước em mới là người hiểu rõ nhất cơ mà.

- Tôi không quan tâm!! Tại sao anh lại ở đây dỗ ngọt tôi? Tại sao anh không là anh của đêm hôm qua ấy? Lạnh lùng thờ ơ, đàn bà vây quanh, thẳng thừng chỉ tôi là hung thủ hành thích cha anh.

Gương mặt Yui đỏ bừng lên như chịu một nỗi áp lực quá lớn, ánh mắt ngập lệ nhưng không sao tuôn được.

- Anh tin em, Yui. Anh tin, dù có thay đổi ra sao thì Satake Yui vẫn rất thiện lương, không bao giờ ra tay nhuộm máu.

Con thịnh nộ trong phút chốc dừng lại, Yui thờ ra, hồng hộc. Gương mặt nhỏ nhắn lấm tấm những giọt mồ hôi.

- Anh ngây thơ quá... - Lát sau, Yui bất giác cười khẩy. - Tôi đã khác rồi, trải qua từng ấy chuyện tôi đã hiểu, thế giới này chỉ kẻ mạnh mới có thể tồn tại. Giết người, hoặc bị người giết. Kẻ ngây thơ không có chỗ đứng ở chốn khốc liệt này.

Nụ cười lạnh buốt tới sống lưng, ánh mắt thâm trầm lạnh lẽo...

- Tôi đã giết cha anh đấy, nhưng bất thành. Tôi muốn anh ném trái cuộc sống như địa ngục của tôi vào cái đêm năm năm trước.

Gương mặt Shukasa đen lại...

- Tránh xa tôi và Akako ra. Quay về cái tập đoàn thối nát của anh, lãnh đạo thật tốt vào, cẩn thận đấy. Có tập đoàn Satake và Oga liên kết chống lại, điều này càng thôi thúc không ít doanh nghiệp khác chĩa mũi súng vào anh đâu.

Nụ cười của Yui nhếch lên cay đắng, nhưng không che lấp nổi sự thù hận. Cô gạt anh ra, bước chân có phần loạng choạng đi về phía Akako vừa bước.

Hành lang bây giờ yên ắng đến lạ...

Kaori ngập ngừng bước tới, nắm lấy tay Shukasa.

- Tại sao cô và chú lại cãi nhau? - Giọng nói trong trẻo của cô bé vỗ nhẹ bên tai.

Shukasa mỉm cười nhẹ, ngồi xuống xoa đầu cô bé.

- Một chút hiểu nhầm thôi. Kaori đừng để bụng nhé.

Kaori khe khẽ gạt đầu. Im lặng thêm một lát, cô bé bắt đầu nói tiếp.

- Cô Yui là một người rất hiền. Cô ấy yêu Aka-chan nhiều lắm, không ít khi cháu chứng kiến cô ấy hoảng loạn vì lo cho sức khỏe của Aka-chan. Mẹ Mika nói cô Yui chỉ còn niềm vui nơi Aka-chan nữa thôi, nên cháu rất thương cô.

Qua lời kể của Kaori, mỗi lúc cổ họng anh một nghẹn lại. Bây giờ anh càng bội phần căm ghét kẻ đã hãm hại gia đình Yui, còn vu oan cho anh, khiến mối quan hệ giữa anh và cô căng thẳng tới nhường vậy.

Được một lát, điện thoại trong túi áo anh đổ chuông. Akito và Mika đã trở về, đang dừng xe trước cổng bệnh viện đón Kaori. Shukasa dắt cô bé ra,

đứng nói chuyện với Akito thêm một lát.

- Khuya rồi, cậu gọi tài xế đến đón về đi. Hay chờ cậu về cũng được. - Akito khoác vai anh toan đẩy lên xe.

- Thôi. - Shukasa lắc đầu từ chối. - Đêm nay Yui ở lại trông Akako, trông cô ấy thôi tụi tụi. Để cô ấy một mình ở đó sợ không an tâm.

- Giả nhân giả nghĩa. - Mika ngồi bên ghế phụ lái liền bĩu môi.

Shukasa liền thở dài chán nản. Akito và Kuro vẫn tin anh, nhưng Mika và Haruka luôn coi anh là kẻ tội đồ. Anh rảo bước lại gần xe, nói qua cửa sổ.

- Mika, em nghĩ sao về anh cũng được, vì em là bạn của Yui. Nhưng anh cần khẳng định lại với em, anh không làm chuyện đó. Đến khi anh chứng minh được mình vô tội, hy vọng mối quan hệ giữa em và anh, à, cả Haruka nữa, có thể trở lại được như tám năm trước.

Mika liền chau mày lại, trong trí óc vô thức nhớ lại quãng đời học trò tươi đẹp tám năm trước, sáu người luôn có những cuộc hẹn vô cùng vui vẻ.

- Được, có thể tôi sẽ giảng hòa với anh. - Mika cười nhẹ. - Nhưng anh nghĩ mối quan hệ giữa anh và Yui có thể nào bình thường trở lại? Cô ấy đã có gia đình, có con. Cho dù có yêu anh, có quay về bên anh cũng không còn sự trong trắng trao cho anh nữa. Cô ấy đã là người phụ nữ có con rồi.

- Em thấy anh giống kẻ quan tâm tới chuyện đó không? - Anh cười nhạt. - Anh chỉ mong sao có thể nhìn thấy cô ấy nở nụ cười với anh lần nữa.

Mika bất giác nghẹn lại. Ngẫm kỹ, Shukasa cũng không hề thiện tới mức hành hung người khác rồi phải tay bảo không làm. Nếu có kẻ vu oan thối, không phải cô và Yui đã kết tội quá nhanh rồi sao?

- Akito, về. Em buồn ngủ rồi. - Mika quay đầu né tránh Shukasa, vờ ngáp một tiếng.

Akito nhún vai vờ vai Shukasa, rồi chào tạm biệt. Chiếc xe nhanh chóng khuất khỏi tầm mắt anh.

Trở vào bệnh viện, Shukasa toan bước lại phòng bệnh của Akako. Chợt, một bác sĩ tuổi trung niên bước tới trước mặt anh.

- Chào anh, giám đốc Hanagato. - Vị bác sĩ kia giơ tay ra bắt. - Đã mất công tới đây, anh có muốn kiểm tra sức khỏe một chút không?

Shukasa toan phải tay từ chối. Thế nhưng ngẫm lại, tháng nay anh cảm thấy không khỏe, mệt mỏi thường xuyên, đau lưng và cân nặng bị sút. Mẹ giục anh đi khám, nhưng tập đoàn còn nhiều việc nên anh cứ khất tới khất lui.

- Vậy cũng được.

___o0o0o___

Cánh cửa phòng bệnh của Akako mở khẽ. Shukasa lén nhìn vào, phát hiện thấy Yui đang nằm gục trên giường bệnh.

Akako cũng ngủ say, tay nắm chặt lấy tay mẹ, chắc chắn họ đã quá mệt mỏi.

Shukasa bước tới, lấy áo khoác treo trên giá của Yui khoác cho cô, lát, anh chăm chăm nhìn cô không rời.

Một hạt nước mắt khẽ lăn trên gò má anh.

Người ta thường bảo, khi một người đàn ông khóc, chắc chắn nỗi đau đó đã dày xéo tâm can vượt quá sức chịu đựng.

"Yui, anh luôn mong mình có thể trở thành chỗ dựa cho em, bên cạnh em, bảo vệ em. Nhưng dường như định mệnh không cho anh làm điều đó. Nhưng dù thế nào, em vẫn mãi là người phụ nữ mà anh yêu nhất."

Shukasa mở cửa, bước chân rảo đều rời khỏi bệnh viện...

...

Hai giờ sáng..

Chuông điện thoại Yui reo lên khiến cô choàng tỉnh. Cô vội vươn tay ra bắt lấy.

Là Mai gọi.

Yui lén đi ra ngoài hành lang nghe điện, tránh làm Akako thức giấc.

- Alo, Mai à...

"Yui. Bây giờ bên Nhật chắc là em đang ngủ?"

- À không... Không sao, có chuyện gì hả chị?

"Yui, cha tỉnh rồi." Giọng điệu của Mai có chút gấp gáp và phần chần. "Sau cuộc phẫu thuật, bệnh của cha đã chuyển biến tốt, ông vừa tỉnh dậy. Bác sĩ đang khám bệnh và kiểm tra sức khỏe cũng như tâm lý của ông."

Cổ họng Yui nghẹn cứng lại, nhất thời không nói ra được gì.

- Maiko, chị nói thật chứ? - Giọng cô run run. - Cha... Cha tỉnh dậy rồi?

"Là thật, Yui. Gia đình chúng ta sắp đoàn tụ rồi..."

Cả hai không kìm nổi sự hạnh phúc. Gương mặt Yui đỏ bừng lên, niềm vui sướng ập đến quá bất ngờ khiến cô như muốn nổ tung cả lồng ngực.

"Chị biết công việc của em bây giờ rất áp lực. Nhưng chị nghĩ sẽ tốt hơn nếu em có thể sang đây gặp cha."

- Không sao, không sao. - Yui ngay lập tức xua tay. - Không gì quan trọng bằng cha. Em sẽ giao việc lại cho nhân viên rồi bay sang đó. Có thể mọi việc hơi gấp nhưng cũng phải mất hơn một ngày bay từ Nhật Bản tới Paris.

"Được, chị và cha mẹ sẽ chờ em."

Nói xong, Mai cúp máy. Yui thì cuống cuồng gọi cho thư kí Yumida Ena.

- Thư kí Yumida, cha tôi đã tỉnh dậy sau con hôn mê năm năm. Ngay bây giờ, cô hãy thu xếp phi cơ riêng cho tôi. Soạn hành lí trong bảy ngày và cho tài xế đến bệnh viện Beryl đón tôi ra đường băng. À, sắp xếp y tá và người hầu chăm sóc Akako nhé. Công việc ở tập đoàn vẫn duy trì đều đặn, tôi sẽ báo lại cho Sewashi sau.

Yui gọi cho Ena, nói một tràng không ngừng nghỉ. Tin của Mai quả là một tin mừng, giúp cô xua hết mọi âu lo mệt mỏi. Bây giờ cô sẽ sang Pháp, có mẹ và chị cô, trên hết có người cha suốt năm năm cô không được trò chuyện cùng.

- Mẹ... - Bước vào phòng, Yui thấy Akako yếu ớt ngồi dậy, dụi tay vào mắt. - Sao con lại ở đây? Máy giờ rồi à?

Yui nhào đến bên cô, đỡ lấy cô bé, vuốt nhẹ.

- Con chơi ở nhà Kaori, lên con hen suyễn kịch phát, nhưng ổn rồi. Akako ngủ đi, sáng mai còn xuất viện.

- Ai gọi mẹ thế?

- Bác Mai. - Nụ cười Yui rạng rỡ. - Ông ngoại của con tỉnh dậy rồi. Mẹ chuẩn bị sang Pháp đón ông về.

- Thật sao? - Gương mặt Akako tươi tắn. - Con rất muốn được trò chuyện với ông ngoại. Mẹ mau đưa ông về nhé.

Toan gạt đầu, đột ngột tim Yui se thắt lại.

Satake Ikishige đâu phải ông ngoại của Akako, mà chính là cha đẻ của cô bé.

Mọi chuyện bây giờ càng trở nên rắc rối, cô phút quên mất sự thật rằng Akako chính là em gái ruột của cô, cha cô mà hỏi, cô biết phải giải thích ra sao?

Đặc biệt là Akako, cô bé liệu có đủ tỉnh táo để chấp nhận sự thật này hay không?

Trong sự vui mừng cũng có cái rắc rối phải giải quyết...

__o0o0o__

Hết chương 8.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi: Try to Forget...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Huchette - Gặp gỡ

- Cha... - Yui rào bước chân vội vàng trên hành lang của bệnh viện, mắt đảo dáo tìm phòng 17. Tới nơi, cô gõ vội, rồi đẩy cửa bước vào.

Người đàn ông nằm trên giường, gương mặt điểm những nếp nhăn và mái tóc bạc dần. Nghe tiếng động, ông mở mắt, đầu cổ nghiêng ra cửa.

Con xúc động ập đến, Yui mừng rỡ chạy lại, nắm lấy tay ông, gục đầu xuống, hai má ửng đỏ.

Satake Mai ngồi kế bên liền bật cười.

- Yui, bình tĩnh. Nếu không cha sẽ hoảng.

Yui ngược mặt, liền bắt gặp ánh nhìn trêu mến và dịu dàng của ông. Satake Ikishige vuốt nhẹ tay cô, mỉm cười.

- Cha, cha sao rồi? Cha nhận ra con gái cha không?

Ikishige không nói gì, chỉ mỉm cười gật đầu.

- Cha chưa phục hồi hẳn, chưa nói được. - Mai liền đứng dậy vỗ vai Yui.

- Còn di chứng gì không chị?

- Về ý thức thì không. Trí nhớ vẫn ổn, trí tuệ và suy nghĩ không có vấn đề. Chỉ có điều... - Giọng Mai đột ngột nghẹn lại. - Cha bị di chứng ở chân, không đi lại bình thường được. Thế nên cha cũng không thể cùng em chèo lái tập đoàn.

Tim Yui đột ngột thất lại, nhìn xuống đôi chân gầy gò của ông. Lát, cô đau lòng nhìn ông, xót xa, nhưng Ikishige vẫn vuốt nhẹ tay cô và nở nụ cười rằng ông sẽ ổn.

- Đợi đến khi cha xuất viện được là năm ngày nữa. Em sẽ ở lại Pháp chờ đưa ông về hay trở về Nhật Bản? - Mai nghiêng đầu.

Yui đắn đo suy nghĩ. Bây giờ công việc ở tập đoàn khá căng, đặc biệt là vụ của ứng dụng "Brilliance", nếu không tới công ti tận một tuần chắc chắn sẽ không ổn.

Mai dường như đọc được suy nghĩ của cô, liền hỏi.

- Em băn khoăn về dự án phát triển "Brilliance"?

Nhắc đến chuyện làm ăn, Yui đưa mắt ra hiệu. Lát, hai chị em liền đứng dậy khỏi ghế, đưa nhau ra hành lang bắt đầu cuộc trò chuyện để Ikishige được nghỉ ngơi.

- Ừm. Thực ra thì với tình hình hiện tại, em vẫn có thể duy trì doanh số của ứng dụng. Nhưng e rằng không vượt được "Life Plus" vì có sự can thiệp của tập đoàn Ella, "Life Plus" cũng rất hoàn thiện.

- Nếu vậy, em cần một con át chủ bài khác. - Mai nghiêng đầu. - Yui, chị vốn không định can thiệp vào việc kinh doanh của tập đoàn. Nhưng chị có một sự gợi ý cho em.

- Hả? - Nghe tới đó, lòng Yui liền cồn cào hẳn. Cô ngược mặt, nhìn Mai bằng sự vội vàng.

- Em biết tập đoàn bất động sản xuyên quốc gia Lambert của ngài Wiatt Lambert không?

Cô lặng thinh. Tập đoàn Lambert, một trong những tập đoàn chuyên kinh doanh bất động sản quy mô nhất thế giới. Chủ tịch Wiatt Lambert nắm trong tay 7% bất động sản trên năm châu, ở Nhật Bản cũng sở hữu không ít hạ tầng. Nếu hợp tác thành công thì không cần phải lo tập đoàn Hanagato là đối thủ.

- Chị có một chút quen biết với ngài Lambert vì ngài ấy cũng có đôi lần đầu tư vào công ti của chị. Nếu em cần, chị sẽ giới thiệu em và sắp xếp gặp mặt. - Mai dịu dàng.

Nghe vậy, lòng Yui có chút cồn cào. Wiatt Lambert trước giờ vốn nổi tiếng là một tay doanh nhân thủ đoạn, suy nghĩ của hắn không thể lường trước nổi. Vấn đề làm ăn này nếu thành công thì lợi nhuận sẽ rất khá, nhưng nếu thất bại, sợ là đến tập đoàn giữ cũng không nổi. Nếu lựa chọn hợp tác, chỉ cần dùng sáu chữ gói gọn: Được ăn cả, ngã về không.

- Chị không khuyến khích em lựa chọn hợp tác vì ngài Lambert là người như thế nào giới thương trường cũng chẳng lạ gì. Nhưng em nên suy nghĩ kỹ, nếu cần hãy nói với chị.

- Được rồi. - Yui gật đầu nhẹ. - Em sẽ thử suy nghĩ và trao đổi với cổ đông.

- À, còn nữa. - Im lặng một lát, như sức nhớ ra chuyện gì, Mai vội vàng lên tiếng. - Cha đã tỉnh, bệnh tình của mẹ cũng dần khá lên. Chuyện của Akako, em định giải thích thế nào?

Nghe tới cái tên này, Yui như được phen chấn kinh. Cô hoàn toàn quên mất đứa em gái đang mang danh là con gái cô. Cô có thể giải thích với cha, nhưng nếu để lộ ra, cuộc sống của Akako hoàn toàn bị xáo trộn. Chưa kể, đây rất dễ là một scandal lớn cho hai gia tộc Satake và Oga.

- Cha dĩ nhiên còn nhớ lúc ông bị bệnh, mẹ đang mang thai Akako. Không thể nào giấu được cha đâu.

Yui day day thái dương, khổ não nói.

- Em không có ý định giấu cha đâu. Căn bản là Akako quá nhỏ, nói ra sự thật với con bé chỉ sợ là sẽ xáo trộn mọi thứ thôi. Con bé mới năm tuổi thôi, còn chưa vào tiểu học nữa.

Mai cũng trở tay dưới cằm đầy suy tư. Một lát sau, chị mới lên tiếng.

- Nghĩa là đây chưa phải thời gian thích hợp để công bố. Ít nhất phải đợi cha khôi phục hoàn toàn, lí trí đủ minh mẫn thì hãy nói. Còn Akako, hãy đợi con bé lớn thêm một lát nữa.

- Được, theo ý chị. - Yui gật đầu thuận theo. - Vậy bây giờ em sẽ ở Pháp trong năm ngày tới. Khi cha xuất viện, em sẽ đưa cha và mẹ về nước.

- Theo ý em

Hai chị em gật đầu bằng lòng rồi cùng nhau quay trở lại phòng bệnh.

__o0o0o__

- Nếu vậy cho đến bây giờ thì tập đoàn vẫn ổn đúng không? - Yui theo dõi tài liệu mà thư kí Yumida Ena vừa gửi qua mail và trao đổi bằng phần mềm video chat.

- Vâng, chủ tịch. Hai ngày qua các cổ đông và bộ phận lãnh đạo vẫn đang ổn định mọi thứ. Giám đốc Oga cũng có ra một số chỉ thị để phát triển phần mềm. - Ena cẩn thận báo cáo.

- Ừm, Sewashi đã nói với tôi rồi. - Yui gật đầu hài lòng.

Cô ở Pháp hôm nay đã là ngày thứ ba. Thủ tục về nước cũng đã làm xong xuôi, chỉ chờ cha cô được xuất viện. Mẹ cô cũng đang chuẩn bị dần hành lí, ngày đêm ở bệnh viện cùng ông. Sau khi Ikishige tỉnh dậy, bà Kaemi gần như khôi phục hoàn toàn căn bệnh trầm cảm, ý thức và tinh thần tương đối tốt. Bệnh tình của Ikishige cũng đang chuyển biến tốt, hôm qua là đã nói chuyện được rồi.

Mấy ngày qua vẫn là nhờ Sewashi theo dõi hệ hoạt động của tập đoàn. Akako đã xuất viện và các hoạt động cũng đang trở lại bình thường. Yumida Ena là quân quật nhất. Hết ôm việc tập đoàn còn phải chăm lo cho Akako vì Sewashi không giỏi lắm việc trông trẻ.

- Vậy được rồi. Cảm ơn cô đã chăm lo Akako hộ tôi. - Yui mỉm cười nhẹ. - Yumida, bây giờ tôi có việc, cô cứ tiếp tục công việc đi.

Và sau đó, màn hình camera tắt.

Yui tâm trạng đương vô cùng tốt. Gia đình lạnh lẽo suốt năm năm qua đang dần trở lại bên cô, cô không cần sống trong sự cô độc nữa.

- Mai. - Đi ra khỏi phòng, Yui bắt gặp Mai đang trở về nhà. Hình như chị vừa từ văn phòng trở về lấy ít đồ cho mẹ đang ở bệnh viện. Yui cất giọng chào âu yếm. - Bây giờ em có thể đi dạo một lát được không?

- Dĩ nhiên. - Mai cười tươi tắn. - mấy ngày qua vẫn là em mệt nhất, hết chăm cha rồi quay sang tập đoàn. Có mấy khi tới Paris mà cứ quanh quẩn trong nhà với bệnh viện.

- Cha có người chăm rồi đúng không?

- Có y tá trực 24/24, mẹ và thư kí của chị cũng ở đó nữa.

- Vậy em ra ngoài dạo một chút. Mượn xe chị được không?

- Ừ, chìa khóa ở trên tủ ấy.

Yui lâu lắm rồi tâm trạng mới tốt như vậy nên đâm ra muốn đi dạo. Cô muốn đi lượn vài vòng ở phố đi bộ, vì Paris vốn là Kinh đô Thời Trang mà. Nếu hứng lên chắc sẽ mua sắm bộ đồ, quà cho Akako và tụi Mika nữa.

Chiếc xe màu đen của Mai lùi ra khỏi hầm chung cư, phóng ra đường lớn.

__o0o0o__

Phố đi bộ Huchette nằm tả ngạn ở dòng sông Seine giữa kinh đô ánh sáng hoa lệ Paris là một trong ba phố đi bộ lớn và đẹp nhất thế giới. Nơi đây nổi tiếng với những quán cà phê cổ điển, nhưng tiệm bánh thơm phức cùng viễn cảnh mỹ lệ, đưa người ta thả hồn vào trong đó.

Sau khi đi dạo quanh một vòng phố đi bộ, Yui tản bước ra một trung tâm thương mại lớn ở gần đó.

Đã lựa xong sắm ba bộ đồ làm quà cho Haruka và Mika, Yui bị thu hút bởi cửa hàng phân phối độc quyền đồng hồ của hãng Richard Mille. Đây chính là hãng đồng hồ mà Sewashi thích nhất.

Cô bỗng dừng nhớ về những gì mà anh đã giúp cô trong suốt năm năm qua, bỗng dừng lại muốn mua tặng anh một cái. Cô liền gửi đồ vừa mua rồi rào bước về phía cửa hàng.

Thấy cô bước vào, một nhân viên liền niềm nở tiếp đón.

- Tiểu thư, tôi có thể giúp gì được cho cô? - Nhận thấy Yui là người châu Á, nữ nhân viên liền hỏi bằng tiếng Anh.

- Tôi muốn mua đồng hồ tặng chồng tôi. - Yui bao quát một lượt cửa hàng, đáp lại cũng có chút hờ hững.

- Cô có thể cho tôi biết độ tuổi, tính cách và gu của chồng cô cũng như mức giá của đồng hồ không?

- Hai sáu tuổi, thích mẫu cổ điển, tiền không thành vấn đề.

Người được mùi thơm từ vị khách hàng này, hàng loạt nhân viên cố gắng tiếp đón, chào mời từng mẫu sản phẩm, nhưng Yui chưa thật lòng ưng chiếc nào.

Nửa tiếng trôi qua, nhân viên bắt đầu có dấu hiệu chán nản. Yui liền cho họ nghỉ còn mình tiếp tục dạo một vòng.

Chợt, nhân viên bán hàng mang ra một chiếc đồng hồ. Nhìn nó được trưng bày cẩn thận và bảo quản kỹ lưỡng, Yui không khỏi tò mò.

- Tôi muốn xem chiếc đồng hồ đó. - Yui phẩy tay ra hiệu.

Cô nhân viên kia liền đặt nó lên kệ, Yui chăm chú quan sát.

Quả thật là một tuyệt tác, Yui càng nhìn càng cảm thấy ưng ý. Từ thiết kế, kiểu dáng đến màu sắc đều hoàn toàn đáp ứng được cô. Đầu cô vô thức nghĩ về Sewashi khi anh mang nó lên tay, chắc chắn sẽ rất hợp.

- Tôi lấy cái này. - Yui cười nói, ánh mắt vẫn không ngưng quan sát nó.

Thế nhưng, cô nhân viên lại ậm ừ có chút lúng túng.

- Tiểu thư, đây là chiếc đồng hồ được đặt riêng. Cái này không bán được.

Nghe câu nói đó, Yui được phen nhăn mặt.

Có mấy khi ưng ý một chiếc đồng hồ giữa cả cửa hàng bạt ngàn sản phẩm, vậy mà nó lại được một người khác đặt mua.

Yui vẫn chưa hết giận thì bỗng chốc, toàn bộ nhân viên liền chạy ra cửa, cúi chào.

Cô ngược mặt nhìn ra cửa, bỗng thấy một người đàn ông cao to bước vào.

Hắn ta thật sự rất cao, chắc cũng hơn 1m9, vóc dáng và tướng tá đồ con. Bộ vest đen sang trọng bao quanh người hắn, nhìn người đàn ông khoảng ngoài ba mươi tuổi này khiến Yui không khỏi bất giác rung mình.

Khí chất của hắn ta khác người, đến ánh mắt cũng tỏa sát khí đủ để dày vò người ta chỉ bằng một cái liếc.

- Đồng hồ mà tôi đã đặt. - Hắn ta nói dăm ba từ bằng tiếng Pháp, ngắn gọn nhưng sắc lạnh.

- Cửa ngài đây, thưa ngài Lambert. - Vị nhân viên kia luống cuống bụng chiếc đồng hồ mà Yui đang ngắm nghía đưa cho người đàn ông, ánh mắt hoảng sợ không dám nhìn trực diện.

Ánh mắt vô thức nhìn sang Yui đang đứng bên cạnh, đôi mày hắn ta nheo lại.

- Cô ta làm gì chiếc đồng hồ của tôi vậy?

Cô nhân viên kia hoảng quá mà lắp bắp, cả người run lên bần bật.

Yui điềm tĩnh đi lại chỗ người đàn ông, hắng giọng để bắt đầu giao tiếp bằng tiếng Pháp.

- Đây là chiếc đồng hồ mà ngài đã đặt sao? - Yui sành sỏi hỏi.

- Phải.

- Nó thật sự rất đẹp đấy. - Yui buông lời khen ngợi. - Tôi là người Nhật Bản, tới Pháp để du lịch. Tôi đang tìm mua một chiếc đồng hồ để làm quà và tôi rất thích chiếc của ngài. Liệu ngài có thể nào nhượng lại cho tôi không?

Người đàn ông kia liếc nhìn Yui rồi cười khẩy. Người đàn bà này trong mắt hắn khác hẳn tất cả những người khác. Lần đầu tiên có một người đàn bà dám nhìn thẳng vào mắt hắn, nói chuyện tự nhiên và điềm tĩnh. Hơn nữa, hắn hoàn toàn bị thu hút bởi vẻ ngoài đẹp hút hồn của cô.

- Cô muốn chiếc đồng hồ này sao? - Hấn ta hồ hững nhìn xuống vật đang nằm trên tay mình. - Cô có tiền không?

- Ngài cứ ra giá. - Yui bình thản.

- Tôi đã đặt nó với giá 2,3 triệu USD.

Yui ban đầu có chút chết trân, nhưng rồi cũng bình thản mà mỉm cười.

- Chẳng trách nó lại tỏa sáng hơn rất nhiều so với những chiếc kia. - Cô nhìn một lượt quanh căn phòng. - Cho tôi số tài khoản của ngài, tôi sẽ chuyển tiền vào.

Yui toan vươn tay ra nhận lấy chiếc đồng hồ của hấn ta, nhưng hấn ta liền thu về.

Cô nheo mày nhìn hấn có chút khó hiểu.

Hấn cúi đầu xuống, nhìn thẳng vào cô, cười nhẹ.

- Tôi không nói là sẽ nhượng lại cho cô với giá đó.

Yui bất giác cắn môi. Tính chơi cô hả?

- Vậy ngài cứ ra một cái giá cao hơn đi.

- Ồ, hình như cô thực sự là kẻ có tiền. - Hấn ta cười lạnh. - Cô là con của gia tộc nào thế? Kinh doanh hay chính trị? Hay gì?

Yui cắn môi lần nữa. Sao cứ cố gắng chơi cô thế hả?

Cô liền rút trong ví ra một tấm danh thiếp đưa cho hấn.

Hấn đưa lên đọc, rồi cười nhẹ.

- Chủ tịch tập đoàn Satake sao? Không tồi, là con gái, còn rất trẻ.

- Còn ngài, ngài là ai?

Hấn ta lại cười lần nữa, nhìn Yui rồi điềm nhiên đáp.

- Tôi là Wiatt Lambert, hân hạnh.

__o0o0o__

Hết chương 10.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi: Try to Forget...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Hiểu lầm

Lời giới thiệu kia như một tiếng sét ngang tai, cổ họng Yui bất giác nghẹn cứng.

Người đàn ông đứng trước mặt cô, chính là chủ tịch tập đoàn bất động sản xuyên quốc gia lớn nhất thế giới, Wiatt Lambert.

- Cô mua chiếc đồng hồ này cho ai vậy? - Wiatt đưa chiếc đồng hồ triệu đô lên ngắm nghía. - Nhắm tới chiếc đồng hồ của tôi, cô cũng gan tày trời.

- Thích chiếc đồng hồ của ngài là tội sao? - Sau một lát, Yui cười nhẹ, cố gắng lấy vẻ tự tin ngạo mạn. - Tôi muốn tặng cho chồng tôi.

- Chồng cô?

- Ừm. Nhân ngày sinh nhật của anh ấy. Bởi vậy tôi rất mong ngài đồng ý nhường cho tôi chiếc đồng hồ hoàn mỹ ngài đang cầm.

Wiatt cười khẩy. Nhìn người đàn bà trước mắt ai dám nghĩ có chồng? Tuổi còn trẻ, nhan sắc tuyệt trần, khí chất và phong thái đều như gái tuổi 20.

- Vậy nếu như tôi tặng không chiếc đồng hồ này cho chồng cô coi như quà sinh nhật của tôi được không? - Giọng điệu của hấn bỗng trở nên mỉa mai và

quỷ dị.

Yui vô thức rung mình.

- Không quen không biết, đây còn là chiếc đồng hồ đắt giá, thực sự không nên.

- Đắt giá sao? Với tôi cũng chỉ là một con số. - Wiatt đưa chiếc đồng hồ lại cho Yui, cười nhẹ. - Nói với chồng cô, tôi tặng nó cho anh như một món quà sinh nhật. Đổi lại, tôi muốn lấy đi một thứ của anh.

Yui rung mình vì sát khí cũng như cách hành động của hắn, cô liền trả lại ngay chiếc đồng hồ, vội vàng.

- Thôi vậy, tôi sẽ chọn chiếc đồng hồ khác. Cảm ơn ngài.

Wiatt cứng đờ người nhìn Yui có chút vội vàng chạy lại chỗ nhân viên bán hàng, xem một vài mẫu khác. Giấy sau, đôi môi hắn nở nụ cười quỷ dị.

Hắn đưa chiếc đồng hồ cho nhân viên gói lại, rồi đưa cho trợ lý của hắn, ra về.

Vừa rảo bước, hắn vừa đưa tấm danh thiếp của Yui cho trợ lý, giọng trầm trầm.

- Điều tra cho tôi toàn bộ mọi thứ liên quan về cô gái này. Tôi muốn thấy hồ sơ của cô ta trong mail của tôi trước mười giờ tối.

___o0o0o___

Sau khi xem xét chỗ đồng hồ, cuối cùng Yui quyết định đặt riêng một chiếc đồng hồ gần giống cái của Wiatt và gửi về Nhật Bản sau bảy ngày.

Cô khệ nệ xách chỗ quần áo và quà tặng xuống tầng hầm để xe, đặt hết vào trong.

Đạp ga, Yui phóng êm ru ra khỏi tòa trung tâm thương mại.

Chiếc xe lao vun vút trên đường cao tốc, chưa đầy nửa tiếng nó đã đưa Yui tới bệnh viện nơi cha cô điều trị.

- Sức khỏe của cha ổn cả chứ? Cha ăn có ngon miệng không? - Yui nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay gầy gò của Ikishige, hỏi han.

- Ta ổn. - Ông cười. - Bác sĩ nói ta hồi phục rất nhanh, đến ngày xuất viện thì cũng đã khỏi hoàn toàn.

- Vậy là con yên tâm rồi.

Hai cha con ngồi nói chuyện phiếm một lát, Ikishige liền liêu hồi.

- Yui, trí tuệ ta đã đủ minh mẫn. Con hãy kể cho ta mọi thứ trong suốt năm năm qua đi.

Giương mặt Yui liền đánh lại.

- Chúng ta đã thỏa thuận trên đường trở về Nhật Bản con sẽ kể cho cha. Bây giờ con muốn tinh thần cha thật sự thư thái đã.

Ikishige thờ dài bất lực. Con gái ông quả nhiên cứng đầu, từ khi nói chuyện được ông cứ gắng hỏi cô, thế nhưng chẳng ai chịu trả lời cho ông.

- Hai cha con ăn chút táo không? - Cánh cửa phòng đẩy ra, bà Kaemi bung một khay hoa quả bước vào, niềm nở.

Yui nhìn mẹ mà lòng phoi phới. Hôm nay bà đã biết ăn diện, nhìn người đàn bà này trang điểm nhẹ, tóc chpin chu, quần áo hợp mốt mà không khỏi mừng rỡ. Đã lâu lắm rồi cô không thấy bà như vậy, suốt năm năm qua bà tiêu tụy không màng ngoại hình vì chứng bệnh trầm cảm, bây giờ Ikishige tỉnh mà bà cũng dần khỏi bệnh, ý thức được. Cả nhà cô đang dần hạnh phúc trở lại như xưa.

Kaemi ngồi gọt vỏ táo, âu yếm nhìn cha con Yui nói chuyện huyền thuylen, thỉnh thoảng chêm thêm vài câu nói đùa. Bầu không khí u ám của bệnh viện cũng đã nguôi đi mấy phần.

___o0o0o___

Trong căn phòng tối đen, chỉ loáng thoáng ánh sáng màu vàng nhạt của chiếc đèn chùm, một người đàn ông dựa người vào ghế, lướt màn hình điện thoại, thỉnh thoảng đôi môi nhếch lên cười.

- Thừa ngài, cô gái này và tập đoàn tài phiệt Satake thực sự rất có tiềm năng. Sau khi chủ tịch Satake liên hôn với người thừa kế tập đoàn Oga, doanh thu của tập đoàn vượt xa những năm trước rất nhiều. Nhưng hình như giữa cô gái này và tập đoàn Hanagato lại có mâu thuẫn gì đó khiến hai bên không ngừng tranh chấp. - Một người đàn ông đứng nghiêm chỉnh báo cáo. - Tuy nhiên cô gái này lại khổng chê truyền thông rất tốt khiến cho thông tin tìm được về cô ta không nhiều."

Wiatt nhếch môi cười khẩy, ánh mắt không ngưng nhìn vào những dòng thông tin về cô gái. Satake Yui, quả nhiên làm hắn để tâm.

- Bản thân là người thừa kế tập đoàn Satake, người yêu cũ của người thừa kế tập đoàn Haragato, vợ của người thừa kế tập đoàn Oga, là kinh địch của người thừa kế tập đoàn Kanami. Cô ta là mấu chốt của bộ não bốn tập đoàn cốt lõi của Nhật Bản. Quả nhiên khiến tôi quan tâm.

Nụ cười ngạo mạn, ánh mắt sắc bén, hần khế liếc sang chiếc đồng hồ mà Yui hứng thú, rồi lại nhìn chăm chăm vào bức ảnh của cô trên điện thoại.

___o0o0o___

Chiếc phi cơ riêng cất cánh, chờ theo cả gia đình Satake lên đường từ Paris về tới Tokyo.

Ikishige đã bình phục hoàn toàn, trừ đôi chân mang di chứng vĩnh viễn không thể đi lại nổi. Ông luôn tò mò chờ tới ngày được nghe Yui kể mọi thứ trong suốt năm năm qua.

Suốt mấy tiếng trên máy bay, Yui kể không sót một điều cho ông, không mấy may giấu giếm, kể cả về đứa con gái Satake Akako của ông.

- Con gái của ta giờ lại là cháu ngoại trên danh nghĩa? - Ban đầu ông còn sững sốt, nhưng rồi lại cười nhạt lặp lại.

- Điều này tốt cho Akako. Con không có ý định lừa dối con bé. Cha không giận con chứ?

- Dĩ nhiên. Ta chỉ ngạc nhiên vì con đã nghĩ ra cách sáng suốt này. Nhưng con định giải thích thế nào với em gái con?

Yui trầm ngâm một lát, ngón tay nhịp nhịp lên ghế ngồi, rồi nhẹ nhàng.

- Tuy hơi khó khăn nhưng mong cha mẹ hãy cùng bọn con hoàn thành cuộc đời con bé. Xin hãy cứ đến Akako làm con gái con cho tới khi nó đủ trưởng thành để hiểu.

Kaemi ngồi kế bên khẽ gật đầu. Suốt năm năm bị trầm cảm bà cũng quên mất Akako chính là con gái bà, nhưng khi được điều trị khỏi hẳn thì dần lấy lại ý thức.

Ikishige xoa nhẹ đầu Yui, nhẹ giọng.

- Một lần nữa ta lại phải lừa dối con gái của ta. Gần hai mươi năm trước ta cũng đã cùng mẹ con diễn kịch lừa gạt con, con đã hận ta bao nhiêu. Bây giờ con có chắc để Akako rơi vào hoàn cảnh giống con không?

Yui đau lòng im lặng, hai mi mắt khẽ nhắm.

- Con tin Akako sẽ tha thứ cho con, giống năm xưa con cũng tha thứ cho cha mẹ.

- Vậy theo ý con. - Kaemi cười đôn hậu. - Dù sao bây giờ Akako cũng đã là con gái con và Sewashi trên danh nghĩa. Thôi coi như ta cho con một người con gái vậy.

- Nhưng mà Yui, con và Sewashi kết hôn bằng ấy năm mà vẫn chưa có con sao? - Như sức nhớ ra, Ikishige gấp gấp hỏi lại.

Yui áp ứng hẳn. Cô đâu dám nói với cha giữa cô và Sewashi chưa hề có chuyện gì. Hai người ngủ ai phòng khác nhau, chưa một lần chạm vào cơ thể, đến hôn môi cũng chưa. Mọi thứ chỉ là danh nghĩa, tình cảm hoàn toàn không.

- Chẳng lẽ con mắc bệnh gì? - Kaemi lo lắng.

- Không, con hoàn toàn khỏe mạnh. Chỉ là...

- Hay là con không muốn sinh nở? - Ikishige chau mày. - Yui, gia đình Oga là ân nhân của chúng ta, không chỉ giúp con ổn định và phát triển tập đoàn, họ còn bằng lòng cho Akako vào gia phả nữa. Sewashi là con trai độc nhất của họ, họ cần có cháu. Con phải làm tròn nghĩa vụ của mình, biết không?

- Dạ... - Yui khó khăn trả lời. Cô với anh không tình không nghĩa, cô làm sao muốn trao thân?

Im lặng một lát, Ikishige mới mở lời tiếp.

- Nhưng tại sao con và Sewashi lại kết hôn? Ta tưởng con sống chết yêu Shukasa mà bội hôn với nhà Oga mà. Có phải vì Shukasa biệt tăm ở bên Mi không thể giúp con không?

Nghe đến cái tên này, bàn tay Yui vô thức vò chặt lại.

- Hừ... Cha chẳng lẽ không biết ai là kẻ đẩy gia đình mình vào bước đường này hay sao?

Ikishige mặt mày ngờ ngạc nhìn con gái đang phẫn nộ, đôi mắt tóe lửa.

- Chính tên khốn đó đã phụ con, chính hắn đã tấn công cha khiến cha trở nên nông nổi này.

Ikishige và Kaemi sững lại, bản thân. Bằng một giọng điệu đầy nghiêng gáy gắt, Yui kể lại toàn bộ vụ án năm năm trước.

Nghe xong, Ikishige lắc đầu.

- Con sai rồi, Yui. Tại sao con lại không tin Shukasa cơ chứ? Con là người yêu nó nhất, vậy mà lại mất niềm tin nơi nó chỉ dựa vào chút chứng cứ mập mờ đó thôi sao.

- Con...

Yui nhất thời cứng họng không biết phản bác ra sao.

- Yui, vậy là con không biết những gì mà Shukasa làm rồi. - Ikishige thở dài. - Nó đi Mi, bị phu nhân Hanagato kiểm soát chặt chẽ mọi hoạt động nên không thể liên lạc hay tìm hiểu về con. Nhưng qua những dự án, chính nó luôn đứng sau giúp đỡ con suôn sẻ thắng tiến ở tập đoàn. Nó cũng đã giúp đỡ ta khi ta bay sang Canada làm việc, không lí nào nó hãm hại ta cả.

- Nhưng mà chứng cứ...

- Con xúc nổi quá Yui, con đáng lí ra phải điều tra cho rõ chứ. Con không nghĩ đến trường hợp có một thế lực thứ ba bầy xích mích giữa hai tập đoàn để trục lợi sao?

Yui cúi gầm mặt, cặp mày nheo lại, hai hàm răng cắn chặt vào nhau.

Quả thật cô đã quá bộc trực rồi.

- Nếu con không tin thì ta sẽ cho con thêm một dẫn chứng. - Ikishige thở dài. - Năm năm trước, ngay trước lúc ta xảy ra tai nạn, ta đã thất bại trong một cuộc mua bán với doanh nghiệp Đức. Lúc đó tập đoàn Hanagato mà cụ thể là Shukasa sẽ là người được hưởng lợi nhiều nhất sau vụ làm ăn thất bại này. Thế nhưng nó đã đứng ra dàn xếp giúp ta. Vì vậy mà chủ tịch Hanagato đã quở trách nó rất nhiều, toàn bộ công sức làm ăn của nó trong năm bị xóa bỏ, nó đồng thời bị vượt mất dự án tài chính lớn mà có thể giúp nó thắng tiến. Nếu không nhờ nó, tập đoàn đã bị ảnh hưởng không ít, đặc biệt là con. Chính cái lúc con phụ trách dự án trao đổi hàng hóa với tập đoàn tư nhân của Đức đấy.

Cơ mặt Yui căng lên, đôi mắt giãn tròn, cô nắm chặt lấy tay ông, run rẩy.

- Sao anh ấy làm cho con nhiều vậy, cha lại không nói? - Sắc mặt tái đi, ngữ điệu gấp gáp. - Anh ấy đi lâu như vậy mà không liên lạc với con, mạng xã hội cũng không dùng, con không tài nào liên hệ được nên càng nghĩ anh ấy quên con rồi. Lúc đó chứng cứ lại đầy đủ khiến con không thể không nghi ngờ anh...

- Chính nó đã yêu cầu ta giữ bí mật với con. Nó sợ liên lạc với con sẽ khiến nó không thể chú tâm vào công việc để nhanh chóng về nước. - Ikishige âm áp. - Hai đứa yêu nhau như vậy, sao lại đến nông nỗi này hả con?

Yui lạnh sống lưng, da gà nổi đầy mình. Cô vô thức co người lại, ôm tay cúi gầm mặt.

- Nhưng bây giờ quá muộn rồi. - Kaemi lắc đầu. - Con đã gả cho Sewashi, Shukasa cũng đã có hôn thê. Số phận định sẵn bọn con là không thể, yêu nhau cách mấy cuối cùng cũng chỉ là người bước qua thanh xuân thôi.

Nhưng bây giờ, tai Yui đã ù đi. Cô chẳng còn nhận thức được gì, chỉ trách bản thân mình quá bùng bột xúc nổi. Đã bao nhiêu lần cô đánh mất anh, cô không hề tin anh, vu oan giá họa cho anh. Để rồi bây giờ thì sao, cô làm tổn thương anh, cô cũng đau đớn đến tê dại. Hiểu lầm chồng chất hiểu lầm, cô còn bị nghi ngờ hành hung cha anh, anh cũng tin cô không còn trong sạch trao cho anh nữa.

Yêu nhau cách mấy, cuối cùng cũng chịu thua trước số phận mà thôi.

Bây giờ hối hận cũng đã không kịp. Anh đối tốt với cô như vậy, cô lại phụ lòng anh, cô lựa chọn rời xa anh, bây giờ cũng chẳng còn cách quay về bên anh nữa.

Satake Yui, cô hận bản thân mình đến ứa máu!

__o0o0o__

Hết chương 11.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi: Try to Forget...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Sau bao nhiêu năm, cô vẫn còn yêu...

Tokyo, ba giờ sáng...

Người giúp việc cẩn thận di chuyển hành lí của người nhà Satake trở về tư gia. Mai cũng cẩn thận đẩy xe lăn của Ikishige vào.

Tư gia Satake đã bỏ trống năm năm nay, hằng tuần sẽ có người hầu và Yui về dọn dẹp. Trước khi lên máy bay, cô đã gọi điện cho quản gia Betsuhiko trở về làm việc và bắt đầu dọn dẹp lại nên coi như cũng khá ngăn nắp.

Riêng Yui, từ lúc xuống máy bay như kẻ thất thần. Cô lảng lảng xin phép mọi người trở về phòng rồi tự nhốt mình trong đó.

...

Tư gia Satake, bảy giờ sáng...

Sau khi dùng xong bữa sáng, Kaemi diu ông Ikishige ra phòng khách thưởng thức hồng trà. Mai đã đi làm từ sớm, chỉ còn mình Yui vẫn nhốt mình trên phòng không chút động tĩnh.

- Ông ngoại! Bà ngoại! - Bầu không khí đang tĩnh lặng thì vang lên tiếng kêu lãnh lút.

- Lão gia, thiếu gia Sewashi và tiểu thư Akako từ biệt thự Lavender trở về ạ. - Quản gia Betsuhiko cẩn thận thông báo.

Ikishige háo hức nhìn ra ngoài cửa, gương mặt ửng hồng lên đầy mong chờ. Không phụ lòng mong đợi của ông, một cô bé bốn tuổi lon ton chạy vào, giọng nói đầy non nớt.

Mái tóc màu đen thắt hai bím, gương mặt trắng trẻo dễ thương, cô bé trông như một tiểu Yui vậy.

- Ông ngoại ơi! - Akako sà vào lòng ông đầy âu yếm - Ông khỏe lại rồi, sau này phải chơi với Akako thật nhiều nhé.

Ikishige cảm động, trong phút chốc có chút nghẹt thở. Đây là con gái của ông, chính là con gái ruột của ông, nhưng vì số phận trớ trêu mà giờ đây ông phải chấp nhận làm ông ngoại cô bé.

Kaemi đau lòng nhìn đứa con gái mình đứt ruột đẻ ra. Trước kia bà mắc chứng trầm cảm nặng, có lúc hóa điên nên trong tiềm thức không tồn tại kí ức về Akako. Sau đó, bà sớm theo Mai sang Pháp nên càng quên đi sự thật là bà có một cô con gái. Nhưng nhờ điều trị của thuốc cộng thêm việc chồng bà khỏe lại, bây giờ chứng trầm cảm của bà có thể xem như khỏi hẳn. Nhưng có lẽ cũng phải đợi rất lâu sau bà mới có thể danh chính ngôn thuận nhận con gái.

- Con chào chủ tịch, phu nhân. - Sewashi điềm đạm bước vào sau, cẩn thận cúi chào. - Chủ tịch, con có nghe Yui kể về bệnh tình của người. Hôm nay con trở về thăm.

Ikishige mỉm cười ôn hậu, nắm lấy bàn tay khỏe mạnh của Sewashi, vuốt nhẹ.

- Làm sao mà khách sáo thế con rể? Gọi ta một tiếng cha cho ta ấm lòng nào.

Sewashi quỳ xuống bên ông, âu yếm gọi cha.

- Năm năm, Sewashi thật sự trưởng thành rồi. - Ikishige xúc động quan sát gương mặt anh tuấn của anh, giọng nghẹn lại. - Thời gian qua thực sự cảm ơn con đã trở thành chỗ dựa cho gia đình ta, đặc biệt là Yui. Thật sự cảm ơn.

- Cha, cha đừng khách sáo vậy. Con thật lòng rất yêu Yui, con yêu cô ấy cũng tám năm rồi, cho nên việc được ở bên cô ấy, chăm sóc cho Yui và gia đình con rất mãn nguyện.

Ikishige xúc động đến nghẹn giọng. Con ông gả được cho Sewashi thật sự là may mắn, đứa con rể này tốt tới mức không có gì chê được. Chỉ là ông biết con ông chưa chắc đối với Sewashi đã là yêu, với cả nhìn phản ứng của con bé lúc ở trên máy bay thì có thể tin là Yui vẫn còn yêu Shukasa rất nhiều.

Hai người ngồi tán gẫu một lúc lâu sau, Sewashi bèn hỏi.

- Cha, Yui đâu?

Ông lắc đầu buồn bã.

- Con bé nhốt mình trên phòng từ đêm qua không chịu gặp ai, con lên xem con bé làm sao.

- Vâng, vậy con xin phép.

Anh cúi đầu kính cẩn nhường lại "ông ngoại" cho Akako, còn mình thì leo lên tầng ba, tìm tới phòng riêng của Yui.

Gõ cửa rất lâu, gọi hoài gọi mãi cũng không ai đáp lại. Cửa lại khóa trong, Sewashi bèn gọi quản gia Betsuhiko mang chìa khóa dự phòng đến. Anh tự tiện bước vào.

Bên trong căn phòng là một bầu không khí khá ngột ngạt và khó chịu. Một bầu không gian tối đen bao trùm lấy nó. Mùi rượu lan tỏa, ánh sáng bên ngoài yếu ớt hắt qua cửa sổ, xuyên qua tấm rèm.

Trên bộ bàn ghế đặt gần cửa sổ, một cô gái ngã mình xuống sofa, tay vẫn còn nắm chặt ly rượu. Mái tóc đen óng ả rủ bời, gương mặt xinh đẹp tái xanh nhợt nhạt.

- Yui. - Sewashi lo lắng lay vai cô, cất giọng gọi tên. - Em sao thế? Sao lại tự hành hạ bản thân như thế?

Cô không ngủ, chỉ là say quá mà chợp mắt, thấy động thì lười biếng mở mí mắt ra nhìn. Hình ảnh thật mờ, nhưng có vẻ giống như người mà cô yêu thương nhất.

- Shukasa? - Yui nhếch môi gọi, uể oải ngồi dậy. - Sao anh lại tới tìm em?

- Yui, là anh, Sewashi. Sao em uống nhiều thế này?

Sewashi lo lắng nhìn trên bàn, rất nhiều vỏ chai rượu nặng đã được khai ra, đổ ngã vương vãi, sâu trong tim cảm thấy đau lòng.

- Không, Shukasa... - Yui chồm dậy, nắm chặt lấy hai khuỷu tay anh, cười lạnh lẽo trong cơn say. - Em sai rồi, đáng lý ra em phải tin anh. Em không nên đối xử với anh như vậy. Shukasa, em biết em sai rồi...

- Yui...

- Suốt năm năm qua em chưa một đêm nào thật sự ngủ ngon cả. Em luôn dặn lòng phải quên anh, nhưng đến cuối cùng em vẫn yêu anh. Em biết em làm vậy là có lỗi với Sewashi, nhưng thật sự người duy nhất trên đời này em yêu cũng chỉ có một mình Hanagato Shukasa.

Nghe những lời nói trong men rượu của cô mà Sewashi đau như cắt từng khúc ruột. Anh yêu cô là thế, thật sự rất yêu, yêu đến mức bằng lòng lấy cô dù biết cô dùng anh để trả thù Shukasa. Anh cũng biết cô đối với anh là biết ơn, nhưng chỉ cần được ở bên cô, anh bằng lòng dùng tay che khuất bầu trời.

Thế nhưng giờ đây, trước mặt anh cô lại nói yêu người cũ, anh thật lòng rất đau, đau đến hận mình không thể tự khiến trái tim ngừng đập.

- Ngoan nào, Yui. - Sewashi ôm cô vào lòng, vuốt nhẹ lưng. - Đừng uống nữa, theo anh về nhà...

Yui gật gù vào lòng anh, phó mặc thân thể cho anh. Sewashi bế thốc cô lên, rời phòng.

- Cha, con đưa Yui về biệt thự Lavender. - Bước xuống cầu thang thấy Ikishige đang ngồi chơi cờ với Akako, anh lễ phép nói. - Tâm trạng Yui không ổn định, con không yên tâm để cô ấy một mình.

- Ừm, được. - Ikishige gật gù. - Để cho Akako ở đây chơi với ta và mọi người một lúc, chiều sẽ cho người đưa con bé về.

- Dạ. Akako ngoan, nhớ thay cha mẹ chăm sóc ông ngoại nhé.

- Dạ. - Cô bé lén lút đáp.

Yui vẫn ngoan ngoãn như một con mèo rúc vào lồng ngực rắn chắc của Sewashi, trong cơn mê thủ thủ.

- Shukasa, em yêu anh, em muốn được ở bên anh.

Lừa gạt vô thức trào lên, Sewashi từ buồn bã đến căm hận. Dù đã tiết chế nhưng hành động của anh đối với cô có phần thô bạo hơn. Anh ném cô lên ghế sau xe, cắn chặt môi tự nhủ.

- Oga Yui, tôi không phải là đồ chơi cho cô đùa giỡn. Đã gả cho tôi, thì phải làm người đàn bà của tôi mãi mãi.

__o0o0o__

Ánh nắng hắt vào phòng khiến Yui chói mắt. Cô giờ tay lên dụi nhẹ, rồi uể oải ngồi dậy.

Bây giờ là mấy giờ rồi...

Mơ màng nhìn quanh phòng, Yui neho mày tự hỏi. Là ai đã đưa cô về nhà của mình vậy? Không phải là đang ở tư gia hay sao?

Cô mặc kệ, bước xuống giường, rồi vào nhà vệ sinh rửa mặt. Yui nhìn gương mặt có phần tiêu tụy của mình trong gương mà bất giác cười nhạt.

- Mẹ ơi... - Vừa bước ra khỏi phòng, Akako đã ngồi lắc lư chân trên giường đợi cô từ lúc nào. Cô bé ngược đôi mắt to tròn như kim cương nhìn Yui, giọng lạnh lót. - Cô Haruka tới tìm mẹ kia.

Haru?

- Akako ngoan, cô ấy ở đâu rồi? Đi một mình hay sao? - Yui lại vuốt tóc con gái, âu yếm.

- Đi cùng cô Mika và Kao-chan. Mẹ xuống chơi với các cô còn con sẽ rủ Kao-chan ra công viên chơi mẹ nhé.

- Ủ, được. Con nhớ xin cô Mika. À, để mẹ dặn giúp việc đi theo trông con.

Yui đáp hững hờ, rồi toan bước vào phòng thay đồ.

- À khoan, Akako. - Yui liền gọi với cô bé lại. - Mẹ ngủ bao lâu rồi?

- Từ sáng hôm qua cha chở mẹ từ từ gia về thì phải. - Cô bé ngậy thơ trả lời. - Có người bảo mẹ uống say.

- Vậy giờ cha đâu rồi?

- Cha đi tới công ti rồi. Nhưng hình như cha bức gì ấy, Akako thấy tâm trạng cha từ hôm qua tới giờ không tốt.

- Ủ, mẹ biết rồi. Akako đi chơi đi, bảo các cô đợi mẹ một lát.

Yui lặng thinh bước vào phòng thay đồ. Cô không còn chút kí ức gì cả, chỉ biết hôm qua cô đã uống rất nhiều. Cô tự chuốc say mình, bao nhiêu rượu cũng không đủ. Trong cơn say, cô mơ thấy Shukasa, rồi sau đó, cô không còn tiềm thức nữa.

Yui tự hỏi có phải mình đã nói gì sai trong lúc mơ màng hay không nữa...

- Mika, Haru, sao lại tới đây giờ này? - Bước xuống cầu thang, Yui cười gượng gạo nhìn hai cô bạn.

- Bọn tớ vừa sang thăm cha cậu, rồi tiện thể tạt qua đây. - Haruka mỉm cười tươi tắn. - Tốt quá rồi, Yui. Gia đình cậu đã trở về rồi.

- Ừm. - Khóe môi cố gắng nhếch lên cười, Yui cố tạo một khuôn mặt vui vẻ.

Thế nhưng, Mika cũng kịp tinh ý nhận ra, liền hỏi lại.

- Sao thế? Có chuyện gì à?

Yui lặng người đi một lúc, ngón tay bất an mà nín chặt vào gấu áo.

Phải một lúc lâu sau, cô mới khó khăn lên tiếng.

- Các cậu có nghĩ tớ là một đứa quá vội vàng, bộc trực, xốc nổi và không có chính kiến không?

Hai cô gái kia sững lại, thoáng chốc bị bất ngờ bởi câu hỏi có phần đột ngột của Yui.

- Sao thế?

- Chuyện của Shukasa ấy. - Giọng nói Yui hơi yếu ớt. - Cha tớ tỉnh dậy, sau những gì ông ấy kể với tớ về Shukasa, tớ lại yếu lòng và có cảm giác rằng anh ấy không phải là hung thủ. Tớ rất dễ bị lung lay, năm năm trước cũng vậy, bây giờ cũng vậy, tớ không tài nào giữ một niềm tin vững vàng vào anh ấy và cả tớ.

Càng nghe những lời tâm sự có phần yếu đuối rất hiếm thấy của Yui, bầu không khí càng thêm phần tĩnh lặng. Một lúc lâu sau suy nghĩ, Mika mới nói.

- Tớ và Haru luôn tin cậu, cho nên chỉ cần cậu có lòng tin, bọn tớ cũng sẽ không ngờ vực.

- Quả thật Shukasa từ lúc trở về luôn chối bỏ chuyện anh ấy làm. Ban đầu tớ cứ tin là không dám nhận, nhưng có lẽ chúng ta hơi chủ quan và khắt khe rồi. - Haruka trò tay trước cầm suy nghĩ. - Cậu kể lại những lời cha cậu nói với cậu bọn tớ nghe.

Thế rồi, gian phòng khách lại chìm trong câu chuyện của Yui. Ngữ điệu lúc nhanh lúc chậm, vừa dằn vặt vừa khổ tâm, càng khiến cho tâm trí cô thêm rối bời.

Câu chuyện kết thúc, họ lại giữ bầu không khí im lặng thêm một lúc lâu. Suy nghĩ như nửa ngày trời, Haruka liền nói.

- Yui, cậu có thể yêu cầu bên cảnh sát hay thám tử lật lại vụ án năm năm trước hay không? Điều tra lại từ đầu, lật lại sổ sách xem tập đoàn Satake có từng gây thù oán với ai, ai là kẻ được lợi nếu như tập đoàn Satake và Hanagato mâu thuẫn. Nhớ điều tra kĩ lưỡng kinh dịch của từng thành viên trong gia tộc, những ai khả nghi tuyệt đối không được bỏ qua. - Giọng nói của Haruka giống như một thám tử. - Trong lúc đó, bọn tớ cũng sẽ thăm dò bên Shukasa, tìm xem có bằng chứng chứng minh anh ta vô tội hay không.

- Ừm. - Yui cười gượng gạo, gương mặt ửng hồng lên. Những người bạn chí cốt ở bên cô bao nhiêu năm như vậy luôn là chỗ dựa vững chắc và đáng tin cậy.

...

Truy tìm bằng chứng là thế, nhưng sâu trong tim Yui đã tin tưởng anh rồi.

Tự trách bản thân năm năm trước quá dại khờ, nhưng lần này cô muốn đặt lòng tin nơi anh một lần nữa. Cô muốn tự giải thoát bản thân, cứu tâm hồn cô khỏi sự dằn vặt ám ảnh bao lâu nay. Trên hết, cô muốn nắm tay anh đi suốt cuộc đời còn lại, cô muốn được đường đường chính chính gả cho anh. Cô không thể chối được rằng cô yêu anh, tình cảm đó sau bằng ấy năm vẫn không tài nào thay đổi.

...

- Yui, nếu như Shukasa thực sự không phải tội phạm, thì cậu có quay trở về bên anh ta không?

- Tớ tuy muốn nhưng sẽ rất khó khăn, vì tớ còn nợ Sewashi rất nhiều. Nếu như có thể trả nợ cho anh ấy, tớ muốn theo đuổi Shukasa danh chính ngôn thuận. Dù sao đây cũng là hôn nhân hợp đồng, Akako cũng không phải con tớ. Tớ còn là xử nữ, tớ tin nếu Shukasa còn yêu tớ anh ấy sẽ chấp nhận tớ thôi.

...

- Nhưng Yui à, Shukasa... sắp kết hôn rồi. Trong lúc cậu đi Pháp, anh ấy đã công bố với giới truyền thông sẽ kết hôn với vị hôn thê Kanami Sakurako vào đầu mùa xuân tới...

_____o0o0o_____

Hết chương 12.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi: Try to Forget...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Tận cùng của nỗi đau

"Tôi và thiên kim tiểu thư gia tộc Kanami đã đính hôn vài năm trước khi chúng tôi còn ở Mỹ. Thời gian đó, cô ấy đã ở bên cạnh tôi và giúp đỡ tôi rất nhiều. Bây giờ về nước tôi muốn lấy cô ấy danh chính ngôn thuận. Đây thực lòng là ý của tôi chứ không hề có sự ép buộc của hai bên gia đình. Hôn lễ sẽ được cử hành vào mùa xuân tới."

Yui tắt vụt màn hình điện thoại, ném nó qua một bên. Cô ngồi co gối, run lên đầy buồn khổ. Tại sao ông trời lại trớ trêu với cô như vậy? Tại sao đúng lúc cô muốn quay về bên anh anh lại thông báo kết hôn?

Không! Chắc chắn là có uẩn khúc! Shukasa yêu cô như vậy, từ lúc anh trở về chưa bao giờ lạnh nhạt với cô, vẫn luôn nồng nhiệt. Với cả, anh chắc chắn không ưa gì Sakurako, với cá tính của anh lại càng không đồng ý kết hôn.

"Chắc chắn là Hanagato Yuko đã bắt ép anh ấy. Đúng, là như vậy. Bà ta không muốn anh ấy lấy mình nên đã tác thành cho Shukasa và Kanami. Không được, mình phải đi tìm anh ấy."

Những suy nghĩ trấn an bản thân liên tục hiện lên trong tiềm thức Yui. Nghĩ là làm, cô liền đứng dậy khỏi giường, thay đồ, trang điểm qua loa rồi rời nhà.

Đến trụ sở tập đoàn Hanagato, Yui được thông báo Shukasa đã không đi làm mấy ngày. Lại không dám nhắn tin gọi điện hỏi anh, một mình cô cứ vẩn vơ ở những nơi anh thường đến.

...

"Không ngờ cuối cùng... mình lại tới chỗ này..."

Yui chần chừ trước cổng tư gia Hanagato. Ngón tay cứ giơ lên nút chuông, rồi lại thôi. Cô không có can đảm bấm.

Tám năm rồi cô không tới chỗ này... Mà cũng chẳng có lý do gì để tới...

Ba năm đầu đơn phương đợi chờ Shukasa, nhưng gia đình anh, đặc biệt là mẹ anh Yuko vẫn một mực phản đối cô, cô cũng chẳng ưa gì bà, chẳng muốn gặp mặt. Năm năm sau, càng chẳng có lý do để đến, cũng chẳng muốn đến, vì cô ghê tởm gia tộc Hanagato, hận đến từng tấc da thịt. Cô công khai đối đầu tập đoàn anh, từng bước nắm tay trên các hợp đồng làm ăn. Nhà Hanagato cũng đối đầu cô, cha anh Junkasa sau bao vụ thua lỗ chắc cũng chẳng muốn thấy mặt cô một lần.

Trở thành kẻ thù của cả cha và mẹ anh, lúc anh trở về còn làm bao nhiêu chuyện với anh, lúc này cô tự hỏi cô đào đâu ra can đảm gõ cửa nhà Hanagato nữa.

- Tiểu thư, cô tìm ai? - Bảo an nhà Hanagato theo dõi camera thấy Yui đứng lưỡng lự trước cửa liền ra hỏi thăm.

- À... - Ban đầu thoáng lúng túng, nhưng cô vẫn vội hỏi. - Có ai ở nhà đó không?

- Không có ai cả. Cô không đặt lịch hẹn sao?

- À ừm, vậy thôi... Hôm khác tôi quay lại...

Yui ngập ngừng lắc đầu, rồi liền quay lưng.

Hôm nay, phải thất vọng rồi.

Đôi giày cao gót gỗ trên mặt đường, Yui rút chìa khóa xe ra. Toan ấn nút mở, một chiếc ô tô màu đen sang trọng rẽ vào ngõ, giảm tốc độ, rồi đỗ ngay sau xe cô.

Hanagato Shukasa khoan thai bước xuống xe, đối mặt trực diện với cô.

Ánh mắt chạm nhau, bao nhiêu cảm xúc đan xen lẫn lộn, trào dâng.

Yui cứng đờ.

Dù cô đã chuẩn bị tâm lý tới tìm Shukasa, nhưng vẫn không thể có nổi can đảm. Lúc này, nhìn trực diện vào gương mặt rất thân thương ấy mà không khỏi cảm thấy hồi hộp. Trống tim đập mỗi lúc một nhanh, nghẹt thở.

- Cô làm gì ở đây? - Giọng nói Shukasa cất lên lãnh đạm.

- A... Tôi... Tôi có chút chuyện muốn tìm anh... - Yui ấp úng.

- Nếu như muốn bàn bạc về dự án chúng ta đang cạnh tranh thì cô khỏi tốn công vô ích. Dù yếu thế hơn nhưng chắc chắn số cổ phần đó sẽ không bao giờ chuyển nhượng cho cô.

Gương mặt Shukasa lạnh lẽo thờ ơ và chất đầy sự chán ghét. Phút chốc, Yui rùng mình.

- A... Không phải chuyện đó... - Yui cúi gằm mặt. - Anh có thể dành thời gian cho tôi một chút không? Tôi có chuyện quan trọng muốn hỏi...

- Xin lỗi, tôi đang bận.

Shukasa ngưng lại một lát, rồi dứt khoát trả lời, nhấn tâm tới mức tim Yui như muốn nổ tung.

- Năm phút thôi cũng không được sao?

Bàn tay Yui vò chặt lấy gấu váy, run bần bật, mồ hôi túa ra như suối.

- Thời gian của tôi đáng giá lắm, nếu chủ tịch Satake có chuyện quan trọng thì có thể sắp xếp lịch hẹn với thư kí của tôi. Hơn nữa... - Shukasa bình thản đáp, rồi anh khẽ liếc vào trong ô tô. - Tôi không muốn vợ chưa cưới của tôi phải đợi.

Yui khẽ rùng mình, tim lệch một nhịp.

Từ ghế phụ lái, cánh cửa mở ra nhẹ nhàng, Kanami Sakurako kiêu diễm bước xuống, khoác lấy tay Shukasa.

- Nếu là bàn chuyện công việc, em không ngại đâu. - Sakurako âu yếm nhìn anh, cười mỉm.

- Chỉ sợ nhìn cô ta như vậy không phải chuyện công việc. - Shukasa cười đáp lại. - Chắc là để dẫn dắt anh chuyện ân oán cá nhân giữa hai gia tộc thôi.

- Thật sự đó, anh không cần lo em đâu. - Sakurako cười híp lại cả mắt. - Em vào nhà chuẩn bị trước, ăn tối xong mình còn đi xem nhẫn cưới nữa.

- Ừ.

Nói rồi Sakurako đồng đánh bước qua chỗ Yui. Bước chân chậm lại dừng bên cạnh cô, từng từ một chậm rãi mà rõ ràng rơi xuống tai Yui.

- Bốn ngày trước, tự mình Shukasa đến tìm cha tôi, xin cho cưới ngay, dù ông đã phản đối vì hiện tại tình hình tập đoàn Hanagato còn đang xáo trộn, nhưng anh ấy vẫn một mực xin lấy tôi. Ông Yui, cô đã gả vào gia tộc Ông Yui rồi, tôi và Shukasa cũng sắp kết hôn, tình cảm của hai người cũng qua tám năm rồi, thực lòng khuyên cô, buông đi. Ông trời không tác thành hai người, đừng cố chấp kéo lại đâu.

Nói xong, Sakurako một mình bước vào cổng nhà Hanagato, đường đường chính chính.

Yui cười lạnh, trong lòng đắng nghét.

- Được rồi, vợ chưa cưới của tôi đã cho phép, chủ tịch Satake đừng làm tổn thời gian nữa. Có gì thì nói.

Yui nuốt khan, ngẩng mặt nhìn Shukasa.

- Tôi hỏi, anh trả lời, thật lòng nhé.

Shukasa không đáp, chỉ lãnh đạm nhìn.

- Cha tôi, có phải do anh sai người hãm hại không?

- Không.

- Tôi nói tôi không tấn công cha anh, anh có tin không?

- Tôi tin.

Yui cúi gằm mặt một chút, rồi lại ngẩng lên, tiếp tục.

- Anh sắp kết hôn?

- Phải.

- Là hoàn toàn tự nguyện?

- Đúng.

Tim Yui đau một nhịp.

- Suốt tám năm ở Mỹ, anh có từng nhớ tới tôi? Anh có từng nhớ chúng ta đã hẹn thề ngày trở về sẽ sánh bước bên nhau?

-...

- Trả lời tôi.

- Tôi chưa một giây ngừng nhớ cô. Tôi vui đầu vào công việc để tìm bớt đau, để nhanh chóng hoàn thành trở về bên cô. Nhưng lúc trở về, cô lại kết hôn rồi.

Yui đắng nghét nuốt nước bọt vào trong, cười lạnh.

- Hóa ra anh chưa từng phản bội tôi. Vậy là tôi đã làm ngược lại lời thề rồi. - Trong lòng ghen ngào, có chút xúc động, nhưng cũng đầy đắng cay uất ức. - Hanagato Shukasa, lúc trở về, anh còn yêu tôi không?

Shukasa im lặng, có chút lưỡng lự, nhưng rồi cũng dứt khoát trả lời.

- Còn yêu. Kể cả lúc cô phản bội trước, tôi vẫn không thể ngừng yêu cô.

Trong lòng trào dâng một thứ cảm xúc lạ lẫm, Yui vội vàng.

- Vậy...

- Nhưng giờ thì không yêu nữa rồi. - Anh lãnh đạm cắt ngang lời cô, bằng những câu từ tưởng chừng có thể đâm nát trái tim nhỏ bé. - Oga Yui, giờ cô mang họ Oga, là người đàn bà của người khác, làm sao tôi yêu được nữa?

Yui ngừng lại, thất vọng, đau đớn...

- Anh hận tôi?

- Không hận. - Shukasa lắc đầu nhẹ bằng. - Cảm xúc đối với cô tôi không còn nữa.

Từng lời nói như những mũi dao khoét sâu vào trái tim, máu chảy bên trong, đau điên dại. Yui sững lại, chết trân.

- Nếu tôi nói... suốt tám năm qua, dù anh có hãm hại cha tôi, đẩy gia đình tôi xuống tận cùng của nỗi đau, tôi vẫn chưa một giây phút hết yêu anh, anh có tin không?

Shukasa im lặng. Gương mặt Yui đỏ ửng, nhưng vẫn chẳng thể nào che giấu được nỗi đau.

Yui vốn là người rất mau nước mắt, nếu là hoàn cảnh này của tám năm trước, cô đã chảy lệ, thì bây giờ, một chút hơi nước cũng không hề có.

Là cô không khóc, hay không thể khóc?

- Oga Yui, cô còn yêu tôi thì sao? Cô muốn gì? - Shukasa cười lạnh. - Cô lấy chồng rồi, sinh con cho người khác, mà vẫn tới tìm người cũ, nói yêu, là có ý gì?

Yui vò chặt gấu váy, cúi gằm mặt.

- Hôn nhân của tôi và Sewashu là...

- Tôi yêu Sakurako. - Cắt ngang câu nói của Yui, Shukasa lạnh nhạt nói.

Con tim đã đau đến tê dại, giờ đây hoàn toàn đồ vờ.

- Suốt tám năm ở Mỹ, là cô ấy bên cạnh, chăm sóc và giúp đỡ tôi. Chính cô ấy cũng đã giúp tôi quên đi vết thương lòng là cô. Oga Yui, tháng sau chúng tôi kết hôn, sẽ gửi giấy mời cho cô và chồng. Mong hai người chúc phúc cho chúng tôi. - Shukasa nói liên tục như không để Yui kịp nói thêm câu nào. - Vợ chưa cưới của tôi đang đợi, hẹn cô hôm khác.

Nói rồi, anh lạnh lùng bước vụt qua cô. Bóng hình to lớn ấy không dừng lại bên cạnh cô, vốn dĩ là như vậy.

Cánh cổng đóng lại, một mình cô, bơ vơ, lạnh lẽo.

Yui cười nhạt, đưa tay lên sờ mắt. Tại sao? Tại sao đã đến mức này rồi nước mắt vẫn không thể chảy?

Suốt tám năm qua, cô khóc nhiều tới mức nào rồi?

Không còn cảm giác gì nữa, đau đến mức không còn thấy đau nữa rồi.

Yui mở cửa xe ô tô, bước vào, đạp ga một cách vô thức. Đôi mắt vẫn chưa thể chớp lấy một lần.

...

Anh ấy... không còn yêu cô nữa, đứng trước mặt cô và nói yêu một người con gái khác.

Cô tìm đến quán rượu quen thuộc.

Chủ quán thấy cô thì không khỏi kinh ngạc. Mấy năm rồi cô không tới, vậy mà hôm nay lại đến, đã vậy còn là một mình.

Gọi mấy chai rượu nặng, một mình chui vào góc khuất của quán, lặng lẽ uống từng ly.

Cô say rồi...

Mặt đỏ ửng, đầu tóc hơi rối, cử chỉ không dứt khoát, cũng chẳng nói năng gì, chẳng khóc, cứ thế uống một hơi như nước lã.

Một người say không hề hé răng nói nửa lời.

Một đôi tình nhân bước vào, vừa thấy cô thì không khỏi ngạc nhiên, nói nhỏ vào tai nhau.

- Kazuto, anh xem đằng kia có phải Satake Yui không? - Cô gái phát hiện ra đầu tiên, liền huych nhẹ khuỷu tay.

- O... Đúng rồi, sao lại ngồi một mình? Oga Sewashi ở đâu không biết.

Shina Kazuto vội đi lại chỗ Yui, kéo theo bạn gái, ngồi xuống chỗ đối diện.

Anh và Eto Yuri khi lên đại học đã bắt đầu nảy sinh tình cảm, rồi tiến tới yêu đương. Sự nghiệp Kazuto lên như diều gặp gió, tốt nghiệp được mời vào làm việc ở viện nghiên cứu quốc gia, tương lai rộng mở, còn rất nhiều cơ hội thăng tiến. Yuri tốt nghiệp thì dần thân vào nghiệp báo chí. Công việc ổn định rồi năm hai ba tuổi họ kết hôn.

Kazuto vẫn giữ liên lạc với Yui, lâu lâu thì cũng hẹn gặp mặt nhưng cho đến lúc kết hôn thì lại thôi. Yui cũng bận bịu với công việc nên hai người thỉnh thoảng nhắn tin vài câu bằng quơ rồi lại thôi.

- O, Kazuto? - Yui ngẩng đầu nhìn anh bạn, ngạc nhiên lắm lắm, rồi nhìn sang Yuri đang ngồi cạnh. - Hai vợ chồng hẹn hò à? Vui nhỉ?

- Yui, sao cậu lại ở đây uống rượu một mình thế?

- Uống rượu một mình? Ừ đúng rồi, một mình thôi, còn ai nữa đâu... - Cô ngẩng mặt dậy, cười khẩy. - Hai người thanh mai trúc mã, đến giờ cưới được nhau. Tôi cũng gặp anh ấy từ nhỏ, cũng yêu nhau sâu đậm, tại sao lại không được tác thành?

- Yui, cậu uống nhiều rồi...

- Nhiều kệ tôi! Hai người đi ra đi.

Kazuto và Yuri nhìn nhau, lắc đầu thờ dài. Chốc sau, Yuri đi ra chỗ khác, rút máy ra gọi điện.

- Toudo? Là tôi, Eto Yuri. Bạn cậu Satake đang ngồi uống rượu ở quán rượu Corner phố Ginza, chắc đang có tâm sự. Cậu đến lo được không? Ủ ừ, cậu thôi, thêm Okawa cũng được, nhưng tôi nghĩ không nên để chồng cô ấy biết.

...

- Oga, em Haruka đây. Đêm nay cho Yui ngủ lại nhà em nhé, ừ, cả Mika, bọn em tụ tập ăn chơi một đêm. Yui chơi thua phạt uống rượu say tí bĩ nên ngủ rồi. Cảm ơn anh.

Haruka cất máy điện thoại, rồi nhìn Mika thờ dài. Hai người khó khăn lắm mới khiêng được Yui từ tận phố Ginza trở về, còn cô thì say mê mệt, ngủ lịm đi.

Sáng sớm hôm sau, Yui đã tỉnh rượu, nhưng căn hộ Haruka thuê lại chẳng có ai. Cô nàng đã đi làm từ sớm, chỉ để lại một tin nhắn dặn dò các thứ trong máy Yui.

Làm theo lời bạn, rồi Yui rời căn hộ. Cô phải về nhà tắm rửa thay đồ các thứ, chứ giờ trên người chỉ có mùi rượu và mồ hôi, rất khó chịu.

Về tới biệt thự Lavender cũng khá xa, thế mà đã mười giờ trưa rồi Sewashi vẫn chưa tới công ti.

Anh ngồi lãnh đạm trong phòng việc, thông thả đọc tài liệu trên laptop, thỉnh thoảng uống một ngụm trà. Thấy Yui gõ cửa, anh ngẩng đầu lên nhìn, gật đầu một cái rồi lại cúi xuống làm việc.

- Sewashi... Sao giờ này anh không ở công ti?

- Anh ở nhà nhận bưu phẩm. - Sewashi đáp rồi mở ngăn kéo ra, đưa cho Yui một chiếc hộp. - Một bưu phẩm gửi từ Pháp, người gửi đề tên em.

Yui ngạc nhiên nhận lấy, vừa tò mò vừa nghi hoặc. Mở nắp hộp đựng ra thì không khỏi ngạc nhiên.

Trong đó là chiếc đồng hồ mà cô từng rất ưng khi ghé thăm cửa hàng ở Pháp, nhưng nó là chiếc đồng hồ được đặt riêng bởi một thương nhân tên Wiatt Lambert.

Tại sao lại được gửi tới chỗ anh? Kèm một dòng chữ đề bằng tiếng Pháp: Chúc mừng sinh nhật.

___o0o0o___

Hết chương 13.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi: Try to Forget...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Mười giây nói ly hôn

"Không phải... Không phải chiếc đồng hồ này..."

Yui nheo chặt chân mày xem thật kĩ chiếc đồng hồ. Tuy là chiếc đồng hồ cô đặt na ná giống chiếc của Wiatt Lambert, nhưng đây thật sự là đồng hồ của hân ta.

- Đây là đồng hồ em đặt riêng làm quà sinh nhật cho anh? - Sewashi nâng hộp đựng đồng hồ rất sang trọng, khẽ cười. - Đúng hăng anh thích, mẫu mã cũng rất đẹp. Cảm ơn em.

- Không phải. - Yui dứt khoát kêu lên. - Chiếc em đặt cho anh là cái khác. Không phải thứ đáng sợ này.

- Đáng sợ?

Yui mồ hôi hơi túa ra, run nhẹ bắt đầu kể lại toàn bộ câu chuyện xảy ra ở cửa hàng đồng hồ cùng với người đàn ông tên Wiatt Lambert.

- Đây là doanh nhân người Pháp mà Mai từng giới thiệu cho em đúng không? - Sewashi trầm ngâm. - Yui, trông em có vẻ sợ hân.

- Sewashi, hân muốn một thứ gì đó của anh. - Yui nắm chặt lấy tay anh. - Hân ngờ ý tặng anh chiếc đồng hồ và đòi lại muốn lấy đi một thứ gì đó. Em đã từ chối, nhưng không ngờ hân lại tự ý gửi cho anh. Lời đồn về hân trên thương trường có lạ gì. Hân thực sự rất nguy hiểm. Em lo...

- Được rồi, Yui. Em lo gì chứ? Không lẽ em nghĩ hắn định lấy đi tập đoàn Oga hay sao? - Trái ngược với sự bồn chồn bối rối của cô, anh lại điềm đạm cười nhẹ.

- Có thể lắm chứ.

- Nhưng tập đoàn Oga đang rất vững. Chúng ta chỉ cần dùng dây vào hắn, ắt sẽ chẳng thể có chuyện gì.

- Nhưng mà...

- Được rồi, anh không thích nói về vấn đề này nữa.

Sewashi thần nhiên cắt ngang cô. Hiểu rõ tính Yui càng nói càng rối loạn, anh tuyệt nhiên không muốn làm cô thêm đau đầu.

Yui cúi gầm mặt, lặng im. Cô vẫn sợ chứ, vì Wyatt Lambert đâu đơn giản. Hắn nguy hiểm hơn bất cứ ai, thủ đoạn của hắn trên thương trường chẳng thể nào lường được.

- Vậy... em tới công ti...

Cô đứng dậy, mệt mỏi rời phòng. Thế nhưng vừa đi đến cửa, Sewashi đoán một lúc rồi gọi cô lại.

- Yui.

- Dạ? - Cô ngạc nhiên quay đầu, bắt gặp ánh mắt nghiêm túc của anh liền vô thức mà trống tim đập dồn dập.

- Em... có bao giờ nghĩ tới chuyện ly hôn với anh không?

- Hà?

Tròng mắt Yui mở to, đôi môi cứng lại, nghệt thờ.

- Chúng ta đang kết hôn giả. Không giấy tờ, không động chạm thân thể. Em không đồng ý, có phải đang giữ ý định ly hôn anh đến đến với người khác không?

Giọng điệu Sewashi rất nghiêm túc, gương mặt sắc lạnh không có lấy một chút biểu cảm hơi hợt. Phút chốc khiến Yui rùng mình.

Tại sao bỗng dưng anh lại nói chuyện này?

Thấy cô im lặng, Sewashi vẫn nhẹ nhàng nói.

- Em giữ mình cho ai? Từng này tuổi rồi, em vẫn nghĩ đến chuyện lấy một người khác sao? Hay là em định quay trở lại với Hanagato Shukasa?

Tim trong lồng ngực như rút thịch một tiếng.

- Sewashi... - Cô lí nhí gọi tên anh. - Đúng là gia đình em nợ anh rất nhiều. Nhưng em lại đối xử với anh như thế...

- Bây giờ em định sao? Cha em đã tỉnh dậy, gia đình em coi như ổn định rồi. Em định tiếp tục lừa dối mọi người sao? Anh giúp gia đình em đến giờ cũng đủ, bây giờ em có thể giúp gia đình anh không?

- Gia đình anh? Giúp chuyện gì?

Sewashi im lặng khá lâu, rồi mãi sau mới điềm đạm nói.

- Cho cha mẹ anh một đứa cháu, cho tập đoàn anh một người thừa kế tương lai.

Yui cả kinh, gương mặt đánh lại.

Cô chưa từng nghĩ có ngày anh sẽ đề nghị cô chuyện này. Lúc đưa ra giao ước, cha mẹ anh và cả thương giới luôn nghĩ hai người kết hôn thật, và Akako chính là con gái họ. Lâu lâu cha mẹ anh cũng hỏi cô về việc có cháu, nhưng cô luôn nói chưa có được. Hôn nữa muốn tập trung cho công việc, cha mẹ cô và Akako còn nhỏ. Hai người đôn hậu, hiểu rõ hoàn cảnh kém may mắn của cô nên chẳng bao giờ than phiền, nhưng gia tộc Oga là một gia tộc lâu đời, Sewashi lại là con một, đương cũng muốn có người nối dõi.

Yui im lặng, thật lâu sau mới nói.

- Sewashi, hay là mình ly hôn?

Anh im lặng, biểu cảm không có chút ngạc nhiên, lạnh như băng nghe cô nói.

- Anh còn trẻ, tiểu thư nhà giàu có theo anh rất nhiều. Bây giờ vẫn chưa muộn để có một thiếu phu nhân chính thức. Thời gian qua em mang nợ anh, món nợ này chẳng thể nào trả nổi. Nhưng em sẽ cố hết sức phát triển tập đoàn anh và giúp đỡ anh trên thương trường, được không?

Im lặng một lúc lâu... Bầu không khí lạnh lẽo trầm mặc bao trùm.

Yui run lấy bầy.

- Là tôi nói cần cô giúp trên thương trường sao?

Chính là nụ cười và giọng nói anh dùng cho đối thủ trên thương trường.

Yui rùng mình.

Sewashi đối với cô luôn dịu dàng, nhưng trên bàn đàm phán lại lạnh lẽo và độc đoán, kẻ đối diện sẽ chẳng thể nào bình thản. Bây giờ, cô đang đối diện với điều mà những kẻ đó thường gặp.

Sewashi như ác quỷ Tula đến từ địa ngục, từng bước từng bước tới chỗ cô. Yui sớm đã hóa đá, chẳng tài nào cử động được.

Anh đẩy cô vào tường.

- Sewashi... - Yui lấy hết bình tĩnh nói với anh. - Anh đâu có yêu em đâu, đúng không?

Sewashi ngưng lại, giây lát sững sờ.

- Làm sao anh yêu em được. Anh hoàn hảo như vậy, xứng đáng với một người tốt hơn em. Em tồi tệ, không đáng đứng cạnh anh. - gương mặt Yui đỏ bừng lên, đôi mắt nhìn thẳng vào anh không chớp. - Anh cũng đâu có ý ép em đâu. Ngày chúng ta đính ước, anh cũng đã nói sẽ chẳng thêm đụng vào người em mà.

Sewashi khựng lại. Đúng là anh từng yêu cầu cô như thế và anh cũng chưa từng nói với cô một lời yêu.

Trí óc bỗng mơ hồ nhớ về ngày hai người thiết lập giao ước.

"Oga Sewashi, lần đầu tiên trong đời tôi van xin một người. Cầu xin anh, giúp tôi. Giúp tôi trả thù Hanagato Shukasa, tôi sẽ đáp ứng mọi thứ anh muốn."

Yui nhìn anh bằng đôi mắt đỏ hoe sưng phồng. Cô ngồi trên giường bệnh, mặc chiếc váy màu trắng, cả căn phòng là mộ tông trắng bao phủ. Mái tóc ngang vai bay nhẹ, gương mặt nhợt nhạt, đôi môi khô khốc, nét đẹp của cô đượm buồn, là sự hận thù trong đau đớn.

Anh sớm đã nghe sự cố của gia tộc Satake, cũng biết Yui vì chuyện này mà suy dinh dưỡng, phải điều trị ở bệnh viện. Bỗng sáng nay, Mai lại mời anh vào bệnh viện gặp cô, không ngờ lại muốn kết hôn.

"Tôi biết anh không yêu tôi, hôn ước trong quá khứ của chúng ta cũng đã hủy bỏ. Nhưng giờ một mình tôi không đủ sức giữ lấy tâm huyết một đời của cha, cũng không đủ để báo thù. Làm ơn giúp tôi..."

Anh biết cô đã yếu đuối đến mức bỏ lòng tự tôn để van xin anh, không nỡ phủ lấy.

Và, dù là một khoảnh khắc, anh từng nghĩ anh yêu cô gái này.

Satake Mai đứng đằm đằm ở đằng sau, gương mặt cũng thất thần. "Chúng tôi biết chẳng có cơ gì để nhờ cậu giúp, vì cậu không hề yêu con bé. Nhưng thực lòng nếu cậu không chịu giúp, e là tập đoàn Satake còn chẳng giữ nổi chứ đừng nói đến việc báo thù."

Anh lại chăm chăm nhìn vào Yui, chẳng tài nào thấy được sự tươi tắn trẻ trung ở cô. Ông trời ban cho cô mọi vẻ đẹp và trí tuệ, nhưng cũng lấy đi của cô cả một cuộc đời an yên.

"Được, tôi giúp cô."

"Anh bằng lòng?" Yui sốt sắng, nhưng sâu trong đó vừa có sự hy vọng le lói nhưng cũng ẩn chứa sự khổ đau.

Anh biết cô không yêu anh, nhưng vì mối hận này nên mới van xin anh giúp cô.

"Nhưng tôi có điều kiện."

"Anh cứ nói."

"Satake Yui, tôi không hề yêu cô và sẽ không bao giờ yêu cô. Tôi bằng lòng mối hôn sự này vì quan hệ giao hảo giữa hai gia tộc ta từ trước. Chúng ta sẽ kết hôn giả. Không giấy tờ, tôi cũng sẽ không động chạm đến cô. Tôi giúp cô trên thương trường, nhưng cô cũng phải làm một người vợ bù nhìn. Tôi giao lưu với ai, yêu đương gặp gỡ cô không được cấm cản."

Điều kiện của anh khiến Yui thêm chút rạn rỡ. "Vậy thì thật sự rất cảm ơn anh. Tôi sẽ không can dự vào đời tư của anh."

Rồi sau đó, hai người kết hôn. Một hôn lễ hoành tráng, nhưng không hề có pháp luật chứng giám. Cha mẹ anh cũng không hay.

Lâu sau, cô một lần nữa đề nghị anh cho người em gái của cô Satake Akako được mang họ Oga, giả làm con gái hai người.

Cả xã hội thêm phần tin tưởng vào hôn nhân hạnh phúc giữa hai người thừa kế.

Nhưng, đúng như giao ước, cô không can vào đời tư của anh thật, hay nói chính xác hơn, cô vốn không thêm can. Hai người hai phòng, sống chung một nhà, cuộc hội thoại cũng chỉ có công việc.

Anh đề nghị cô như vậy là vì hiểu rõ cô không cam tâm tình nguyện với anh. Nhưng rồi dần dần, anh rơi vào bẫy tình của cô. Anh yêu sự thông minh sắc sảo, anh yêu sự lãnh đạm thần nhiên, anh dần yêu Satake Yui đến mức không thể quay đầu.

Nhưng cô, mãi mãi chẳng thể yêu anh.

Anh từng một lần đưa tình nhân về nhà của hai người, âu yếm ngay trước mặt cô. Nhưng ý ghen, một chút cô cũng không biểu lộ. Cô bình thản cúi đầu. *"Xin lỗi vì làm phiền hai người, em không biết anh đưa cô gái của anh về."*

Sau đó cô đi về phòng làm việc. Anh liền đẩy tình nhân ra, đuổi đi, rồi như một gã mất trí tìm cô, quát tháo hỏi rằng tại sao cô không ghen.

Vẫn lãnh đạm như vậy, cô bình thản nói. *"Anh không yêu em đúng không? Sao lại muốn em ghen? Chúng ta đã thỏa thuận em chỉ là vợ danh nghĩa của anh, chuyện anh với người khác em không được quan tâm mà."*

Anh đau đớn buông cô ra. Tại sao hồi trước anh lại đưa ra điều kiện như thế? Anh hoàn toàn có thể bắt ép cô cơ mà.

Chỉ là... anh yêu cô quá rồi.

Sau ngày đó, nữ nhân anh tuyệt nhiên không chạm vào.

Cũng chẳng đề cập đến chuyện tình cảm với cô nữa.

Anh yêu cô, anh bằng lòng yêu cô âm thầm lặng lẽ, được bên cô thôi cũng đủ rồi.

Bây giờ một lần nữa, cô lại hỏi anh rằng anh không yêu cô, đúng không.

Sewashi cười lạnh. Cảm giác như anh đang giữ một chú chim tuyệt đẹp nhưng không phải của mình, cảm giác như ngày chủ nhân nó xuất hiện, con chim muốn thoát khỏi lồng của anh bay về bên người nó muốn thuộc về. Phút chốc, anh càng gặm nhấm bản thân mình, càng hận bản thân mình vô dụng không thể khiến nữ nhân này toàn tâm toàn ý bên mình.

- Tôi đương nhiên không yêu cô. - Sewashi cười lạnh.

- Vậy... ly hôn được không?

Lại nữa, cô lại nói ra hai tiếng đáng ghét đó nữa.

- Oga Yui, hôn nhân này là cô tìm đến, người kết thúc phải là tôi. - Sewashi day nghiến. - Chẳng nào tôi chán, tôi mới đề cô đi. Là đàn bà của tôi thì phải ở bên cạnh tôi, nhớ cho kĩ.

Yui run lên, sâu trong ánh mắt có ý sợ hãi.

Sewashi thấy cô nhỏ bé như vậy lại yếu lòng. *"Lại khiến em ghét anh thêm rồi..."*

Yui ngồi khụy xuống, đau lòng.

- Sewashi, là em phụ anh.

Anh không muốn thấy cô buồn vì anh. Anh không giống Shukasa khiến cô khổ sở, trước nay anh phấn đấu như vậy đơn giản chỉ muốn mang lại cho cô một cuộc sống an yên.

Ôm nhẹ cô vào lòng, anh rúc mặt vào tóc cô, im lặng.

- Anh sẽ không buông em ra, chỉ có em buông anh. - Sewashi trầm mặc nói. - Bây giờ, nếu em muốn thoát khỏi anh, nói hai tiếng "ly hôn", anh bằng lòng thả em đi.

Yui giật mình lùi lại, nhìn anh bằng ánh mắt ngờ vực.

- Cô bé, cơ hội duy nhất của em đó. Cho em mười giây, nói hai tiếng "ly hôn", chúng ta ngay lập tức đoạn tuyệt. Sau này em có muốn, cũng không được

nửa đầu. Mười... Chín...

Yui cứng đờ. Nhìn thẳng vào anh trong ngớ vẩn, phút chốc không thể mở nổi miệng.

- Tám... Bảy...

Gương mặt Sewashi anh tuấn cùng nụ cười nhẹ nhàng như muốn buông xuôi.

- Sáu... Năm...

Anh nhắm mắt, đầu lòng đợi chờ cô bay khỏi anh. Giữa anh và cô bây giờ chỉ là một sợi tơ mạng tên "Mười giây nói tiếng ly hôn".

- Bốn... Ba...

Yui không tài nào nói được. Con người này quá tốt với cô, tốt tới mức cô chẳng thể nào phủ nổi.

Nhưng cô đâu xứng đáng với anh...

- Hai... Một... Không...

Sewashi như muốn nổ tung ôm chặt cô vào lòng.

- Giữ được em rồi, thiếu phụ nhân Oga.

Yui đau lòng nín chặt lấy vạt áo, nghẹt thở. Tại sao cơ chứ? Tại sao cô không thể nói ra hai tiếng ly hôn vậy? Tại sao đối diện với một Sewashi như thế, cô chẳng thể vững vàng.

- Sewashi, tại sao? - Yui nghẹn ngào. - Anh không yêu em cơ mà, sao lại không muốn để em đi?

Sewashi không trả lời, chỉ đau đầu vùi mặt vào tóc cô thật sâu, hít lấy mùi hương của cô như muốn hòa quyện lấy.

"Vì anh yêu em, anh rất yêu em."

___o0o0o___

Hết chương 14.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi: Try to Forget...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Được ăn cả, ngã về không

Khoảng một tuần sau đó, tập đoàn Hanagato xảy ra biến lớn.

Không biết nguyên nhân do đâu nhưng bỗng dưng giữa tập đoàn Hanagato và tập đoàn Ella bỗng bùng phát mâu thuẫn, nghe nói liên quan đến hợp đồng hợp tác. Tập đoàn Ella đâm đơn kiện, rút về mọi nguồn vốn, cũng vì đó ứng dụng "Life Plus" bị gỡ bỏ khỏi thị trường mạng.

Về phía tập đoàn Hanagato, sau khi thua kiện đã phải bồi thường một số tiền lớn, bao nhiêu nguồn vốn đầu tư phát triển "Life Plus" đổ sông đổ bể. Một ứng dụng đang từng bước đi lên thì chỉ sau một đêm biến mất không dấu vết.

Sau vụ việc ồn ào, thị trường chứng khoán của tập đoàn Hanagato biến động mạnh, giá cổ phiếu tụt giảm nghiêm trọng, nhiều cổ đông bán tháo cổ phiếu ra. Một loạt các hợp đồng hợp tác quốc tế bỗng dưng bị hủy bỏ, một tập đoàn vững mạnh hàng đầu Nhật Bản bỗng rơi vào tình thế ngàn cân treo sợi tóc.

Cũng bởi tập đoàn Ella là tập đoàn quốc tế, có tiếng tăm hơn hẳn so với Hanagato. Một khi đã đâm đơn kiện thì các đối tác có ý định hợp tác với tập đoàn Hanagato liền không còn tin tưởng nữa.

Về phía tập đoàn Kanami cũng dốc sức hỗ trợ tập đoàn Hanagato, tuy chẳng ăn thua.

Vụ việc của tập đoàn Hanagato luôn đứng đầu trang nhất các mặt báo, là từ khóa đứng đầu trên một vài trang mạng tìm kiếm, đừng hỏi mức độ nghiêm trọng của vụ việc như thế nào.

Thế nhưng chuyện này lại như một cơn gió thổi tập đoàn Satake đi lên chóng mặt. Sau khi bán cổ phiếu tập đoàn Hanagato, một lượng lớn vốn được đổ

vào cổ phiếu cho tập đoàn Satake. Giá cổ phiếu liên tăng, nhiều công ti tập đoàn liên lạc muốn hợp tác. Ứng dụng "Brilliance" còn được rất nhiều cường quốc mua bản quyền về, chuyển đổi ngôn ngữ để sử dụng. Doanh thu liên vọt tăng 46,6% so với quý trước.

Yui vì chuyện này thật không biết phản ứng thế nào, vừa vui vì tập đoàn ăn nên làm ra nhưng trong lòng lại bồn chồn bất an nhiều cho sự an nguy của gia tộc Hanagato.

Cô muốn giúp anh, nhưng với tư cách gì bây giờ?

Là anh xua đuổi cô cơ mà...

Yui mấy ngày nay bận đầu tắt mặt tối cho những dự án mới, một ngày có hai tư tiếng thì tận mười tám tiếng đã phải chôn mình ở công ti, các nhân viên cũng tăng ca liên tục. Các bộ phận hoạt động hết công suất, tuy mệt nhưng ai nấy đều rất phấn khởi vì sự khởi sắc này.

Tám giờ tối...

Bộ phận lãnh đạo của tập đoàn Satake đang căng não trong phòng họp thì điện thoại liên rung. Là của một người bạn rất lâu không liên lạc, Shina Kazuto.

- Ủ, chào cậu, Kazuto. - Yui xin phép để ra ngoài nghe điện. - Tớ đang họp muộn, có chuyện gì không.

Anh nói có chuyện muốn trao đổi với cô, và rằng nếu cô không phiền, anh có thể chờ.

- Ừm, hôm nay cũng còn nhiều việc. Không sao, khoảng một tiếng nữa tớ họp xong, nếu cậu có thể đợi thì tớ sẽ gác lại công việc.

Vậy là, họ hẹn nhau lúc chín giờ tối ở tiệm cafe Enchanted.

- Ô... - Vừa đến chỗ hẹn, Yui đã phải buột miệng thốt lên.

Lý do là, ngồi bên cạnh Kazuto không phải vợ anh, Yuri, mà lại chính là cháu gái của phu nhân tập đoàn Ella, người Yui quen ở bữa tiệc giới thiệu sản phẩm lúc trước, cô quý tộc Pháp Claire Laurent.

- Ngạc nhiên lắm đúng không? - Claire nở một nụ cười tí mắt. - Tôi cũng vừa mới biết đây thôi. Thật không ngờ cô và Kazuto lại là bạn thân.

Yui trong lúc còn ngỡ ngàng không hiểu chuyện gì thì Kazuto đã lên tiếng giải thích. Càng nghĩ Yui càng không ngờ trái đất có thể nhỏ đến vậy, cô quý tộc Pháp tám năm trước Sewashi có đề cập đến lại chính là Claire.

Năm đó, giữa Sewashi và Kazuto có chút hiểu nhầm. Người bạn là quý tộc Pháp của Kazuto mà bị mọi người nhầm là người yêu, lại chính là Claire Laurent.

- Ủ, cô Laurent, có chuyện gì sao? - Yui ngồi xuống ghế đối diện, sau khi gọi đồ uống và trả lại menu cho nhân viên liền đề cập vào câu chuyện.

Claire im lặng, ngón tay không yên mà gõ vào nhau. Sau khi lựa lời thật cẩn thận thì mới dám nói, vẫn là chất giọng lai lai nghe không rõ từ tiếng Nhật.

- Về chuyện hợp đồng giữa tập đoàn Hanagato và tập đoàn Ella, tôi muốn trao đổi với cô một ít. - Thấy Yui bình thản không nói gì, Claire dần đo nói tiếp. - Tôi cũng chẳng biết là vì đâu nhưng theo những gì tôi biết thì toàn bộ dữ liệu về dự án "Life Plus" đã bị rò rỉ ra ngoài, sau khi tìm nguồn thì được biết là từ văn phòng giám đốc điều hành Hanagato. Chủ tịch Robinson của tập đoàn Ella đã điều tra và kết luận giám đốc Hanagato Shukasa đã đem bán nó với giá cao cho tập đoàn đối thủ của Ella. Điều này vi phạm hợp đồng và đương nhiên khiến chủ tịch tức giận, dẫn đến sự việc vừa qua.

Gương mặt Yui xa xăm hẳn. Thấy biểu cảm không tốt, Claire biết rõ đã động vào điểm yếu của cô.

Kazuto nói tiếp.

- Yuri là trưởng phòng biên tập của tòa soạn, đã cho tôi một vài thông tin về vụ việc. Sau chuyện này, tập đoàn Hanagato lỗ 2 tỷ USD, tức là hơn 200 tỷ Yên Nhật. Nếu không hoàn thành được số tiền này sớm, việc tập đoàn bị phá sản chỉ là chuyện sớm muộn.

Yui đưa hai tay lên ôm đầu, xoa nhẹ thái dương.

Tại sao cơ chứ? Rõ ràng là trước đây cô chính là người mong muốn tập đoàn Hanagato bị phá sản, trên hết cô còn nỗ lực để đạp đổ cơ ngơi gia tộc Hanagato, nhưng giờ đây dường như cô còn sốt vó hơn cả bản thân người trong cuộc nữa.

- Hai người nói với tôi điều này để làm gì?

Claire và Kazuto nhìn nhau im lặng một lúc.

- Chẳng để làm gì cả. Vì tôi biết mối quan hệ giữa cô và giám đốc Hanagato, nên thiết nghĩ cũng nên để cô biết. - Claire nhỏ nhẹ.

- Vậy cảm ơn, điều này có ích cho tập đoàn đối thủ như tôi. - Yui tỏ ra lạnh nhạt, liền cảm ơn. - Nếu không còn chuyện gì nữa, tôi xin phép, dạo này tập đoàn Satake thật sự rất bận. Thất lễ rồi.

Yui cúi đầu rồi xin phép trở về. Claire và Kazuto cũng đứng dậy tiễn.

- Claire này... - Chờ Yui đi rồi, Kazuto mới phì cười lên tiếng. - Yui cô ấy còn yêu, đúng không?

- Ủ, dựa vào ánh mắt mình tin điều đó. Lần trước cậu cũng kể cô ấy uống say rồi nói về Hanagato đúng không?

- Cả hai còn yêu, sao lại khổ như vậy... - Kazuto nhìn theo bóng dáng cô ngoài cửa sổ, bước lên xe riêng mà than phiền. - Thời trung học, là cô ấy giúp mình nhận ra tình cảm với Yuri, nhưng chính chuyện tình cảm của cô ấy thì lại thật ngờ nghệch. Mình muốn giúp cô ấy.

"2 tỷ USD... 200 tỷ Yên Nhật..." Yui tay chống cằm cứ viết nguệch ngoạc mấy con số đó lên giấy, đắn đo.

Tức cười thật, bây giờ cô lại muốn giúp anh...

Chuyện này chắc chắn anh là người bị hại. "Life Plus" đang làm ăn tốt như vậy không lí nào lại đem bán nó cho tập đoàn đối thủ của Ella. Hơn nữa, bây giờ anh cơ cực như vậy, đáng lí ra tập đoàn kia phải ra mặt giúp đỡ chứ.

Chắc chắn có kẻ bán đứng anh, hoặc vì muốn phá đổ sự nghiệp nhà anh nên mới lên lút làm trò như thế.

Thiết nghĩ có khi nào đó cũng là kẻ ngụy tạo việc hãm hại cha cô rồi đổ cho anh, cũng nhằm mục đích kích bầy mâu thuẫn hai tập đoàn hay không.

Sự việc của anh còn khiến cô đau đầu hơn cả chính đồng dự án hỗn độn của cô.

Chợt, điện thoại trên bàn rung lên.

Nhìn đồng số lạ, mã vùng lại khác. Số này là sim nước ngoài, là đối tác nào gọi từ nước ngoài sao?

Yui cẩn thận nghe máy, đáp lại bằng Tiếng Anh.

- Xin chào, tôi là chủ tịch tập đoàn Satake.

Đầu bên kia im lặng.

- Xin chào? - Yui nheo mắt hỏi lại lần nữa.

Vẫn không có tiếng động, cô toan cúp máy, thì đầu bên kia vang lên một tiếng cười trầm thấp. "*Chủ tịch Satake, quên tôi rồi sao?*"

Giọng nam trầm, nói bằng Tiếng Pháp.

- Xin hỏi? - Yui ngờ vực đáp lại bằng Tiếng Pháp, sâu trong tim dấy lên cảm giác không an toàn.

"*Chồng cô thích món quà sinh nhật đó chứ?*" Hắn ta cười tà mị.

Yui giật mình. Bình thường cô không giỏi nhớ người, nhưng một kẻ để lại cho cô ấn tượng sâu sắc như thế, khiến cô rung mình sợ hãi, trước nay chỉ có hai người. Một là Hanagato Yuko, hai là Wyatt Lambert.

Hắn gọi cho cô là có mục đích gì?

- Ngài Lambert... - Cô run giọng. - Tôi có thể giúp gì được cho ngài?

Hắn ta nâng ly champagne lên, lắc đều rồi cười nhẹ. "*Cô kết hôn với Oga Sewashi, nhưng bây giờ chắc đang lo cho người yêu cũ Hanagato Shukasa đúng không? À mà dù sao, hôn nhân của cô cũng là giả?*"

Yui giật mình đứng dậy, bước chân loạng choạng.

- Ngài... Sao ngài...

"*Cô không chế truyền thông thật tốt, thông tin về cô luôn được kiểm soát gắt gao, tôi muốn tìm hiểu về cô cũng khó. Nhưng mà trên thế gian này, chỉ cần tôi muốn biết, chẳng ai có thể giấu.*"

Yui run run, cổ họng cứng ngắt. Quả thật là một con người nguy hiểm, chẳng trách sâu trong thâm tâm cô luôn sợ hãi hắn.

Cầm lấy cốc nước để trên bàn, cô uống một ngụm thật sâu.

- Ngài Lambert, ngài rút cuộc muốn gì? Kể cả hành động gửi chiếc đồng hồ cho Sewashi, rút cuộc là ngài có ý gì?

Hắn ta cười mãn nguyện.

"Chủ tịch Satake này, cô muốn giúp tập đoàn Hanagato Shukasa đúng không? Nhưng số tiền là 2 tỷ USD, cô lo ãi không?"

- Nói thẳng mục đích của ngài ãi. - Yui tức giận, gấi gao yêu cầu.

Đôi môi lại nở nụ cười quĩ quyết.

"Đừng ãe phòng thế, tôi chỉ là muốn ãe nghị một mối làm ăn với cô thôi."

Cổ họng cô nghẹn cứng.

"Tôi rất hứng thú với cô, và với tập đoàn của cô. Thế nào? Một hợp ãng bất ãng sản xây dựng khu ão thị cao cấp ở ngay Tokyo, dự án này là miếng mồi lớn tới nỗi cô chẳng thế bỏ qua ãu. ãã thế còn có thể giúp cô chỉ trả cho số tiền lỗ của tập đoàn Hanagato nữa."

Sắc mặt Yui tối sầm lại.

...

- Mẹ ơi! - Akako gõ cửa rồi chạy ào vào lòng cô, ãụi mặt. - Hôm nay cô Ena ãã ãưa con và Kao-chan ãi chơi ở Heaven Land, thực sự rất vui. Con rất muốn chơi trò Super Rokkurokubi nhưng lại bị giới hạn ãộ tuổi. Con và Kao-chan ãã quyết ãịnh nhất ãịnh sau này bọn con sẽ ãưa bạn trai ãến ãó cùng chơi.

Nghe những lời kể hồn nhiên, Yui mỉm cười xoa ãầu con gái nhưng sâu trong tim thực lòng lại rất ãau.

Heaven Land là nơi chứa rất nhiều kỉ niệm của cô và anh, ngay cả những trò chơi ở ãó nữa. Cô nhớ như in từng chút một, càng nhớ sâu trong tim lại càng ãau.

Chợt ngẩng ãầu lên cửa, cô bỗng thấy thư kí Yumida Ena ãứng khép nép, ánh mắt ra chiều có chuyện muốn thưa.

- Akako ngoan, con ãi tắm rửa rồi ãi ngủ ãi nhé. Muộn lắm rồi.

Con bé ngoan ngoan vâng ãạ, rồi rồi ra ngoài.

Yumida Ena liền xin phép ãi vào trong, và bắt ãầu thưa chuyện.

- Chủ tịch, chúc mừng cô. Tập đoàn Hanagato bây giờ thật sự rơi vào tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc, chỉ cần cô tấn công một bước nữa thì hôm sau tin tức tập đoàn Hanagato phá sản sẽ ãược in trên trang nhất mọi mặt báo. - Ena vô tư cúi ãầu chúc mừng.

- Chuyện khác ãi.

Thế nhưng chẳng hiểu sao thái ãộ Yui lại khác lạ, gương mặt tối sầm và ãen kịt, con ngươi thu nhỏ hẫi.

Ena nhướn mày. Lật ãổ tập đoàn Hanagato là tham vọng lớn nhất ãời cô, tại sao giờ ãây lại có thể có những biểu cảm ãó cơ chứ

- Vậy chủ tịch, tiếp theo ta nên làm gì?

Đôi bàn tay gõ trên bành ghế thật lâu, gương mặt suy tư ra chiều phiền ãõ.

- Hợp tác với tập đoàn bất ãng sản xuyên quốc gia Lambert, khởi công xây dựng khu ão thị Phoenix Land.

- Sao cơ!? - Yumida Ena sững sốt. - Chủ tịch, tập đoàn Lambert là tập đoàn như thế nào hẫi cô còn rõ hơn tôi. Tập đoàn Satake bây giờ không thiếu dự án sao lại phải mạo hiểm hợp tác với bên ãó? Cô xem tập đoàn Hanagato ãi, chỉ hợp tác với tập đoàn Ella bây giờ ãã gần như phá sản, hướng gì cô còn ãịnh mạo hiểm làm việc với chủ tịch Lambert cơ chứ?

Ena nói một thôi nhất quyết phản ãối quyết ãịnh ãó, nhưng cô lại xoay ghế ãi vờ như không nghe.

- Chủ tịch, xin hãy suy nghĩ lại. Tập đoàn Lambert nguy hiểm không nên ãây vào, chúng ta cũng không thiếu thốn dự án ãến mức phải ãính liú ãến bên ãó. Nếu phật ý họ, chỉ sợ tập đoàn Satake bị phá sản cũng chưa ãủ ãể trả giá.

- Thư kí Yumida, ãây là tập đoàn của tôi, và tôi biết tôi phải làm gì. Cô không cần nói nhiều, triệu tập cuộc họp cổ ãông vào sáng mai. - Giọng Yui ãanh thép.

Yumida Ena tái mặt, cúi ãầu xuống xin lỗi rồi lui ra.

Yui phiền ãõ day day thái ãương. Hơn ai hết, cô biết chuyện này nguy hiểm, nhưng ãây là cách thức duy nhất ãể cứu lấy tập đoàn Hanagato. Vì ãó, cô bằng lòng ãặt cược. ãược ăn cả, ngã về không.

___o0o0o___

Hết chương 15.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi: Try to Forget...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Ăn tối cùng ác quỷ

Một ngày mới bắt đầu...

Tuy khắp nơi chìm trong những âm thanh rộn ràng của một sự khởi đầu mới, thế nhưng đâu đó giữa sự phồn vinh của thủ đô Tokyo lại là một bầu không khí ảm đạm đến căng thẳng.

- Shukasa, anh uống chút sữa đi. - Sakurako lo lắng đặt cốc sữa nóng lên bàn làm việc của anh, gương mặt không giấu nổi sự bất an. - Suốt cả đêm qua anh không ngủ, cứ như vậy anh sẽ không trụ được lâu đâu.

Shukasa mệt mỏi giương mắt liếc qua cô, rồi lại cắm mặt vào máy tính.

Khi xảy ra chuyện, anh đã cố gắng liên lạc với tất cả người quen từ bậc giới đến hắc giới, nhưng những câu trả lời mang lại đều rất mơ hồ. Chẳng ai thật tâm muốn giúp đỡ anh.

- Sakurako, cha cô bảo sao?

Cô lắc đầu mệt mỏi.

- Cha em đã cố gắng giúp đỡ anh, nhưng cũng chỉ được một phần thôi. 2 tỷ USD không phải chuyện một sớm một chiều.

- Mẹ kiếp! - Anh bực mình chửi bậy.

Rõ ràng là có kẻ đứng đằng sau kích bầy mâu thuẫn giữa anh và tập đoàn Ella, nếu anh không sai, đây cũng là kẻ hãm hại cố chủ tịch Satake rồi đổ tội cho anh, hòng chia rẽ anh và tập đoàn Satake.

Trên thương giới, kẻ thù của tập đoàn Hanagato không thiếu. Tuy là anh đã làm việc với bên cảnh sát và mật thám để truy tìm tung tích nghi phạm, nhưng kết quả đem về cũng chẳng khả quan.

- Shukasa, bây giờ sáng rồi, con có lên công ti không? - Hanagato Yuko gõ cửa phòng, cất giọng đầy sự lo lắng. - Ta biết tập đoàn đang rất nguy kịch, nhưng nếu con cứ cứng đầu như vậy thì càng chẳng giải quyết được việc gì đâu.

Shukasa ngẩng đầu nhìn người mẹ anh rất mực yêu thương. Dưới mặt nạ của sự điềm tĩnh lạnh lùng đó, anh thấu hết vẻ mệt mỏi của bà. Anh đương nhiên biết chuyện có một vài hợp đồng phim của mẹ anh đã bị hủy bỏ tối hôm qua, nhưng bà tỏ ra rất thờ ơ không mấy quan tâm, ắt hẳn cũng chẳng muốn tạo thêm gánh nặng cho anh và cha anh.

Lại nói về chủ tịch Hanagato, ông Junkasa. Chiều hôm qua ông lên con đau tim sau hung tin nên hiện đang ở trong viện điều trị, cả nhà anh đều đang rối tung hết cả lên.

- Shukasa... - Yuko cất giọng. - Tình cảnh nhà ta hiện giờ không khác gì gia tộc Satake năm năm trước. Bây giờ nhà bên đó đã đầm ấm trở lại, nhà ta lại hỗn loạn thế này, con có nghĩ là con bé đó đứng sau âm mưu này không?

- Chắc chắn không phải. - Ánh mắt Shukasa tối sầm, anh gằn giọng lập tức phủ nhận phán đoán hồ đồ của Yuko. - Yui không như thế, cô ấy sẽ trả thù con quang minh chính đại, tuyệt đối không phải kiểu người làm mấy chuyện ti tiện bẩn thỉu thế này.

- Đúng, con bé đó rất đơn thuần, đơn thuần đến ngu ngốc, thế nên tám năm trước ta đã cứng rắn phản đối hai đứa. - Yuko nhếch mép cười khẩy. - Nhưng giờ nó thay đổi rồi, nó khác lắm, khác đến mức ta không thể nhận ra.

Anh khẽ nuốt khan.

Đôi tay thoăn thoắt trên bàn phím phút chốc ngưng lại, Shukasa cũng nhếch môi lên nở một nụ cười.

- Chẳng có gì thay đổi cả. Satake Yui vẫn là Satake Yui, tám năm trước và bây giờ, giữa con và người ấy chẳng có gì thay đổi. Mọi thứ chỉ càng làm mãnh liệt lên thôi.

Một nụ cười bình thản, nhẹ nhàng như nụ hoa trên gương mặt điển trai nhưng xanh xao mệt mỏi của anh, phút chốc khiến dòng chảy thời gian như đông cứng lại.

Kanami Sakurako tái mặt.

Trong cô đau lòng biết chừng nào. Lúc anh khó khăn là cô ở bên cạnh anh, là người đàn bà kia đẩy anh vào nông nỗi này. Thế mà giờ đây, trước mặt cô, anh lại nói yêu một người đàn bà khác, lòng tự tôn của cô cho phép điều đó hay sao?

Giữa lúc đó, thư kí riêng của anh, Miller bước vào,

- Giám đốc, tập đoàn Ella cho chúng ta thời hạn ba ngày. Nếu không thể hoàn thành được số tiền đó, họ sẽ tiến hành thu mua tập đoàn Hanagato.

Hung tin như con sét đánh ngang tâm trí anh, và cả Yuko. Bước chân bà vô thức loạng choạng, nhưng rồi cũng cố gắng trụ trên cánh cửa.

Shukasa nhắm mắt cắn răng.

- Các tập đoàn khác có hành vi gì đáng ngờ không?

- Họ đều đơn phương chấm dứt hợp đồng hợp tác. Một số cổ đông đã tự ý bán tháo cổ phiếu. Hiện tại giá cổ phiếu tập đoàn ta đã giảm tới mức chưa từng có trong lịch sử.

Vẫn là cái tin tức tồi tệ này.

- Thư kí Miller, chuẩn bị xe tới công ti.

- Vâng. - Cô thư kí kia cúi đầu lễ phép, rồi chợt nhận ra có chuyện gì, lại ngập ngừng thưa. - Giám đốc, có lẽ chuyện này không liên quan cho lắm nhưng sáng nay cả thương giới trên toàn cầu đều xôn xao vì nó...

- Sao?

Cô lưỡng lự một hồi lâu rồi mới dám thưa.

- Tập đoàn Satake và tập đoàn bất động sản xuyên quốc gia Lambert đã kí hợp đồng hợp tác, xây dựng khu đô thị Phoenix Land ngay tại Tokyo.

Đồng tử của mọi người ngay lập tức giãn to vì kinh ngạc.

- Tại sao chuyện tày trời như thế em lại không hỏi ý kiến anh? - Sewashi không giấu nổi sự bức mình, cất giọng chất vấn Yui. - Hợp tác với tập đoàn Lambert không phải chuyện nhỏ. Anh không có ý định can dự vào phong cách kinh doanh của em nhưng chuyện này rủi ro rất cao.

- Sewashi, em có tính toán của em mà. - Yui điềm tĩnh trả lời đối chất. - Nếu xảy ra rủi ro cũng sẽ không ảnh hưởng đến anh.

- Em nghĩ anh là người như thế sao?

- Em không có ý đó.

Sewashi nuốt con giận vào trong, cầm ly nước lên uống cạn. Anh chưa bao giờ muốn nghi ngờ về khả năng của cô, nhưng hợp tác với tập đoàn Lambert khi chưa chuẩn bị kĩ càng chính là một điều cấm kị.

- Được rồi, anh tin em. Nhưng phải hứa với anh, chuyện gì cũng phải hỏi ý kiến anh và cố vấn viên, không được tự mình quyết định nữa. Hiện tại, tập đoàn Satake đã là tập đoàn mạnh nhất Nhật Bản rồi, mục tiêu đánh bại tập đoàn Hanagato cũng đã xong, anh không muốn em phải mạo hiểm nữa.

- Em biết rồi. - Cô cúi đầu rồi xin phép trở về phòng để chuẩn bị đi gặp mặt Wyatt Lambert.

Không ngờ hán ta đêm qua lại lên máy bay tới Nhật Bản gặp cô, chiều nay là đáp máy bay. Hai người đã hẹn một bữa tối trên du thuyền hạng sang ngoài biển.

Hôm nay thực sự có rất nhiều việc xảy ra, khiến công việc cũng đè nặng lên vai cô nhiều hơn nữa.

Yui và thư kí Yumida Ena bước chân lên bến du thuyền hạng sang cho một bữa tối với đối tác Wyatt Lambert. Hần đã đứng ra thuê nguyên chiếc thuyền nên nhìn kĩ trên đó chỉ toàn là người của hán.

Du thuyền cài đặt chế độ lái tự động, nên không có bất cứ một ai trực ở buồng lái. Trên dưới hai mươi vệ sĩ mặc vest đen đứng nghiêm trang ở khắp du thuyền, và có một bếp trưởng và một bếp phó trực tiếp phục vụ.

Wyatt Lambert thực chất có rất nhiều hoạt động phạm pháp, hán có cả một tổ chức ngầm ở hắc giới, nhưng lại nguy trang bởi một công ti bất động sản xuyên quốc gia rất có thế lực. Chính quyền chẳng ai muốn động đến hán, nên có vụ gì cũng cứ nhắm mắt làm ngơ cho qua.

Kẻ thù của hán nhiều vô số kể, thế nên bên cạnh hán luôn có rất nhiều vệ sĩ bảo vệ. Nếu muốn tấn công hán, khả năng đó gần như bằng 0.

Yui hôm nay mặc một bộ váy cúp ngực màu đỏ rực rất gọi cảm. Tà váy dưới khá ngắn, lớp vải ren màu đỏ phủ xuống mắt cá chân, khiến cho đôi chân thon trắng kia lúc ẩn lúc hiện, thật sự rất hút mắt. Mái tóc màu đen dài xoắn sóng to vén sang một bên, gương mặt trang điểm nhẹ, chỉ bật lên đôi môi

màu đỏ ruby vô cùng quyến rũ.

Mọi thứ, đều là người của hắn giúp cô chuẩn bị.

Từ đôi giày pha lê đỏ kia, hay bộ trang sức kim cương đỏ được chế tác rất tinh xảo đều là đồ của hắn.

Yui bước chân lên thuyền theo sự hướng dẫn của vệ sĩ, thế nhưng khi cô ngoảnh đầu lại, cầu nối lên thuyền bị rút mất, ở dưới bến là thư kí Yumida Ena rất hoảng loạn bị một vệ sĩ giữ lấy không cho lên thuyền.

- Đó là người của tôi, sao các người không cho cô ấy lên? - Yui trừng mắt nhìn vệ sĩ, gằn giọng bằng tiếng Pháp.

- Tiểu thư, đây là ý muốn của chủ tịch. Xin mời. - Vệ sĩ chỉ tay về phía gian phòng chính.

Yui hần học nhìn hắn. Cô cũng biết Wiatt Lambert không phải đơn giản, nhưng rồi cũng đành bất đắc dĩ bước vào.

Chiếc du thuyền nhỏ neo khỏi vịnh Tokyo, đi ra ngoài khơi đen kịt.

Giữa mùi muối của biển có thoảng thoảng mùi đàn ông. Là thứ mùi long đản hương rất lạ, khá dễ chịu. Trên gương mặt xinh đẹp tuyệt trần của Yui là ánh mắt kiên cường khó khuất phục, và cũng là sự đề phòng cảnh giác rất cao.

Họ đưa Yui vào gian chính của chiếc du thuyền. Một chiếc bàn sang trọng, chỉ có hai chiếc ghế. Ánh nền rất dịu, mùi hoa hồng thoảng thoảng nhẹ nhàng. Trên bàn ăn là chai rượu vang đỏ cao cấp, cùng món salad khai vị được bày biện sẵn.

Một cây piano màu đen được đặt ở một góc, một quầy bar và dàn loa đang phát nhạc cổ điển, và một chiếc sofa da kích thước lớn màu đen đặt bên cửa sổ. Chỉ thế thôi, chẳng có gì.

Không thấy Wiatt Lambert đâu, hắn là hắn chưa muốn xuất hiện.

Vệ sĩ đóng cửa lại, còn mỗi mình Yui trong căn phòng lớn. Cô ngó quanh, rồi tiến tới bàn ăn, vén tà váy lên ngồi xuống.

Nếu Sewashi biết cô đi gặp riêng hắn trong hoàn cảnh thế này, chẳng biết phản ứng của anh sẽ thế nào nữa.

Năm phút sau, một gã đàn ông cao to bước vào.

Vẫn khí chất bá đạo quỷ mị đó, vẫn là vóc dáng to lớn áp chế đối phương, vẫn là ánh mắt sắc lạnh như dao cứa, Wiatt thân nhiên ngồi xuống ghế đối diện.

- Chào chủ tịch. - Yui dốc sức tĩnh tâm, nở nụ cười và cất giọng chào bằng tiếng Pháp.

Hắn ta không đáp, quét mắt nhìn cô từ đầu đến chân, sắc lạnh.

Hắn bị thôi miên bởi làn da trắng ngần không tì vết của cô, chiếc xương quai xanh rất gợi cảm, khuôn cổ cao vút, đôi môi đỏ mọng nước và khuôn mặt sáng bừng lên như một nữ thần.

- Đẹp thật. - Wiatt nhếch môi cười. - Cô rất đẹp, đẹp hơn hẳn chị cô Satake Mai hay Kanami Sakurako, năm xưa đáng lẽ danh hiệu Miss Star nên thuộc về cô mới phải.

Yui trầm hần xuống, ánh mắt như một con thú hoang đề phòng kẻ địch.

- Quả thật ngài đã tìm hiểu hết mọi thứ về tôi. Có khi tôi có nốt ruồi ở đâu ngài cũng biết.

- Sau lưng 2 nốt và bên ngực trái một nốt. - Hắn cười tà mị.

Yui giật mình đỏ mặt. Cô không biết sau lưng cô còn có nốt ruồi, vậy mà hắn nắm chắc như lòng bàn tay. Quả như lời đồn, hắn thật sự rất đáng sợ.

Wiatt rót rượu vang vào ly, môi vẫn cười.

- Cứ thế này bảo sao Hanagato Shukasa lại chết mê chết mệt vì cô, Oga Sewashi cũng bị cô hấp dẫn cơ mà.

- Vào vấn đề chính đi. - Yui nghiêng rặng, cố gắng tiết chế lại cảm xúc. - Dự án Phoenix Land lần này sẽ do tập đoàn chúng tôi xây dựng, nhận vốn đầu tư và hỗ trợ về nhân lực, máy móc thiết bị và chất xám từ tập đoàn Lambert đúng không?

Hắn không nói, về thú vị vừa hiện lên mắt hắn ngay lập tức tắt vụt.

Wiatt gật đầu nhẹ, Yui tiếp tục thảo luận.

- Vậy còn lợi nhuận, thỏa thuận thế nào đây?

Ánh mắt hần sáng lên trong chốc lát, rồi liền cất giọng khàn đục và ma mị.

- Cho cô cả.

Đồng tử mắt Yui mở to.

- Nghiêm túc đi, thưa ngài.

- Thế đấy, cho cô cả. Số lợi nhuận này đối với tôi cũng chỉ là một con số. Có cũng được, không có cũng chẳng sao.

Bản thân Yui bỗng chốc rung mình, run lấy bầy. Thứ khí gì thế này, hoàn toàn áp chế đối phương chỉ bằng một ánh mắt. Cô đang dùng bữa với một ác ma đội lột người.

- Nhưng mà... - Yui còn chưa kịp lên tiếng, hần đã cười nói tiếp. - Tôi muốn lấy đi một thứ từ cô.

Yui đóng băng. Lần trước, lúc hần tặng không chiếc đồng hồ của hần cho cô, hần đã nói muốn một thứ của Sewashi. Bây giờ hần bằng lòng hợp tác với cô để cho cô số tiền khổng lồ, giúp cô cứu được cả tập đoàn Hanagato cũng chỉ vì một thứ. Rốt cuộc cô và Sewashi sở hữu thứ gì giá trị tới mức khiến một con người nguy hiểm như hần hứng thú như thế chứ?

- Ngài nói thử xem.

Wiatt cười, rồi hần đứng dậy, tiến tới phía cô. Bàn tay to khỏe của hần bóp cằm cô, nâng lên, đôi môi nở một nụ cười quỷ dị.

- Tôi muốn cô, Satake Yui.

Yui giật mình sợ hãi, đứng bật dậy khỏi ghế, lùi ra sau. Tức khắc hần như một con mãnh thú đẩy cô xuống chiếc sofa, rồi dùng thân người to lớn nhốt cô vào giữa...

___o0o0o___

Hết chương 16.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi: Try to Forget...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Buông bỏ

- Ngài Lambert, xin hãy để ý hành động và lời nói của mình. - Yui dốc hết sức bình tâm, đôi mày chau chặt lại cùng giọng nói gắt gao nhưng không giấu nổi vẻ hoảng sợ.

Wiatt cười nhẹ, ánh mắt dán chặt vào đôi môi mọng nước, chiếc xương quai xanh đẹp gọi cảm. Cơ thể nhỏ bé này đang run rẩy dưới sự khống chế của hần.

Cô tuy làm ra vẻ kiên cường âm ngoan, nhưng dưới bá khí của người đàn ông này lại chẳng thể nào bình tĩnh được. Yui rất sợ hần.

- Tôi giống đang đùa sao? - Hần cười, giọng khàn đặc. - Làm người phụ nữ của tôi, cô sẽ là người phụ nữ quyền lực nhất thế giới, muốn gì cũng có. Satake Yui, cô ham quyền lực và vinh quang lắm mà. Muốn cứu lấy tập đoàn Hanagato của người cô yêu, tôi chỉ cần búng tay thôi gạo sẽ thành cơm.

Ánh mắt hần lạnh lẽo, càng lúc càng khiến cô run sợ.

- Ngoài kia có bao nhiêu đàn bà tốt đẹp hơn tôi muốn dâng cho ngài, cơ sao ngài lại để ý tôi thôi chứ?

- Vì cô không chán ngắt như họ. Cô có thể khiến tôi vui vẻ hơn.

Đồng tử mắt Yui mở to. Chẳng hiểu sao lúc này bao nhiêu sự sợ hãi lại biến mất, thay vào đó là vẻ mặt ngoan cường phủ bọc.

Hần bị mùi hương quyến rũ của cô làm mờ mắt, liền gục mặt xuống cổ cô, thở đều. Hần tham lam đùa giỡn nơi cổ và xương quai xanh của cô. Bàn tay không biết nhẫn nại liền theo bản năng tìm đến nơi mềm mại trước ngực.

Yui giật mình, cô nhấc cao chân dùng lực thật mạnh đập vào hạ bộ của hần. Bàn tay bị khống chế cố gắng vùng ra rồi tấn công mạnh vào ngực hần.

Wiatt giật mình đau điếng, liền bật dậy lùi ra sau, vẻ mặt không giấu nổi cơn đau truyền đến và sự tức giận sắp bùng phát.

- Vẫn biết cô giỏi võ, tôi có đề phòng nhưng vẫn không đủ.

Yui ngồi dậy, thở hổn hển. Nếu là người bình thường hẳn sẽ ngất đi, nhưng người đàn ông này thực to cao và khỏe mạnh, chỉ đủ để làm hắn nhức nhối như kiến cắn mà thôi.

Hắn lẫn lộn ở hắc đạo bao nhiêu năm, nếu dễ dàng bị hạ gục thì không phải Wyatt Lambert rồi.

Nghe xảy ra và chạm, mười mấy tên vệ sĩ đứng túc trực ở bên ngoài liền xông vào. Bắt gặp cảnh này, không khó để bọn chúng đoán ra ông chủ của bọn chúng bị con mèo cái này tấn công.

Yui ngay lập tức bị hơn mười tên vệ sĩ tướng tá đồ con bao vây.

- Chủ tịch, chúng tôi sẽ trói cô ta lại cho ngài.

Yui nuốt khan, cả người lui về thế thủ. Nếu là cô của tám năm trước thì có thể đủ sức trốn chạy. Nhưng bây giờ, sau bằng ấy năm không dùng tới cô cũng đã quên thế võ, bộ váy rườm rà này không thể thắng được những tên vệ sĩ giang hồ thế này.

Wyatt hát cảm

- Các người lui ra, không có lệnh của ta không được vào.

Bọn họ cúi đầu vâng dạ rồi ngay lập tức trả lại sự yên bình vốn có của căn phòng.

Wyatt Lambert ngồi xuống ghế sofa, ngả người ra, điều chỉnh lại tâm trạng.

- Thưa ngài. - Yui bước tới, thận trọng đặt vấn đề. - Chắc là hợp đồng của chúng ta sẽ hủy. Tôi sẽ liên hệ với luật sư bên tôi làm việc với ngài. Tạm biệt.

- Đứng lại.

Yui toan rời đi thì bị giọng nói âm trầm lãnh huyết của hắn làm cho giật thót tim. Cô vẫn có phản ứng sợ hãi với người đàn ông này.

- Tôi có thể giúp cô cứu cả tập đoàn Hanagato, nhưng cũng có thể một tay che trời đập đổ không chỉ tập đoàn đó mà cả tập đoàn Satake hay Oga nữa. Cô nên biết đường mà cư xử.

Yui giật mình run lấy bầy. Mọi người cảnh báo cô không sai. Dám dây dưa với Wyatt Lambert, kết cục chắc chắn chẳng tốt lành gì.

Cô quay người lại, lấy hết sức bình tâm bước lại chỗ hắn, đối diện hắn.

- Nhưng ép buộc đàn bà cũng không phải sở thích của tôi. Tôi muốn cô tự mình tìm đến tôi, cầu xin tôi đoạt lấy cô.

Biến thái! Vô liêm sỉ! Tên súc sinh không biết trời đất! Yui hận mình không thể dùng hết sức cha sinh mẹ đẻ tát chết người đàn ông này.

- Ngài đang đe dọa tôi sao? - Yui cảnh giác hỏi lại. - Hoặc ở bên ngài tận hưởng phú quý, hoặc chỉ vì tôi mà tất cả những người liên quan bị liên lụy? Nếu như vậy thì có thể tôi sẽ bằng lòng về bên ngài thật. Khuôn miệng này vì những người tôi yêu thương cũng có thể thốt ra những lời lẽ vô sỉ đó. Chỉ là ngài không bao giờ chiếm được trái tim tôi đâu.

Hắn sâu trong lòng bật cười.

- Cô bằng lòng về bên tôi sao?

- Nếu ngài có lời đe dọa, Satake Yui này cũng đành bằng mặt mà không bằng lòng thôi.

- Tôi tưởng cô yêu Hanagato Shukasa?

- Vì tôi yêu người đó, nên ngoài người đó ra, lấy ai mà chẳng được. Chỉ có là tấm lòng này cũng chẳng ai lấy được thôi.

Wyatt Lambert sững người lại, tròn mắt nhìn cô. Về sợ hãi biến mất từ lúc nào, thay vào đó là sự bình thản vô tâm đến lạnh lẽo.

Ngay cả kẻ như hắn, cũng ít nhiều lúng túng trước vẻ mặt của cô.

- Tôi không nhò nhen tới mức vì mấy chuyện này mà hủy hợp đồng với cô đâu. Rồi tôi sẽ có cách khiến cô tự mình tìm đến tôi. Sắp tới tôi sẽ ở Nhật Bản dài ngày. Satake Yui, cô đi được rồi.

Yui cúi gằm mặt cảnh giác, rồi chẳng nói lời nào, cúi đầu một cái rồi rời ra ngoài.

Vệ sĩ thấy cô liền chặn lại, ngó vào trong thấy ông chủ bọn họ gật đầu nên mới để cô đi.

Ngay từ đầu cô biết là nguy hiểm, nhưng để cứu được tập đoàn Hanagato, cái thân này cô trao cho người khác cũng không thành vấn đề. Đằng nào anh

cũng không cần đến cô, cô không là của anh, thì của ai cũng được.

Ngoài Hanagato Shukasa ra, Satake Yui cô sẽ chẳng bao giờ yêu ai được.

Còn sáu tiếng nữa là hết thời hạn hoàn thành số nợ với tập đoàn Ella. Nhưng tình hình của tập đoàn Hanagato chỉ có tồi tệ chứ không hề có tốt hơn.

Toàn bộ cổ đông và các lãnh đạo cấp cao của tập đoàn đang ngồi họp trên tầng cao nhất của trụ sở suốt năm tiếng, nhưng không có dấu hiệu tan họp. Chẳng có điều gì khả quan, chỉ có một bầu không khí u tịch bao trùm, cùng vài tiếng xì xào qua lại giữa mỗi người.

Ngồi ở ghế chủ trì hôm nay là Hanagato Shukasa, bên cạnh có thư kí Miller và phu nhân Hanagato Yuko. Chủ tịch Hanagato Junkasa sau vụ tấn công ở bữa tiệc giới thiệu sản phẩm thì sức khỏe đi xuống hẳn, tuy được xuất viện điều trị tại nhà nhưng không chịu nổi cú sốc lớn, hôm nay phải điều trị trong bệnh viện.

Về mặt điển trai của Shukasa không che giấu nổi sự xuống sắc tiêu tụy. Anh đang rất căng thẳng, như một trái bom nổ chậm. Chỉ cần một liều kích thích nhỏ thì anh sẵn sàng nổ tung kẻ động đến anh.

- Giám đốc... - Thư kí Miller dùng máy tính laptop liên ấp ứng lên tiếng.

- Nói đi. - Hanagato Yuko lạnh lẽo yêu cầu. Cả phòng họp đang xì xào liên ngay lập tức im bật.

- Giá cổ phiếu đã thấp tới mức kỉ lục, thấp hơn bất kì công ti doanh nghiệp nhỏ nào khác.

Gương mặt Shukasa đã tối giờ lại càng xa xăm hơn.

- Thế đấy, hết cách rồi! - Một cổ đông tức giận bật dậy. - Vì tin tưởng giám đốc Hanagato nên tôi còn đang cố gắng bám trụ bên các người, nhưng bây giờ thì sao? Mọi thứ càng thêm tồi tệ.

Ông ta gọi cho thư kí, trước mặt bao nhiêu người lớn tiếng yêu cầu bán tháo hết mọi cổ phần của tập đoàn rồi tức giận bỏ về.

Gương mặt Shukasa đen kịt.

Các cổ đông khác xì xào nhau, rất đồng tình với vị cổ đông vừa rồi. Một số người đứng dậy, chép miệng một cái rồi chuẩn bị rời đi.

- Các vị khoan đi đã, còn thời gian để giải quyết mà. - Thư kí Miller đứng bật dậy, hốt hoảng.

- Còn thời gian? - Một vị cười khẩy. - Thời gian để tiền của chúng tôi hóa giấy vụn thì có.

Họ lần lượt rời khỏi căn phòng họp ngột ngạt đó.

Yuko thần thò, về mặt mệt mỏi buông xuôi.

Căn phòng ảm đạm và náo nê.

Thư kí Miller ngồi xuống. Thật không muốn nhìn vào màn hình một chút nào. Thị trường chứng khoán này chỉ càng khiến mọi thứ trở nên thật tồi tệ.

Thế nhưng mà...

Đôi mắt thư kí Miller mở to. Cô dụi mắt mấy lần, rồi không cầm nổi mình mà hét lên.

- Giá cổ phiếu... Giá cổ phiếu đang tăng trở lại!!

Mọi người giật mình nhìn về phía cô.

Đôi mày Shukasa đang chau chặt lại càng chặt hơn. Anh ngẩng đầu bật dậy nhìn về bàn thư kí. Thư kí Miller thao tác liên tục trên bàn phím, rồi giẫy sau chết trân.

- Giám đốc... Là tập đoàn tài phiệt Satake... Tập đoàn Satake đang thu mua liên tục cổ phiếu của Hanagato.

Mọi người nhủ chặt chân mày.

- Là con bé đó... - Hanagato Yuko gần nhẹ giọng. - Nó nhân lúc cổ phiếu tập đoàn Hanagato đang rớt giá để thu mua tập đoàn ta. Thật đúng là con cáo nham hiểm.

Shukasa vẫn không nói lời nào, đi lại chỗ của thư kí, nhìn như thôi miên vào thị trường chứng khoán.

Giá cổ phiếu đang tăng lên liên tục, không có dấu hiệu ngưng lại.

Sau một lúc, 58% cổ phần của tập đoàn Hanagato đã đứng tên tập đoàn Satake. Nói cách khác, tập đoàn Hanagato gần như là của tập đoàn Satake.

Shukasa thở hắt ra, chẳng biết phải nói gì.

- Chủ tịch, đã thu mua thành công 58% tập đoàn Hanagato. - Thư kí Yumida Ena lên tiếng nhỏ nhẹ.

Yui ngả người, uống một ngụm hồng trà thật sâu, hít thở đều.

- Thay đổi chủ cổ phiếu sang giám đốc điều hành Hanagato Shukasa. - Yui bình thản lên tiếng.

- Sao cơ ạ? - Yumida Ena giật mình giấy này. - Chủ tịch, chúng ta đã chi ra gần 2 tỷ USD cho số cổ phần này. Không phải cô muốn thu mua tập đoàn Hanagato sao? Sao lại đổi chủ?

Yui cúi mặt trầm ngâm, lát sau khó khăn thốt ra từng từ.

- Tôi muốn trả cho anh ấy những gì tôi nợ. Là tôi có lỗi với anh.

Ena đứng hình, đôi mắt xoáy sâu vào bóng dáng mỏng manh của cô gái trẻ nhưng phải gánh trên vai trách nhiệm nặng nề kia. Con người trẻ trung ấy giờ đây đã quá già dặn.

- Nhưng 2 tỷ USD, cô định lấy đâu ra, chủ tịch?

Yui đặt cốc hồng trà xuống, bình thản trả lời.

- Tôi sẽ trả, hãy mau đổi chủ số cổ phần đó đi.

Ánh mắt Yui hờ hững vô hồn, những tưởng giờ đây bất cứ điều gì cô cũng có thể làm được, vì người con trai cô rất yêu ấy.

Cô rút điện thoại ra, tìm đến dòng số lưu trong danh bạ, soạn một cái mail: "Ngài Lambert, hy vọng ngài có thể cho tôi một cái hẹn."

Thao tác soạn tin, rồi gửi, rất nhẹ nhàng, không chút áp lực, không chút gánh nặng, như thể chẳng còn điều gì để luyến tiếc, như thể giờ đây, mọi thứ đều là vô nghĩa.

Máy điện thoại rung, Sewashi gọi đến. Cô nghẹn ngào nhắc máy, nhưng tai cô đã ù đi chẳng nghe được những lời người chồng trên danh nghĩa của cô nói nữa.

Cô chỉ biết là Sewashi đang rất tức giận. Ừ, đúng rồi, anh tức giận cũng đúng thôi, cô đã bỏ ra một khoản tiền lớn để cứu lấy tập đoàn Hanagato, là cô phản bội anh mà. Sewashi mắng cô trong điện thoại, giọng nói của anh rất gay gắt.

- Sewashi, em nói này... - Đáp lại sự bức bối đến điên lên của anh, cô nhẹ nhàng nói, giọng nói nghẹn ngào. - Minh... ly hôn được không?

Đầu bên kia không đáp, cúp máy cái rụp.

"Xin lỗi... Xin lỗi anh, Sewashi... Là em có lỗi với anh, kiếp này em nợ anh. Nếu có kiếp sau, em xin trả cho anh tuổi trẻ của anh vương bên nơi em..."

Lát sau, cô nhận được hồi âm từ Wiatt. Địa chỉ là biệt thự của hân ở ngoại ô, chín giờ tối nay. Yui ngả người ra sau, nhắm mắt lại.

Một hạt nước mắt chảy ra...

Hạt nước mắt sau bao nhiêu năm cô không thể khóc, hạt nước mắt buông bỏ mọi hy vọng. Sau khi giúp được anh, cô đành buông tay, cô đành rời xa người đàn ông mà cô rất yêu đó.

"Tạm biệt người em rất thương, Hanagato Shukasa..."

Yumida Ena đã chuyển tên chủ cổ phần xong, ngừng đầu dây định báo cho Yui, nhưng lại không mở miệng được. Bóng đêm căn phòng bao trùm lấy tâm thần mỏng manh đang run lên từng đợt, bất giác cô lại cứng họng không biết nói gì.

Shukasa thần thờ khi biết tập đoàn đã được cứu trong gang tấc. 58% cổ phiếu vừa được tập đoàn Satake thu mua bây giờ lại được chuyển sang đứng tên anh.

- Cô ta đúng là yêu con đến mê muội rồi. - Hanagato Yuko cười khẩy. - Số tiền lớn như thế cũng xoay cho ra để cứu con, ta thật không hiểu nổi cô ta nữa, rõ là trước đây chính cô ta luôn mong muốn đập đổ được gia tộc ta mà. Hay là lại đang có âm mưu gì đây...

Anh không đáp. Thư kí Miller e dè hỏi.

- Chủ tịch, tính sao đây ạ?

- Thanh toán nợ cho tập đoàn Ella, rồi liên lạc với tập đoàn Satake, đặt cho tôi lịch hẹn ngay ngày hôm nay với chủ tịch Satake Yui.

Hết chương 17.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi: Try to Forget...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Ly hôn

Vụ việc của tập đoàn Hanagato với tập đoàn Ella được giải quyết êm đẹp ngay trước thời hạn một tiếng đồng hồ. Bây giờ sản chứng khoán đang ổn định trở lại. Mức giá cổ phiếu tập đoàn Hanagato đang dần tăng về mức giá trị ban đầu của nó.

- Giám đốc Hanagato. - Thư kí Miller ngừng đầu nói. - Đại diện bên phía tập đoàn Satake từ chối yêu cầu gặp mặt.

Shukasa đau đầu ngồi xuống bàn, lấy hai tay day day thái dương.

Anh thật sự không hiểu nổi rốt cuộc Satake Yui đang nghĩ gì nữa.

- Con muốn gặp con bé đó là có ý gì? - Yuko tỏ rõ thái độ bức bối. - Con tưởng ta không ý kiến gì về việc hai đứa nữa sao? Đừng quên con đã đính hôn với tiểu thư Kanami rồi. Satake Yui cũng đã gả cho nhà Oga. Dù thế nào, ta luôn phản đối con bé đó.

- Mẹ! Cuộc đời của con mẹ không cần nổi nữa đâu. - Shukasa gay gắt đáp lại. - Chỉ là thực tâm con muốn rời xa Yui, bọn con không thuộc về nhau, nên làm ơn con làm gì kệ con đi.

Hanagato Yuko im bật trước vẻ quyết liệt của anh. Bà nhắm hờ mắt, vẻ mặt không mấy thoải mái.

Yui dừng xe trước cổng căn biệt thự ở ngoại ô của Wiatt Lambert. Xung quanh đây rất thưa thớt nhà, chỉ là những bãi cỏ mênh mông.

Biệt thự Lavender của Yui cũng ở ngoại ô Tokyo, nhưng không đến mức vắng vẻ như thế. Còn ở chỗ này, gần như hoàn toàn biệt lập.

Thấy cô đến, một tên vệ sĩ chạy ra. Hắn yêu cầu cô cho khám xét xe, mở cả cốp sau. Khi chắc chắn trên xe không có ai khác ngoài cô, không có gì nguy hiểm, hắn mới mở cửa để cô vào.

Yui dừng xe ở một bên sân, theo sự hướng dẫn của đám vệ sĩ.

Về mặt bình thân, cô gần như sẵn sàng để đối mặt với Wiatt Lambert.

Vệ sĩ dẫn cô lên phòng riêng của hắn, trước đó còn qua khâu kiểm tra cơ thể. Không có kim loại khả nghi, túi xách cũng phải để bên ngoài, một mình Yui bước vào căn phòng lớn.

Bầu không khí u tịch bao trùm. Căn phòng thiếu ánh sáng, chỉ là chút ánh sáng vàng nhẹ hắt từ chùm đèn ngủ, đủ để nhìn mặt đối phương. Mùi đàn ông nồng đượm trong căn phòng, mùi hương rất đặc trưng ở hắn.

Ở cửa kính hướng ra ban công, hắn ngồi ngả người trên ghế sofa, tay lắc nhẹ ly rượu vang màu đỏ rực. Cô không nhìn ra vẻ mặt hắn, chỉ biết tâm trạng hắn rất thư thả.

Người hắn khoác bộ đồ ngủ mỏng, mái tóc còn hơi ướt, mùi dầu gội nam tính còn quanh quẩn đâu đây, hắn là vừa tắm xong.

Nghe động, biết cô bước vào, Wiatt không thể hiện động thái gì, chỉ từ từ thưởng ngoạn ánh trăng đêm cùng mùi rượu vang rất thơm.

- Cởi đồ ra, nằm lên giường đi. - Hắn lạnh lùng yêu cầu, không hề nhìn cô một chút.

Yui thở hắt ra, trông ngực đập rất mạnh.

Bàn tay mảnh mai động đậy, cô đưa lên cổ áo, cầm vào nút cúc cao nhất.

Chần chừ một chút, rồi lại thôi, Yui buông tay xuống.

Wiatt không nghe thấy tiếng sột soạt của quần áo, cặp mày nheo lại. Lát, hắn đứng lên, quay lại nhìn cô. Chỉ thấy một cô gái chui chu trong bộ đồ công sở kín đáo, mái tóc dài xoăn sóng đen óng ả thả dài. Vẻ mặt rất bình thân và tự tin.

- Sao thế? Muốn tôi đích thân cởi đồ cho cô sao?

Yui cười khẩy, chấp hai tay ra sau lưng, nhịp nhịp chân lên sàn.

- Không có cảm giác gì, sao lên giường với ngài được?

Khỏe mắt hần giật giật. Không phải chứ? Là cô ta chủ động hẹn gặp cơ mà, bây giờ lại có ý chống đối hay sao?

- Tôi sẽ hầu hạ cô thật tốt. Cơ thể cô có hợp với tôi hay không, lát khắc biết.

- Thật sự, không có tâm trạng. Chỉ sợ khiến ngài tổn công vô ích.

Wiatt cười lạnh, ánh mắt tối đen. Hần buông ly rượu xuống, bước lại chỗ tủ kính, lấy ra một chiếc lọ nhỏ, rồi vứt về phía cô.

Lọ thủy tinh rớt xuống tấm thảm, lăn long lóc, rồi đụng phải chân Yui, dừng lại. Cô cúi xuống cầm nó lên.

- Trước nay tôi chưa bao giờ bắt ai uống thứ thuốc này, nhưng với cô thì cũng có khá nhiều ngoại lệ đấy.

Sâu trong tâm Yui trào lên một thứ cảm giác khinh bỉ.

- Tôi đến đây để nói với ngài, tôi từ chối yêu cầu của ngài.

Giương mặt hần xa xăm, đen kịt.

- Cô sẵn sàng đổi mặt với hậu quả cô gây ra chưa? Tập đoàn Satake, tâm huyết của cha cô? Hay là tập đoàn Hanagato của người cô yêu, cả tập đoàn Oga của chồng cô nữa?

- Ngài tưởng tôi là con nít sao? - Yui bật cười. - Dù tập đoàn Lambert có mạnh đến mức nào, nhưng tập đoàn Hanagato, Oga, và Satake, là ba tập đoàn tài phiệt mạnh nhất Nhật Bản, nắm quyền cả trong chính giới. Kinh tế Nhật Bản do chúng tôi làm trọng yếu, ngài tưởng một lúc ngài có thể thổi bay chúng sao? Chúng tôi mà liên kết lại, e là hắc đạo của ngài, tập đoàn của ngài muốn giữ cũng không nổi.

Wiatt tối mắt, đen kịt.

- Tôi biết cô vốn là một con thú hoang không dễ để thuần phục, nhưng âm ngoan đến mức này thì đúng là vượt qua sức tưởng tượng của tôi rồi.

Hần đi đến, một tay đẩy cô lên giường, không chế cô lại. Không khó để Yui đoán ra hần đã bị cô chọc điên rồi.

- Được, hai tập đoàn kia tôi không đủ sức đập đổ, nhưng tập đoàn Satake thì có. Cô đang có mối dây hợp đồng làm ăn với tôi, thì cũng giống như tập đoàn Hanagato và tập đoàn Ella, tôi đủ sức nhấn chìm cả gia tộc Satake xuống!

Hần khóa chặt cổ tay cô, cô điên cuồng chống cự. Nhưng lần này hần đề phòng hơn rất nhiều, mọi khả năng tấn công của Yui đều bị vô hiệu hóa.

Đang cố gắng chống cự trong tuyệt vọng, chợt Yui nghe thấy tiếng ầm ĩ ở dưới nhà. Tiếng va chạm gây gỗ, tiếng đồ đạc đổ vỡ loảng xoảng, Wiatt chau mày ngẩng đầu.

- Wiatt Lambert!! Tôi yêu cầu ngài thả vợ tôi ra! - Tiếng hét ở dưới tầng một vọng lên, gât gao, vừa nhượng bộ nhưng rất cứng rắn.

Hần quay lại nhìn cô, chau mày.

- Cô gọi hần ta đến?

- Tôi không có... - Yui run rẩy đáp. Đó rõ ràng là giọng của Sewashi, nhưng làm sao anh biết cô đang ở đây được?

Hần bật cười.

- Một mình tên đó không thể nào chống trả hết hai mươi tên vệ sĩ của tôi ở dưới. Cô đừng hy vọng gì nhiều. - Wiatt nói rồi dùng bàn tay thô bạo giật mạnh cổ áo sơ mi của cô. Cúc áo đứt phăng, bay ra, tà áo xộc xệch, bộ ngực tròn đầy hiện ra trước mắt.

Yui giật mình hoảng hốt càng chống cự quyết liệt hơn, giọng nói nghẹn cứng lại.

Cô ghét cái cảm giác yếu đuối này.

Đột ngột, cánh cửa phòng bị đập phăng.

Wiatt giật mình ngồi dậy, giương mặt đen lại nhìn ra phía cửa.

- Anh hạ được thuốc hạ của tôi sao?

Sewashi gương mặt không mấy tươi tỉnh, hậm hực nhìn hần, gằn giọng.

- Một mình tôi đúng là không thể, nhưng hai người lại là chuyện khác.

Yui giật mình ngồi dậy nhìn ra cửa. Bên cạnh Sewashi, không ai khác, lại là Shukasa. Bộ quần áo xộc xệch, đôi môi xinh đẹp nhuộm một dòng máu đỏ thẫm. Hai chàng trai kia không giấu nổi vẻ phẫn nộ.

Cô xấu hổ thu mình lại, che đi phần thân thể lộ ra sau sự va chạm với Wiatt.

- Ngài Lambert, tôi đến đưa người phụ nữ của tôi trở về. - Sewashi bước đến, cởi áo khoác ngoài trùm lấy thân Yui, một tay bế ngang cô lên. - Xung quanh ngài nhiều đàn bà đẹp, đàn bà của người khác, xin đừng để ý đến.

Thế rồi anh bế cô rời đi.

Mấy tên vệ sĩ gượng gạo chạy đến toan ngăn lại, nhưng Wiatt ra hiệu để họ đi.

Căn phòng lộn xộn còn lại một mình Shukasa và Wiatt.

- Ngài định làm gì Yui? - Shukasa đề phòng hỏi.

Hắn ta bật cười, ngồi xuống giường, lấy lại vẻ mặt lạnh lẽo.

- Làm gì ư? Tôi chẳng cần làm gì cả, nhưng e là tập đoàn của cô ta sẽ không giữ được.

Shukasa lộ rõ vẻ mặt đặng đặng sát khí.

- Chẳng phải lỗi của tôi đâu. Là cô ta lựa chọn. 2 tỷ USD, và giao dịch thân xác. Cô ta tự chi 2 tỷ USD cứu tập đoàn anh, rồi từ chối giao dịch với tôi, đương nhiên tập đoàn của cô ta bị thâm hụt vốn. Rồi bây giờ cô ta sẽ hủy hợp đồng bất động sản, ảnh hưởng đến giá cổ phiếu, tập đoàn Satake chẳng còn được bao lâu.

- Tôi sẽ không để yên cho ngài toại nguyện đâu. - Shukasa cay nghiệt từng từ, rồi quay lưng rời đi.

Căn phòng vừa xảy ra xô xát liền ngay lập tức tĩnh lặng. Wiatt giận dữ gầm nhẹ, rồi hắn rút điện thoại ra liên lạc với thư kí của hắn. Một tràng tiếng Pháp, giận dữ điên cuồng.

- Ngăn chặn mọi động thái cứu giúp của tập đoàn Hanagato và tập đoàn Oga, chắc chắn cho tôi là tập đoàn Satake tự sinh, tự diệt. Nếu cần, triệt tiêu hết mọi con đường sống của tập đoàn Satake. Sau khi chứng kiến kết quả cuối cùng, thu dọn hành lý, chúng ta sẽ trở về Pháp.

Sewashi đặt Yui lên xe, hành động không giấu nổi sự thô bạo. Bình thường anh luôn nhẹ nhàng với cô, bây giờ cũng vậy, cũng cố gắng nhẹ nhàng với cô, chỉ có điều cơn giận chẳng thể nào kiềm chế nổi.

Chiếc xe lao vun vút về phía trung tâm thủ đô, bên trong là một bầu không khí ngột ngạt đến khó thở.

- Sao anh biết em ở đây? - Yui ái ngại đặt câu hỏi. Dù biết bây giờ cô làm thế nào cũng là vô liêm sỉ, nhưng cô ghét bầu không khí ngột ngạt lúc này.

Anh im lặng một lúc, rồi mới trả lời.

- Thư kí Yumida nhắn tin cho tôi.

- Vậy còn Shukasa? Sao anh ấy cũng ở đó?

- Không biết, tình cờ gặp hắn trên đường.

Những câu trả lời cộc lốc, lạnh nhạt và lãnh cảm từ một chàng trai luôn ấm áp và dịu dàng với cô, cũng đủ để cô hiểu anh đã giận đến mức nào. Cũng phải, rơi vào trường hợp của anh, thiên thần còn khó lòng nguôi giận.

Sau hơn một tiếng chạy xe, cuối cùng cũng trở về được biệt thự Lavender.

Yui vẫn còn trùm kín áo của anh, liền bên lén cởi ra, đi lên phòng để thay sang một bộ khác.

Bước vào phòng ngủ, bước chân cô cứng lại.

Bao nhiêu ảnh cưới bị gỡ hết, bốn bức tường trống trải được thay bằng những bức tranh và ảnh chụp. Hai cái va li dọn sẵn để ngay cửa, bàn trang điểm của cô, mọi vật dụng của cô trong căn phòng đều bốc hơi.

Yui chết trân, lát sau lại tự cười vào mặt mình.

Thật sự rất đáng thương...

Cô mở va li, lấy một bộ đồ thể thao, thay bộ cũ rách nát ra. Lát sau, Yui khó khăn xách va li xuống dưới phòng.

Ở phòng khách, anh ngồi đó, điềm nhiên. Lúc thấy cô trong bộ dạng đó, ánh mắt có chút biến sắc, nhưng sau đó lại lơ đãng như không có gì.

- Akako đâu?

- Em gái cô gửi thư kí Yunida đưa về tư gia Satake rồi. - Anh lãnh đạm đáp. - Hành lí của cô cũng được chuyển về từ chiều, còn lại mấy thứ đó phiền cô chịu khó chút. Chúng ta kết hôn cũng chẳng có giấy tờ gì, nên không cần đi ly hôn. Cha mẹ cô chắc cũng biết chuyện rồi, ngày mai báo chí sẽ đưa tin thôi. Đừng lo, vụ cô cảm sùng tôi tôi lo liệu cả rồi.

Yui cúi gằm mặt đầy ân hận.

Cô bước đến chỗ anh, cúi gập đầu.

- Thiếu gia Oga, cảm ơn anh vì thời gian qua đã nâng đỡ tôi. Tôi làm gì phiền phức cho anh, mong anh bỏ qua cho. Xin phép.

Thế rồi cô quay lưng đi, sâu trong tim Sewashi nói lên một tiếng. Anh bước đến, nắm lấy tay cô, dùng lực đẩy cô vào tường.

- Satake Yui, rốt cuộc trong mắt em tôi là gì? - Anh điên cuồng gào lên. - Em đã chọc giận tới Wyatt Lambert, tập đoàn Satake sẽ không yên đâu. Em lại còn muốn rời xa tôi, em định làm thế nào?!

Yui đứng hình vì sự thay đổi quá đột ngột của anh, cổ họng nghẹn cứng, nhất thời không biết nói gì.

- Chỉ cần em nói em yêu tôi, tôi bằng lòng bỏ qua mọi lỗi lầm của em, sẽ cùng em cứu lấy tập đoàn Satake...

- Sewashi à... - Yui run rẩy bầy. - Anh quá tốt, thật sự rất tốt, vì vậy em không xứng đáng với anh. Anh sẽ tìm được một cô gái hoàn hảo xứng với anh, còn em, mãi mãi chỉ là một hạt cát, chỉ là một vết nhơ trong cuộc đời anh thôi...

Anh đứng hình nhìn cô, cặp chân mày nhíu chặt lại.

- Thời gian qua anh chịu đựng em nhiều rồi, bây giờ em sẽ giải thoát cho anh...

Rồi cô rút mình thoát ra khỏi người anh, từng bước rời khỏi căn biệt thự Lavender cô sống cùng anh suốt năm năm.

Sewashi nhắm chặt mắt, vẻ mặt đỏ bừng lên đau khổ. Anh hận cô vì suốt từng ấy năm cô không cho anh chạm vào, nhưng vì để cứu Shukasa lại bằng lòng đi trao thân cho một người đàn ông khác. Nhưng nhìn bộ dạng cô lúc này, lại yếu lòng.

Yui đặt hành lý lên xe, đánh xe rồi khỏi.

Cô đau lòng, một mình chạy băng băng trên đường, muốn khóc nhưng lại chẳng tài nào khóc nổi...

Bỗng dừng, điện thoại cô rung lên một hồi chuông. Nhìn vào màn hình, là số lạ đã gửi mail đến.

Kèm một bức ảnh.

Yui vừa lái xe vừa đọc mail, chợt chân đạp gấp vào phanh, cả chiếc xe đang phóng liền dừng lại bên lề. Cặp mắt dán chặt vào bức ảnh.

Là Akako, em gái cô, tay chân bị trói chặt, mắt và miệng bị bịt kín, nằm sõng soài trên nền đất.

"Satake Yui, hãy một mình đi tới phòng thể dục trường cao trung Stars I trước mười hai giờ đêm, một mình, đảm bảo rằng không có ai đi cùng."

__o0o0o__

Hết chương 18.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi: Try to Forget...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Mỗi hận thù tám năm

- Giám đốc Hanagato, thanh tra Haneda bên phía cảnh sát muốn liên lạc với anh. - Thư kí Miller sau khi nhắc điện thoại, liền trao máy lại cho anh.

Shukasa thở dài. Thanh tra Haneda chính là người phụ trách vụ án tấn công cha anh, chủ tịch Hanagato Junkasa vài tháng trước tại buổi lễ ra mắt giới thiệu sản phẩm "Life Plus". Lúc đó anh có hủy truy tố vụ án, phía cảnh sát cũng nể sợ tập đoàn tài phiệt nên mắt nhắm mắt mở cho qua. Bây giờ thanh tra này lại liên lạc, không biết có ý gì nữa.

Anh thờ ơ nhận máy điện thoại, đáp không mấy quan tâm.

"*Thiếu gia Hanagato.*" Thanh tra Haneda nghiêm giọng, "*Tôi biết ngài đang rất bận sau vụ xoay chuyển vừa rồi của tập đoàn, nhưng đây là chuyện liên quan đến mạng người, rất nghiêm trọng.*"

- Tôi đã ngừng truy tố vụ án cha tôi bị hành hung, các anh phải tự hiểu đi chứ? - Shukasa không giấu nổi vẻ phiền nhiễu.

"*Hà? À không, không phải chuyện đó.*" Ban đầu, khi nghe anh nhắc đến vụ án đó, thanh tra Haneda vội lắc đầu phủ nhận. "*Đây là một vụ án mạng.*"

Cặp chân mày Shukasa nheo lại một chút.

- Án mạng? Liên quan gì đến tôi?

Thanh tra Haneda cẩn thận đặt câu hỏi. Dù gì người hắn đang nói chuyện cũng là người có tiếng có quyền trên thương giới và chính giới, không cần thận, đặc tội vào người thì chỉ có nước hồng cả một đời.

"*Ngài Hanagato, ngài là cựu học sinh trường cao trung Stars I đúng không? Ngài chắc còn nhớ Ukano Daisuke, học sinh trên ngài một khóa của trường cao trung Stars II chứ?*"

Đôi mày Shukasa nhú lại, kí ức phút chốc chảy ngược lại mơ hồ.

Ukano Daisuke... Ukano...

- Tôi có nhớ. - Mặt anh phút chốc đanh lại không mấy thoải mái.

"*Tám năm trước, Ukano trực tiếp tham gia vào vụ bắt cóc tiểu thư Satake Yui và hành hung thiếu gia Hanagato Shukasa. Tại hiện trường lúc đó, Ukano đã đâm chết kẻ chủ mưu vụ bắt cóc là một cô nữ sinh tên là Kahara Terumi. Vì vụ án đó nên hắn đã hưởng tám năm tù giam. Hắn vừa được thả ba ngày trước, nhưng chiều hôm nay hắn đã bị giết chết tại nhà riêng.*" Giọng của thanh tra Haneda đều đều.

Shukasa giật nảy người, bật dậy. Đôi mắt anh tròn tròn kinh ngạc.

"*Sau khi điều tra lý lịch nạn nhân, chúng tôi muốn mời ngài đến sở cảnh sát lấy một chút lời khai. Đương nhiên cả tiểu thư Satake Yui cũng nên được mời tới. Nhưng hiện tại chúng tôi không tài nào liên lạc được với cô ấy. Nếu không phiền ngài có thể bỏ chút thời gian tới sở cảnh sát được không? Sẽ không mất nhiều thời gian đâu.*"

Shukasa nhíu mày. Anh vừa từ biệt thự của Wyatt trở về, sau trận ẩu đả thì mệt rũ rượi. Bây giờ đã là nửa đêm mà cảnh sát vẫn làm việc, chắc hẳn mọi thứ rất nghiêm trọng.

- Được rồi, tôi có thể qua đó một chút. Khoảng mười phút nữa tôi tới, tôi đang ở gần đó.

Nghe được lời đồng ý của anh, thanh tra Haneda reo lên mừng rỡ, tiếng nói truyền lại tiếng thờ phào nhẹ nhõm.

- Cảm ơn ngài. Chúng tôi đang đợi ngài.

Anh cúp máy, bảo thư kí Miller lái xe tới sở cảnh sát, rồi ngả người ra sau một lát. Ukano bị giết chết, đây không phải chuyện đơn giản. Vừa ra tù mà đã bị giết, ắt hẳn là thù oán trước khi hắn vào tù. Tên này từ thời đi học đã nổi tiếng côn đồ, chắc chắn cũng gây sự không ít, nhưng oán tới mức đợi hắn ra tù để giết chết, chắc chỉ có liên quan tới vụ án sát hại Kahara Terumi tám năm trước.

Hết chuyện này đến chuyện khác, Shukasa đầu đầu đến choáng váng.

Yui đỗ xe ngoài cổng trường, vội vàng tắt động cơ. Cô như một người điên lao xuống, bỏ cả điện thoại trong xe, đi mỗi người không vào trường.

Địa điểm hẹn là phòng thể dục trường cao trung Stars I. Bỗng dưng cô thấy mọi chuyện có chút gì đó tương đồng, nhưng lại chẳng đủ tâm trí để nghĩ ra, sâu trong tâm hoang mang cực độ.

Rõ ràng Sewashi bảo Akako đã giao cho thư kí của cô Yumida Ena, nhưng tại sao lại bị bắt cóc được cơ chứ?

Cô lao như điên về phía phòng thể dục.

Cổng trường nửa đêm lại không khóa, bảo vệ cũng không thấy đâu, nhưng phía phòng thể dục ở cuối khu E lại hắt ra thứ ánh sáng màu vàng mập mờ. Cánh cửa cũng mở hé.

Cô không kim nổi mình, đẩy cửa xông vào.

Đồng tử mắt mở to kinh ngạc.

Một cô bé bốn tuổi được đặt nằm ngay ngắn trên nền đất, mắt và miệng được bịt chặt băng dính, tai cũng bị bịt lại, tay chân trói lại bằng băng dính.

Một đám ba đứa con đồ, mặt mũi bặm trợn, quần áo xộc xệch, tay lăm lăm mấy thanh sắt, đôi môi nhếch lên biến dạng khi nhìn thấy miếng mồi ngon.

Sao cái cảnh này... quen quá?

- Xin chào, chủ tịch Satake. Hay thôi, gọi là Satake Yui nhỉ? - Một giọng điệu thanh sắc vang lên trong bóng tối. Đôi mắt Yui giãn to.

Nửa đêm nhưng sở cảnh sát vẫn sáng đèn, các sĩ quan vẫn đi lại liên tục. Hẳn là vụ án này đã khiến họ hao tâm khổ tứ đến nhường nào.

Căn bản cả mấy người liên quan đều là người cấp cao, ban ngày bận tới mắt nên cảnh sát không dám liên lạc, phải đợi tới giờ này để lấy lời khai. Nhưng mà lại chỉ liên lạc được với Hanagato Shukasa, còn Satake Yui thì cố bằng mọi cách thức nhưng cũng không thể liên lạc được cô ấy.

- Thiếu gia Hanagato, rất cảm ơn vì sự hợp tác của ngài. - Thanh tra Haneda bắt tay đơn đả chào.

- Không dài dòng, vào việc chính đi. - Anh ngồi xuống bàn trà đối diện phía cảnh sát, phong thái dứt khoát.

Họ thấy anh như thế nên cũng không dám đưa đẩy, cũng ngồi xuống, lấy vẻ mặt nghiêm trang nhanh chóng đề cập vào vụ án.

- Nạn nhân bị tấn công bằng súng vào 13 giờ trưa nay. Một viên đạn cắm vào sọ phía sau và tử vong tại chỗ. Nạn nhân được gia đình phát hiện vào 16 giờ khi trở về nhà. Theo điều tra sơ bộ động cơ, chúng tôi tạm thời điều tra theo hướng đây là một vụ trả thù cho nạn nhân của tám năm trước Kahara Terumi. - Thanh tra Haneda đề cập rất ngắn gọn súc tích. - Chúng tôi đã thử liên lạc với gia đình nạn nhân.

Gương mặt Shukasa không mấy biến sắc, một sự lãnh đạm điềm tĩnh bao trùm lấy anh. Đối diện với bá khí đó, thanh tra không thể thoải mái nổi.

- Mẹ của nạn nhân là Kahara Jane, sau khi ly hôn chồng thì đổi về tên thời con gái là Jane Evans, một bác sĩ tâm lý người Anh. Sau cái chết của con gái, bà mắc chứng trầm cảm dẫn đến tự tử vào chính ngày giỗ của con gái.

Đồng tử mắt Shukasa dần to.

Kahara Jane chính là bác sĩ tâm lý năm đó điều trị cho Yui. Sau cái chết của con gái, bà ấy vẫn không trách cứ anh mà bình thản. Anh suốt thời gian ở Mỹ không hề nắm được thông tin, không ngờ bà ấy lại có cái kết như thế này...

Thanh tra Haneda tiếp tục.

- Cha của nạn nhân từng là một người có tiền, nhưng do rơi vào tệ nạn nên phá sản, hiện đang sống chui rúc ở Saitama. Chúng tôi đang cho người đưa ông ấy đến đây.

Shukasa chép môi một lát.

- Thanh tra, tôi có thể mời luật sư không? - Shukasa chợt nhớ ra một điều, liền ngỏ lời. - Không có ý gì, nhưng cậu ta có thể giúp phần nào đấy.

- Sao cơ?

- Tôi muốn mời luật sư Otaka Kuro. Năm xưa cậu ta cũng có liên quan đến vụ án này.

Thanh tra Haneda gật gù một lát. Otaka tuy mới dẫn thân vào ngành luật bốn năm nay, nhưng số vụ án đảm nhiệm đều được xử lý xuất sắc, người ta ít nhiều đều nể. Nếu mời được luật sư đó đến đây thì vụ án chắc có thể sẽ bớt rối ren hơn.

Shukasa ngồi trầm ngâm suy nghĩ. Bỗng dung cảm thấy có gì đó không ổn...

Chợt một tia sáng vụt qua, mắt anh mở to.

- Thanh tra, nạn nhân còn một cô chị gái nữa.

Thanh tra Haneda nhủ mảy.

- Không thể nào, chúng tôi đã điều tra thì nạn nhân Kahara Terumi là con một.

- Tôi đã từng tiếp xúc với Jane Evans trong quá khứ. Bà ta bảo bà có hai đứa con gái ruột. - Shukasa nhủ mảy, rồi day day thái dương cố nhớ. - Nếu tôi không nhầm, người chị đó là Kahara Mami, hơn Kahara Terumi năm tuổi. Năm đó chị ta là sinh viên khoa Văn trường Đại học Quốc gia Tokyo...

Chắc chắn anh không nhầm, vì trong file nhật ký điện tử của Kahara Terumi mà anh cầm còn nhắc đến những câu chuyện về người chị. Mọi quan hệ của Terumi và người chị này rất tốt, rất thân thiết, hầu như rất ít file nhật ký không nhắc đến người chị này.

- Trong lý lịch của Jane Evans cũng không nhắc đến nhận nuôi con. Có thể cô ta căm hận người đã giết em gái mình nên tự tay hủy đi sự tồn tại của mình trong giấy tờ, ẩn mình đi để chờ thời cơ báo thù. - Thanh tra Haneda trò tay suy nghĩ. - Nếu vậy, chúng tôi sẽ điều tra khoa Văn trường Đại học Quốc gia Tokyo năm đó.

Thanh tra nhanh chóng phát lệnh, Shukasa lại ngã người ra sau. Chẳng hiểu sao, anh có linh cảm rất xấu.

Phòng thẻ đục trường cao trung Stars I...

- Cô không nhớ sao, Satake Yui? - Người phụ nữ ngồi khuất trong bóng đêm cạnh Akaka, bàn tay trắng nõn chìa khẩu súng lục vào đầu cô bé, ngón tay lăm le nơi cò súng. - Tám năm trước, ngay tại chỗ này, người bị bắt cóc là cô, người bị nhử đến là Hanagato Shukasa. Thế nhưng rồi cuối cùng, người bị giết chết lại là chủ mưu vụ bắt cóc, Kahara Terumi...

Yui chảy mồ hôi hột. Thôi đúng rồi, ban nãy cô đã có liên tưởng tới chuyện này, nhưng tâm trí thật sự rất rối. Kahara Terumi, người bạn thân đầu tiên của cô mà cô rất quý. Nhưng năm xưa nó lại hiểu lầm cô, liền bắt cóc cô để dụ Shukasa, hòng muốn trả thù cho tuổi thơ u ám mười năm trước của cô.

- Con bé đó vì muốn trả thù cho cô, nhưng lại vì cô mà bị hại chết. Cả cô cả Hanagato Shukasa, đều là những kẻ hại chết em gái tôi!! - Người phụ nữ đó gào lên căm phẫn.

Yui nhú chặt chân mày. Không khó để cô đoán ra kia là chị gái của Kahara Terumi, bây giờ muốn dụ cô tới để trả thù cho em gái.

- Bây giờ chị định giết tôi sao? - Yui trầm giọng. - Còn Hanagato Shukasa thì sao? Chị có định giết anh ấy không?

Người phụ nữ kia cười khẩy giọng đục khàn biến chất.

- Tôi đã phẫu thuật thẩm mỹ, biến thành một con người khác. Tôi im lặng ở cạnh cô, đứng sau lưng tất cả để khiến cô và Hanagato rạn nứt, đấu đá nhau, tự mình đập đổ nhau xuống. Các người hủy hoại cả gia đình Kahara, thì tôi sẽ hủy hoại cả tập đoàn cả gia tộc mấy người!!

Yui tròn tròn mắt.

- Chị là...

- Chủ tịch, cô tin tưởng tôi hơi quá rồi. Giao con gái cô cho tôi thế này, thật sự là sai lầm đấy. - Chị ta cười khúc khích, rồi từ từ bước ra.

Mái tóc dài buộc một bên, bộ đồ công sở bó sát vóc dáng đẹp mê người. Chị ta cười, nhưng ánh mắt không có ý cười, chỉ là những ngọn lửa rực cháy sự thù hận.

Yumida Eri...

Yui tròn tròn mắt kinh ngạc. Kia là thư kí thân cận nhất của cô, theo cô từ những bước chân đầu tiên vào thương giới. Là người cô rất tin tưởng, giao cho nhiệm vụ chăm sóc Akako...

Là cô nuôi kẻ thù bên cạnh mình bao nhiêu năm nay...

- Thư kí Yumida, sao cô...

- Gọi tôi là Kahara Mami... - Mami cười nham hiểm. - Tôi đã chờ đợi rất lâu tới cái khoảnh khắc này rồi...

- Chị Kahara, em gái chị là do Ukano giết!! - Yui gào lên.

- Hắn chết rồi. - Mami bình thản ngắt lời, vẻ mặt nhẹ nhàng. - Hắn vừa nấn hạm tù, trưa nay đã bị tôi cho ăn kẹo đồng rồi...

Yui tròn ngược mắt.

- Cả cô cả Hanagato, tôi đều vô cùng ngứa mắt! Là tôi đã sai người tấn công cha cô, rồi đổ tội cho Hanagato. Là tôi đã tấn công chủ tịch Hanagato, rồi đổ tội cho cô. Cũng là tôi đã sau lưng can thiệp vào dự án của tập đoàn Hanagato, khiến tập đoàn Ella hiểu nhầm để đẩy tập đoàn Hanagato xuống chỗ diệt vong!! - Chị ta gào lên, ánh mắt điên cuồng. - Là tôi đứng giữa châm ngòi để hai người đấu đá nhau, nhưng rồi sao? Sau lưng vẫn âm thầm giúp đỡ nhau, nên tôi đành giết cô sớm hơn vậy. Satake Yui, tôi lấy máu cô tế Terumi.

Chị ta hát cảm ra hiệu, mấy tên côn đồ kia cười nham hiểm lao tới chỗ Yui. Chúng đánh cô không chút nương tay dù cô là con gái.

Mami lặng người dõi theo cô cắn răng chịu đựng, cười điên dại. "Terumi, em cô đơn rồi. Em thích cô ta như vậy, chị đưa cô ta xuống làm bạn với em. Sau đó, chị sẽ đưa cả Hanagato Shukasa mà em rất hận xuống địa ngục."

__o0o0o__

Hết chương 19.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi: Try to Forget...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20: Vạch trần

- Shukasa, tớ đến rồi. - Từ cửa phòng vang lại giọng nói có phần gấp gáp vội vàng của Kuro. Anh mở mắt quay lại nhìn, thì thấy không chỉ Kuro mà còn là cả Haruka, Akito và Mika.

- Shukasa, Yui mất tích rồi. - Mika thông báo có phần hoảng hốt. - Cô ấy rời nhà hai tiếng trước để về tư gia nhưng mãi vẫn không thấy đâu. Điện thoại không liên lạc được. Với cả, em vừa gọi điện cho Sewashi, thì mới biết hai người ấy ly hôn rồi.

Mất Shukasa dẫn to, thần sắc có chút bất ổn.

Không khó để anh đoán được lí do. Là cô bán thân cho Wyatt Lambert để cứu lấy tập đoàn Hanagato, chuyện như thế hẳn nào Sewashi đã tha thứ được?

- Ô... Người này... - Haruka chợt để ý đến người đàn ông trung niên đang ngồi lấy lời khai ở bàn bên cạnh, biểu cảm có chút biến dạng.

- Đây là ông Kahara Daito, cha của Kahara Terumi, người có liên quan trực tiếp đến vụ án này.

Người đàn ông kia không mấy may để ý đến những lời tò mò kia, gương mặt tiêu tụy xám xịt trả lời câu hỏi của viên cảnh sát.

- Xin lỗi, tôi muốn nhìn mặt ông ta. - Haruka vội vàng lao lại, thần sắc không tốt, hành động và cử chỉ rất gấp gáp.

Cô xoay người ông ta lại, nhìn trực tiếp vào gương mặt đó. Giấy sau, đồng tử mắt dẫn to, gương mặt đen kịt, cô bất giác lùi lại, miệng ứ ớ không thành tiếng.

Nhìn gương mặt thất kinh của cô, ai nấy không khỏi lo lắng. Ngay cả lão ta cũng mắt tròn mắt dẹt không biết chuyện gì đang xảy ra.

- Haruka, em sao thế? - Kuro đỡ cô dậy, lo lắng hỏi.

Bàn tay cô run run chỉ về phía lão, miệng lắp bắp.

- Là lão ta... Kuro, là lão ta xuất hiện trong clip nhạy cảm vụ khổng em thời còn sơ trung...

Kuro nhúu chặt chân mày nhìn mặt lão, lát sau anh cũng ngay lập tức nhận ra.

Mấy người kia đều há hốc không biết bất cứ thứ gì.

Gương mặt Haruka tái nhợt. Làm sao cô quên được gương mặt đó chứ? Là người đàn ông đó nằm cạnh cô, à không, không phải là cô. Nhưng thời sơ trung, chính là những clip ân ái không có thật tung khắp mạng xã hội, vu oan cô, vấy bẩn cô, khiến cô cùng cực khổ sở, trong clip đó, cô không bao giờ quên được gương mặt kinh tởm kia.

Kuro ngay lập tức rút điện thoại ra tìm lại clip. Suốt thời gian qua anh vẫn luôn đi tìm thủ phạm đã vu oan Haruka, sau vài hồi so sánh, anh xác nhận được kia chính là người đàn ông trong clip.

- Ông Kahara Daito. - Kuro gương mặt đen kịt bước đến, chìa chiếc clip ra, gằn giọng. - Ông có nhận ra không?

Ông ta ngờ vực nhìn vào màn hình điện thoại đang chiếu lại đoạn clip nhạy cảm kia, giây sau liền nhúu mày.

- Sao cậu có clip này? Đây là tôi quay lại làm kỉ niệm, cũng phải đến chục năm rồi. - Giọng điệu ông ta không mấy thoải mái. - Tôi nhớ rất rõ đây là Candy, một tiếp viên ở hộp đêm. Cũng vì thứ này mà tôi bị vợ bỏ.

Kuro nhúu mày.

- Cô Candy đó là người như thế nào?

- Ừm... - Ông ta cố nhớ lại. - Lúc đó Candy 20 tuổi rồi, nhưng mặt non lám, vóc dáng cũng nhỏ nhắn, đúng kiểu tôi thích. Cô ấy từ quê lên, cái giọng địa phương ấy tôi rất nhớ. Nhưng bây giờ hình như đã già cho đại gia nào rồi.

Nhưng rồi lão ta để ý đến Haruka đang đứng thất thần đầu kia, liền ồ lên.

- Ô, cái cô kia giống Candy thật đấy. Nhưng Candy không trẻ như cô, giờ cũng ngoài ba mươi rồi.

Haruka lắc đầu nhẹ nhẽ.

- Vậy là cô gái trong clip và bức ảnh đó lại vô tình giống Haru, có người nhìn thấy nên quyết tâm vụ không cho Haru sao? - Mika bước đến, dịu dàng ôm lấy bạn, vuốt nhẹ lưng. - Nhưng ai mới là người tung clip?

Kuro nhúu chặt chân mày cố gọi nhớ lại.

- Kahara... - Anh lăm bắm một cái tên. - Một nữ sinh tên là Kahara, năm đó bằng tuổi Haruka, là người lai.

Lát sau anh mở to mắt.

- Kahara? Kahara Terumi? - Haruka hét ầm lên. - Em nhớ rồi, sao lại quên được chứ? Ông Kahara Daito, là con gái ông vô tình thấy clip của ông, nhưng lại tung lên mạng bôi nhọ thanh danh tôi.

Đôi mắt Haruka lại ngẩn lẹ, bao nhiêu uất ức bỗng chốc ủa về.

- Cậu nhớ đó là thời điểm nào không? - Shukasa hạ giọng. - Tớ có giữ nhật kí điện tử của Kahara Terumi, nếu là tầm mười năm trước thì cô ấy vẫn ghi nhật kí đều đặn không sót một ngày.

- Cái này...

- Ngày 22 tháng 12 năm đó... - Giọng Haruka gần nhẹ. - Em nhớ như in ngày đó, không thể nào quên được.

Shukasa yêu cầu viên cảnh sát kia lật ngược lại thời gian hồi đó. Ban nãy thư kí đã quay về nhà lấy USB mang lên cho anh vì muốn phục vụ công tác điều tra, không ngờ lại lật lại được cả vụ bôi nhọ danh dự Haruka hơn mười năm trước nữa.

"Ngày 21 tháng 12,

Mẹ ly hôn cha rồi. Không sao, mình thấy rất thoải mái. Mình ghét cha vô cùng, mình đã vô tình xem được đoạn video cha ngủ cùng một người đàn bà khác. Thực kinh tởm! Mình ghét cha! Không được, mình sẽ không bao giờ gọi lão ta là cha nữa.

Chị Mami cũng hận lão, chị bảo mẹ mình đẹp như vậy, nhưng lão ta lại nuôi hồ li bên ngoài. Từ giờ, mình và mẹ Jane cùng chị Mami có thể sống thật hạnh phúc. Mình ghét họ Kahara của ông ta, mình và chị đã xin mẹ đổi họ thành Terumi Evans và Mami Evans nhưng mẹ bảo sau này sang Anh định cư mới được đổi."

"Ngày 22 tháng 12,

Nhìn kĩ, người đàn bà trong ảnh thật sự rất giống con nhỏ Okawa Haruka ở lớp bên. Mình ghét con nhỏ đó, vì chị Mami ghét nó. Năm ngoái ở đại hội thể thao mùa thu, chị Mami bảo nó gian lận để chiến thắng. Tại vì nó nên ước mơ được đi thi quốc tế của chị mình bị phá hỏng, mình căm ghét nó. Nếu như nó đã giống con hồ li của lão ta như vậy, mình sẽ trả thù thay Mami.

Mình đã tung lên mạng, hôm nay cả trường đều căm ghét nó. Thực đáng đời! Nó và Otake-senpai cũng xích mích rồi, để coi những tháng ngày tiếp theo nó sống như thế nào."

Cả căn phòng lặng đi.

Haruka bồi hồi nhớ lại. Đại hội năm đó có sự cố xảy ra do trọng tài không theo sát, cô bị nghi là gian lận, nhưng rồi được xử vô tội để đăng quang ngôi vô địch môn bơi lội tự do cho nữ. Từ một chuyện như thế qua lòng đố kỵ của chị em Kahara lại trở thành cả một chuyện tày trời.

- Chuyện này đã được giải quyết xong. - Thanh tra Haneda hắng giọng. - Quay lại vụ án, tôi có điều tra được một chút về người chị Kahara Mami này.

Tất cả mọi người ngay lập tức liền yên lặng.

- Tám năm trước, khoa Văn trường Đại học Quốc gia Tokyo đúng là có một sinh viên tên là Kahara Mami. Cô ấy là một sinh viên xuất sắc, nhưng đến năm thứ tư thì có ghi cô này đã rút hồ sơ thôi học. - Thanh tra đọc liền mạch thông tin trong quyển tài liệu. - Thiếu gia Hanagato, ngài có biết Hanagato Tsukasa, hiện là giám đốc khu vực bất động sản của tập đoàn ngài không?

Nghe đến cái tên này, có một người không rét mà run.

Mika ngẩng đầu lên, cặp mày nhúu chặt lại, đồng tử mắt dần to, trống tim đập liên hồi.

- Tôi biết. - Shukasa điềm đạm. - Đó là anh họ của tôi. Có vấn đề gì sao?

- Tôi điều tra được một chuyện, năm đó Hanagato Tsukasa chính là người yêu của Kahara Mami. Chúng tôi đang mời ngài ấy đến đây lấy lời khai.

Mika bước chân loạng choạng không vững, lồng ngực nghẹn cứng lại, đầu óc như sắp nổ tung.

Tại sao mọi thứ đều liên quan với nhau như một mạng lưới vậy chứ?

- Với cả có một chuyện lạ...

- Chuyện gì? - Shukasa có chút vô vậ hơn, nghe thanh tra Haneda nói vậy thì liền hỏi lại.

- Trong hồ sơ sinh viên khoa Văn của Đại học Quốc gia Tokyo năm đó, có một hồ sơ sinh viên đột ngột xuất hiện vào năm cuối. Sinh viên đó có tên là Yumida Ena... - Thanh tra nâng kính lên.

- Thư kí Yumida!! - Akito nghe vậy liền thất kinh hét lên. - Cô ta là thư kí riêng của Yui.

Tất cả mọi người đều rợn sống lưng.

- Có khi nào... Kahara Mami chính là Yumida Ena không.. - Haruka hoảng loạn, môi run lấp bắp.

- Liên lạc với cô ta ngay!

...

- Thanh tra, không thể liên lạc được. Số điện thoại thuê bao.

...

- Em hỏi Sewashi rồi, anh ấy giao Akako cho Yumida Ena đưa về tư gia từ buổi chiều, nhưng đến giờ thì vẫn không thấy đâu... - Mika quay trở lại sau cuộc điện thoại, lắp bắp nói.

- Cả Yui cũng đang mất tích... - Kuro ôm đầu, day day thái dương. - Nếu chị ta là vì muốn trả thù cho Terumi mà giết Ukano, thì hẳn cũng điên cuồng căm hận Yui và Shukasa. Có thể là chị ta cố tình lặp lại lịch sử, bắt cóc Akako, như Yui tới...

Nghe suy luận rất logic này, cả căn phòng đều lập tức rơi vào trạng thái tĩnh lặng.

- Haha... - Kahara Daito cười nhạt. - Nếu là Mami thì có thể lắm... Con bé rất thương Terumi, từ nhỏ hai chị em đều thường xuyên giận, và cả căm hận nữa. Hơn ai hết, Mami và Terumi đều căm hận người khác rất sâu sắc, hai đứa lại thương nhau như vậy. Có khi là Mami đang trả thù cho Terumi cũng nên...

Mọi người không ai bảo ai đều lạnh gáy...

- Mau huy động lực lượng cơ động truy tìm tung tích chủ tịch Satake. - Shukasa bắt ngờ gần giọng. - Tuyệt đối không được trì trệ, tính mạng của cả Yui và Akako đều nguy hiểm.

- R... Rồi! - Thanh tra Haneda bị anh làm giật mình, nhưng cũng liền nhận thức được.

- Thư kí Miller, huy động lực lượng cảnh sát tư nhân và quân đội nhà nước. Liên hệ với các tổ chức, mượn mọi lực lượng cày tung cả cái đất Nhật Bản này lên cho tôi!

Cả mấy người Mika đều im bất, ai nấy trước uy lực của Shukasa ít nhiều cũng nể nang. Tuy hai người họ bên ngoài xa lánh lạnh nhạt, nhưng tình cảm dành cho nhau đông đềm cũng không được.

- Thanh tra Haneda. - Một viên cảnh sát bước vào. - Giám đốc Hanagato Tsukasa đã tới.

Từ cửa, một người đàn ông bước sang tuổi 34 bước vào. Vẻ ngoài lịch lãm, oai nghiêm, gương mặt điển trai vẫn còn rất trẻ so với tuổi. Bộ vest đen với những đường may tinh tế ôm lấy người, phong thái sang trọng và đứng đắn.

Mika giật mình nhìn anh, phút chốc hô hấp ngừng lại. Cơ mặt thất lại, ánh mắt không tài nào chớp nổi.

"Tsukasa..."

Yui nằm sõng soài trên sàn đất lạnh, máu me bê bết, gương mặt bầm tím lên. Tóc bết dính vào mặt, rồi tung, máu và mồ hôi xen lẫn.

Cô mệt, rất mệt...

- Chị Kahara, chị hành hạ tôi, giết tôi đi cũng được. Tám năm trước, đáng lí ra tôi đã chết ở chính chỗ này rồi. - Giọng điệu cô thê lương, thống khổ, từng nhịp thở ngắt quãng. - Nhưng xin chị, tha cho em gái tôi. Tôi hiểu cảm giác của chị, mất đi đứa em gái mình yêu thương đau đến cỡ nào. Nên chị giết tôi đi, để cho Akako được sống...

- Em gái? - Mami gần giọng. - Akako là em gái cô?

- Ừ, con bé không phải con gái tôi, tình thế bắt buộc khiến tôi phải nhận nó làm con gái. Thực chất Akako là em gái tôi... - Yui thờ ơ ra một hơi, rồi nhắm mắt, chìm sâu vào hôn mê.

Cô mệt mỏi rồi, không chống cự được nữa...

Mami cười lạnh, chị ngoảnh mặt lại nhìn cô bé này.

Dù sao cô bé cũng lớn lên trong vòng tay chị, chị ít nhiều cũng thương nó. Akako mắc bệnh hen suyễn bẩm sinh, em gái chị cũng hay ốm yếu, trong suốt thời gian sống cùng nó chị lại liên tưởng đến Terumi. Chị cũng không nỡ hại nó, không nỡ để nó chứng kiến những chuyện này, nên chị đánh thuốc mê mạnh, bịt cả mắt và tai để nó không chứng kiến viễn cảnh này. Nhưng nó mà là em gái Yui, ít nhiều chị cũng ngạc nhiên chút ít.

- Satake Yui, tôi gửi cô xuống dưới chỗ với em gái tôi. Đừng lo, giết được Hanagato Shukasa xong tôi cũng tìm về với nó. Đáng ra tôi giết hai người lâu rồi để nhanh chóng đoàn tụ được với Terumi và mẹ, nhưng cũng tại thằng chó Ukano ngồi tù làm tôi phải đợi để giết nó. - Chị bước tới, dí khẩu súng lục vào thái dương Yui, mỉm cười nhẹ bằng nhìn cô gái bất tỉnh trên sàn, ngón tay chuẩn bị bóp cò. - Thời gian qua sống không bằng địa ngục...

Ngón tay từ từ kéo cò súng..

__o0o0o__

Hết chương 20.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi: Try to Forget...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Nhật Bản là kí ức khổ đau nhất, nhưng cũng là kí ức hạnh phúc nhất...

Một bầu không gian tối tăm đen kịt...

Yui lơ lửng giữa bầu không trung huyền ảo đó, cô nhắm chặt mắt, đôi môi mỉm cười nhẹ nhàng... *"Minh... chết rồi nhì... Một người tôi tệ như mình, căn bản không xứng đáng để được sống..."*

Xung quanh cô vọng lại những tiếng ồn, vừa rõ, vừa mơ hồ...

Cô nghe thấy tiếng còi inh ỏi của cảnh sát, cả tiếng trực thăng, cô loáng thoáng cảm nhận được ánh sáng đèn hắt vào, tiếng bước chân và hô hoán nhau rất âm ỉ... Ha, là ai đã huy động lực lượng thế này đi tìm cô, nhưng muộn rồi, cô chết rồi mà... À không sao, vẫn kịp thời cứu được Akako...

Cô nghe thấy tiếng khóc òa nức nở của Akako, thấy con bé ôm chầm lấy mẹ khóc... *"Phải rồi, Akako, hẳn là em đã rất sợ hãi..."*

Cô cảm được những tên côn đồ hành hung cô ban nãy và tiếng kim loại của còng tay. Cô cảm được tiếng khóc ai oán của Kahara Mami vì không thể tìm đến được em gái...

Nhưng nếu như chị bị bắt, thì Shukasa an toàn rồi... Khóe môi đang bắt động giật giật, một đường cong tạo ra trong chốc lát. Khóe mắt cô chảy lệ... Người cô yêu đã an toàn rồi...

Cô nghe thấy tiếng khóc của Haruka, tiếng gọi liên miên của Mika, đến cuối cùng thì những người bạn kia vẫn luôn thương cô...

Cô cảm được chị Mai đang chăm sóc mẹ, mẹ cô ngất rồi... Bà luôn yếu tim như vậy, hung tin con gái bà chết, làm sao bà chịu được...

Cô thấy bụng mình vừa ướt, vừa tanh... Cô cảm được một viên đạn đang găm vào mình, máu chảy rất nhiều, rất nhiều...

Cô chết vào nơi đáng ra cô đã chết, chỉ là tám năm sau...

Và trong phút chốc mơ hồ nào đó, cô cảm nhận được Shukasa. Anh ấy đang cầm tay cô thật chặt, luôn miệng gọi tên cô.

Nước mắt lại chảy... Đã sau rất nhiều năm, cô mới khóc... Sau những nỗi đau kia cô đã khóc tới cạn kiệt nước mắt, nhưng giây phút này, dù cô chết đi, nước mắt vẫn rơi...

"Shukasa, anh vẫn đẹp như vậy. Nhưng tám năm qua, mọi thứ đều thay đổi rồi. Em đánh mất sự vô tư hồn nhiên, em đánh mất cá tính năng động, sự vui vẻ lạc quan. Em thay đổi, là em sai, nhưng tình cảm dành cho anh, chưa bao giờ thay đổi. Em nuôi nỗi hận này, nhưng rốt cuộc cuối cùng, anh vẫn là người em yêu nhất..."

Anh cũng thế, cũng yêu em, nhưng giờ, làm sao anh yêu em được nữa... Trong mắt anh, em là một đứa con gái tôi tệ, không từ thủ đoạn, là em phản bội anh, gả cho người khác, nên dù bây giờ em vẫn là xử nữ, nhưng không thể gả cho anh.

Nhưng mà, anh mà em cảm thấy lúc này chắc cũng chỉ là ảo ảnh... Anh bảo anh không yêu em nữa, anh bảo anh tự nguyện yêu, tự nguyện cưới một người con gái khác. Em cũng không đáng để anh hận... Nên Shukasa đang xuất hiện mờ ảo này, chỉ là em mộng tưởng về nên thôi...

Em xin lỗi, sự xuất hiện của em khiến anh phiền phức rồi. Bây giờ em sẽ đi, em sẽ dõi theo anh hạnh phúc cùng cô ấy...

Em yêu anh..."

Tìm cô đau thực sự, quặn lại. Nước mắt lăn, cô cảm được. Mọi ảo ảnh mờ ảo cô thấy này giờ vụt tắt, trả lại một màn đêm đen kịt.

Yui rơi xuống vào bầu không gian vô định đây...

Một ngày đầu xuân...

Trong căn phòng nhỏ màu trắng còn thoang thoảng mùi hoa và nắng, một đôi mắt mở ra muện màng...

Yui vô hồn nhìn thấy những ánh nắng đầu tiên, những mùi ẩm áp bao trùm lấy...

Bên giường bệnh, giống như tám năm trước, tỉnh dậy, cô vẫn thấy mẹ cô...

- Yui... - Bà lấp bắp không thành tiếng, nắm chặt lấy tay cô, nước mắt trào ra, đỏ bừng lên hạnh phúc. - Đồ ngốc này, cuối cùng con cũng chịu dậy gặp ta...

Cô không mở miệng được, không tài nào, yếu ớt nhìn người mẹ tóc đã bạc dần, vẻ đẹp không thoát khỏi thời gian, nhìn bà tiều tụy, kham khổ hẳn...

Cô muốn cười trấn an bà, nhưng không tài nào làm được...

- Con gái ngốc, tại sao con lại yếu đuối đến thế? Con hôn mê suốt một năm rồi, bác sĩ bảo con không có ý chí sống... - Bà nức nở nghẹn ngào.

Cô mập mờ hiểu được. Hóa ra cô không chết, chỉ chết não suốt một năm, không tỉnh dậy vì thiếu ý chí.

Nhưng bây giờ, cô lại tỉnh dậy...

Cô không nhớ rõ, chỉ nhớ là lúc cô nhắm mắt rất nhẹ nhõm, nhưng trong lòng lại xôn xao, bất an, có một thứ gì đó cứ văng vẳng, bảo cô bắt buộc phải tỉnh dậy...

Nhưng đó là gì, cô nhớ không nổi...

Ba ngày sau, Yui đã có thể nói chuyện bình thường, nhưng cô vẫn phải ngồi xe lăn, nếu điều trị đúng cách thì có thể hoàn toàn khỏe mạnh không để lại di chứng...

Nhưng trong một năm qua, mọi thứ thay đổi rất nhiều...

Sự thay đổi lớn nhất, chắc là sự sụp đổ của tập đoàn tài phiệt Satake...

Tập đoàn Lambert can thiệp khiến tập đoàn phá sản, toàn bộ tài sản đều bị tịch thu. Tập đoàn Satake từ chỗ mạnh nhất Nhật Bản giờ chỉ còn trong kí ức.

Cô hôn mê bất tỉnh, được đưa sang Pháp điều trị. Sau khi ăn trọn một viên đạn, mất máu rất nhiều, cô trải qua biết bao nhiêu ca phẫu thuật mới giữ được tính mạng, nhưng não lại chết đi bằng một năm. Cả nhà cô giờ đều đang sống dựa vào chị Mai.

- Cha, con xin lỗi. - Yui cúi gầm mặt trước cha cô, lí nhí. - Cơ nghiệp của cha, con phá hỏng rồi...

Nhưng ông lại không có bất cứ sự trách cứ nào, nhìn cô âu yếm, vuốt tóc cô.

- Con gái, con còn trẻ mà phải đảm đương tất cả, hà tất một mình. Mất rồi cũng tốt, bây giờ con gái ta có thể sống một cuộc sống bình dị mà năm xưa con không thể.

Cô mỉm cười, chẳng hiểu sao lại thiếu sức sống thế này.

- Chị Yui! - Akako nhào vào lòng cô. - Bác sĩ bảo tháng sau chị có thể xuất viện rồi, lúc đó phải chơi với em nhé.

- Akako à... - Cô ngạc nhiên nhìn cô bé.

- Em biết hết rồi, em là em gái chị, không phải con gái mẹ Yui và cha Sewashi. Em là tam tiểu thư của gia tộc Satake. Satake Akako, vẫn hay hơn Oga Akako chị nhỉ? - Con bé cười tíu tít nói một tràng.

Ba ngày qua chị Mai không dám cho nó vào viện, sợ nó nghịch làm ảnh hưởng đến Yui. Giờ nó mới được vào, quả thật rất ồn ào.

Nhưng qua một năm, Akako lại lớn lên phổng phao rất nhiều.

- Chị Yui có nói được tiếng Pháp không? Chị Mai bảo em đang ở Pháp, nên phải học tiếng Pháp, sắp tới em vào lớp một, nhưng em biết nói nhiều từ lắm cơ. - Akako cứ liến thoắng không chịu nghỉ, như thể nó có rất nhiều chuyện để kể cho cô.

Cô kiên nhẫn mỉm cười nghe Akako kể hết, kể rằng nó thương cô ra sao, kể rằng nó đi nhà trẻ, kể cả cuộc sống của cả gia đình suốt một năm qua. Akako luôn mang dấu dương, chính là kiểu người mang lại năng lượng tích cực.

Từ giờ, gia đình Satake sẽ định cư ở Pháp. Thương hiệu thời trang "Elsie" của chị không vì sự sụp đổ của tập đoàn mà lay động, bây giờ thật sự có chỗ đứng rất vững chắc ở kinh đô thời trang thế giới.

Sau một tháng, Yui được xuất viện về nhà.

Nhà của cô là một căn chung cư cao cấp ở ngoại ô thủ đô. Căn nhà thật sự rất rộng, năm người sống cũng rất thoải mái. Yui có một phòng riêng, nhưng Akako cứ đòi ngủ chung với chị, nên đêm nào hai chị em cũng ôm nhau ngủ rất vui.

Cuộc sống trôi qua bình yên. Khi khỏe hẳn, Yui có đến công ti của Mai giúp chị chuyện kinh doanh, về nhà đã có mẹ lo cơm nước. Akako ban ngày đi học, tối về lại quây cô. Mọi thứ đều hạnh phúc, không có bất cứ trở ngại nào.

Nhưng tuy vậy, trong Yui vẫn không thật sự thoải mái... Có một thứ gì đó trống rỗng, thiếu vắng khiến cô không toàn ý tận hưởng cuộc sống an yên này...

"*Đây là...*" Yui tròn mắt cầm một chiếc bọc tài liệu ở dưới đáy vali cô lên. Lúc cô về nhà thì vali hành lý của cô được dọn nguyên từ Nhật đem sang, hôm nay cô rảnh mới ngồi soạn mấy thứ lặt vặt. Bây giờ lại tìm được đồng giấy tờ này.

Cô tò mò mở ra, những thứ bên trong, không hề xa lạ.

Một cuốn sổ hộ khẩu và giấy tờ sở hữu căn chung cư hạng A phòng 1801 chung cư cao cấp Sunshine ở Suginami, một chiếc thẻ ngân hàng và sổ tiết kiệm lên tới năm mươi triệu yên, giấy khai sinh, hồ sơ, học bạ, sơ yếu lý lịch, chứng minh thư, mọi thứ giấy tờ, đều đề tên Miyamoto Rei.

Phải rồi, thời cấp ba cô từng yêu cầu cha làm những thứ này. Lúc đó cô từ bỏ thân phận nhị tiểu thư. Vì là đứng tên Miyamoto Rei, nên số tài sản này hoàn toàn không bị tịch thu.

Cô cười nhặt xem lại chúng, rồi cất qua một bên, tiếp tục dọn...

Một chiếc hộp nhỏ nằm dưới đáy hộp đựng nữ trang.

Yui liền mở ra. Giấy sau, tìm lại đau, lồng ngực lại nghẹn cứng, cả cơ thể không tài nào cử động nổi.

Một chiếc nhẫn bạch kim lấp lánh, điêu khắc rất tinh xảo. Nó vẫn lấp lánh, vẫn sáng rực rỡ như vậy...

Mặt sau chiếc nhẫn khắc một dòng chữ nhỏ. "*Hanagato Shukasa yêu em.*"

Cô run rẩy đeo chiếc nhẫn vào tay. Vừa như in với cô, như thể nó luôn luôn và mãi mãi là của cô vậy.

Valentine trắng năm cô mười bảy tuổi, anh tặng cô chiếc nhẫn này, và thật dịu dàng, anh đã nói: "*Anh xin lỗi, vì chưa một lần thừa nhận em. Bây giờ, có trời chứng giám. Satake Yui, em làm bạn gái anh được không?*"

Tại sao cô lại khó thở đến thế...

"*Đồ ngốc này!!*" Cô vừa cất tiếng chào với Mika thì ngay lập tức bị hét ầm muốn nhức lỗ tai. "*Tình dậy lâu chưa? Sao không chết luôn đi!! Biết bọn này lo muốn chết không hả?*"

- Xin lỗi... - Yui bật cười. - Tớ tình dậy được hai tháng rồi. Thực ra tớ không định liên lạc, vì muốn biệt tăm luôn...

"*Cậu ghét bọn tớ tới vậy hả?*"

- Không có, tớ rất nhớ các cậu. Ngay cả trước lúc hôn mê, tớ vẫn nghe thấy các cậu gọi. - Yui ngồi xuống giường, nhịp nhịp chân. - Tớ hơi sợ Nhật Bản, nơi đó có quá nhiều kí ức đau buồn, tớ đã định biến mất, không bao giờ trở về đó nữa. Cuộc sống mới của tớ ở Pháp rất bình yên, không chút sóng gió...

"..."

- Nhưng cậu biết sao không? Ở đây bình yên, nhưng không khóa lấp được tim tớ. Nhật Bản là nơi tớ đau khổ nhất, nhưng cũng chỉ có Nhật Bản mới là nơi tớ hạnh phúc nhất...

Đầu bên kia im lặng một lúc lâu. Cô và Mika tiếp tục nói chuyện, kể cho nhau nghe những chuyện xảy ra...

"Tiểu thư bên nhà Kanami đã từ hôn với Shukasa rồi, dù không rõ lí do..."

...

- Mika... Tớ có nên tìm anh ấy không... - Yui ngập ngừng. - Sau tất cả, anh ấy vẫn là người tớ yêu nhất. Nhưng tớ sợ anh ấy hết yêu tớ, tớ cũng sợ rằng tớ trở về sẽ đem lại rắc rối cho anh. Với cả, giờ tớ là một cô gái bình dân, tớ không còn thân phận tiểu thư để xứng với anh ấy nữa...

"..." Mika vẫn im lặng như để suy nghĩ. Lát sau, đắn đo hồi lâu, cô lên tiếng. "*Cậu không thắc mắc vì sao cậu thoát chết sao? Anh ấy xuất hiện kịp thời, nên làm chệch hướng viên đạn từ đầu xuống bụng cậu. Lúc đó cũng là anh ấy huy động hết lực lượng tìm cho ra cậu, về mặt điên cuồng của anh ấy bây giờ nghĩ lại tớ còn thấy sợ...*"

Yui sưng lại trong chốc lát.

"*Nhưng đó là một năm trước rồi. Bây giờ tớ không chắc. Yui, cậu muốn gì? Cậu muốn được anh ấy chấp nhận tình cảm hay sao?*"

- Tớ không rõ nữa... - Yui thở ra một hơi, nở nụ cười nhẹ nhõm. - Yêu đâu cần được đáp lại đúng không? Mặc kệ anh ấy xua đuổi, bây giờ tớ chỉ muốn đứng sau lưng anh ấy, nhìn ngắm anh ấy là đủ rồi...

"*Nếu vậy... Nhật Bản chào mừng Satake Yui trở về.*"

- Hẹn gặp lại, Mika.

Yui cúp điện thoại, mỉm cười. Cô bắt đầu thu dọn hành lý xếp vào vali, đeo lên ngón áp út chiếc nhẫn anh tặng, bỏ hết số giấy tờ đứng tên Miyamoto Rei.

"*Phải nói là, "Nhật Bản chào mừng Miyamoto Rei trở về", chứ nhỉ?"*

___o0o0o___

Hết chương 21.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi: Try to Forget...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Trưởng phòng và nhân viên tập sự

Hơn một năm cô không ở Nhật Bản, nhưng cảm tưởng như chỉ vừa hôm qua. Sân bay quốc tế vẫn vậy, vẫn đều là những nơi cô từng đến rất quen thuộc. Không có quá nhiều thứ thay đổi...

- Yui, bên này! - Mika hét hải gọi, còn nhảy lên cao thu hút sự chú ý. Trông không giống một bà mẹ một con, vẫn cứ như thiếu nữ vậy.

Cô đẩy mở hành lý linh kinh lại chỗ bạn, bước chân có chút vội vàng. Giấy sau lại thành chạy, hành lý vút đó, lao vào lòng Mika, ôm chặt lấy.

- Sống tốt không? - Mika lí nhí, giọng ghen lại.

- Không tốt chút nào hết. Không có các cậu, đều không tốt. - Yui bật cười rúc vào mặt bạn.

Lát sau, hai người quyền luyến buông nhau ra. Mika nhí nhảnh trở ra sau.

- Có Haru cũng tới kìa, mà vất vả quá.

Yui thoáng không hiểu ý Mika, nhìn ra ngoài. Giấy sau ồ lên một tiếng, cười tươi tắn.

Haruka đứng cạnh Kuro, nhìn cô cười dịu dàng, ánh mắt lại rung rung lên sắp khóc. Nhưng điểm đáng nổi bật là cái bụng Haruka đã to lên, không lâu sau thì chắc chắn sẽ có con bồng. Kuro đứng bên nhìn Yui với cái vẻ mặt kên kieu tự hào phồng mũi.

Akito đẩy hành lý giúp cô, cô liền chạy lại chỗ Haruka, xoa bụng bạn.

- Okawa Haruka, kết hôn lâu chưa? Mấy tháng rồi? Trai hay gái đấy?

- Đồ ngốc này, phải gọi là Otaka Haruka. - Haruka cốc đầu bạn, giọng vẫn chưa hết ghen vì cảm động. - Tháng sau là kỉ niệm một năm, đứa bé sáu tháng rồi. Là con trai.

- Xong đứa này phải kiếm một đứa con gái nữa đấy, bà xã. - Kuro mỉm cười hạnh phúc.

- Tích cực ghê ha. - Yui trêu ghẹo.

- Anh ấy cứ thích con gái. Mình là con trai trưởng mà cứ muốn con gái, biết sao không? Anh ấy muốn biết tiểu Haruka trông thế nào. - Haruka tuy làm bộ phiền phức nhưng gương mặt vẫn ửng hồng lên không dấu nổi hạnh phúc. - Ê, tớ đặt tên thằng bé là Otake Hoshi, "Hoshi" nghĩa là ngôi sao ấy, được không?

- Được. - Yui gật đầu cười. - Cái tên rất đẹp. Chúc Hoshi lớn lên vừa đẹp, vừa tài giỏi bố, nhưng đừng nào rỗng giống mẹ nó là được.

- Quá đáng!!

...

- Yui, bây giờ em về nhà anh sống chứ? - Akito vừa lái xe, vừa hỏi.

- Không, em có nhà rồi. Anh chở em đến quận Suginami.

Hai người thoáng nhủ mảy. Họ biết thừa toàn bộ tài sản của tập đoàn Satake đều bị tịch thu. Yui lại vừa từ Pháp trở về, lo sao kịp một căn nhà khác.

- Bọn tớ không phiền đâu. Cậu ở nhà thuê lại bất tiện.

- Ai bảo nhà thuê? - Yui tròn mắt. - Nhà đứng tên tớ hẳn hơi từ khi còn học cao trung cơ. Chung cư Sunshine anh nhé.

Mika liền ồ lên kinh ngạc. Cô vẫn nhớ căn hộ đó, cũng loáng thoáng đoán ra.

- Yui, cậu...

- Không phải Yui, là Miyamoto Rei. - Yui cười tí mắt, chìa quyền hộ chiếu và chứng minh thư lên. - Như thế này, tớ có thể thoải mái theo đuổi Shukasa bằng một thân phận khác.

Mika nghe thấy liền đỏ mặt mừng rỡ. Nhìn nụ cười của Yui, cảm giác rất nhẹ nhàng, như thể không còn bất cứ gánh nặng nào.

Một năm trước, lúc còn ngồi trên cương vị chủ tịch tập đoàn tài phiệt Satake, mỗi lần Yui mỉm cười với cô thì nhìn cũng chỉ là gương gao, bây giờ nhìn lại, cách ăn mặc rất năng động, không còn bộ đồ công sở chật chội khó chịu. Mái tóc đen óng thẳng dài rất tự nhiên, gương mặt mộc chỉ điểm chút son gió.

- Yui, nhìn cậu giống như là cậu của mười năm trước ấy. - Mika cười tươi. - Đôi mắt rất đẹp, rất ngây thơ, cậu đừng kẻ xéch lên nữa nhé.

Yui gật đầu lia lịa, phút chốc nghẹn ngào.

- Bây giờ Shukasa chính là hoa không chủ. Em theo đuổi cũng không sao, chỉ có điều đừng tự làm tổn thương mình. - Akito im lặng nãy giờ để tập trung lái xe bây giờ mới lên tiếng. - Nhưng Akako thì sao? Con bé vẫn là con em..

- Akako là em gái em. - Yui hít sâu một hơi thản nhiên tuyên bố.

Đương nhiên, câu nói của cô khiến cả chiếc xe hết âm lên kinh ngạc.

- Em và Sewashi là kết hôn giả, với cả, em vẫn còn là xử nữ. - Yui điềm đạm nói. - Thời gian qua đầu mọi người quá nhiều rồi.

Mấy người bắt đầu nói chuyện, cũng bắt đầu tháo gỡ hết mọi hiểu lầm trong suốt thời gian qua.

Năm đó, là Kahara Mami thuê người hãm hại cha cô, đổ tội cho Shukasa, còn mình thì đứng sau kích bầy mâu thuẫn, khiến cô căm hận gia tộc Hanagato, muốn tự tay đập đổ tất cả.

Sau đó, tại bữa tiệc thượng lưu, cũng là Kahara Mami tấn công Hanagato Junkasa, sau đó ngụy tạo bằng chứng đổ tội cho Yui. Vì là thư kí thân cận nên dấu vân tay của Yui cũng có thể lấy rất dễ.

Rồi cũng là Kahara Mami đột nhập hệ thống dữ liệu của tập đoàn Hanagato, lấy cắp dự án đem bán cho tập đoàn đối thủ, khiến cho tập đoàn Hanagato suy sụp bước vào chỗ diệt vong.

Sau vụ bắt cóc Akako và tấn công Yui, Mami hiện đang hưởng án tù ba mươi năm. Cả tập đoàn Satake sụp đổ, gia đình chuyển sang Pháp định cư. Tập đoàn Hanagato phát triển rất thuận lợi, tuy là đã từ hôn với tập đoàn Kanami.

- À, Sewashi thì sao? - Yui ái ngại hỏi. - Năm xưa tớ phụ anh ấy nhiều, không biết bây giờ ra sao nữa...

- Tớ không rõ anh ấy có người yêu chưa, nhưng hiện vẫn chưa kết hôn đâu. Vì thiên hạ cứ đồn hai bông hoa đẹp nhất Hanagato Shukasa và Oga Sewashi cùng vì một người con gái mà đến giờ vẫn độc thân.

Yui phút chốc lại lặng người đi, trong lòng nặng trĩu.

- Nhưng em định theo đuổi Shukasa bằng cách nào? - Akito thắc mắc. - Anh không có ý gì đâu, nhưng anh không chắc chắn lắm về tình cảm của tên đó nữa. Năm xưa là nó tự nguyện kết hôn với cái cô Kanami Sakurako kia, cũng phụ bạc em nhiều...

- Anh biết vì sao năm đó em lại từ chối lên giường cùng Wyatt Lambert không? - Giọng Yui bình thản. - Lúc đó, để cứu tập đoàn Hanagato em đã đồng ý trao thân cho ông ta. Nhưng trước khi em đến đó, thì Shukasa đã học tốc chạy tới công ti em. Nhìn anh ấy mồ hôi ròng rã, nói không nên lời, chỉ đứng đó nhìn em, rồi lại bỏ đi. Lúc đó, tuy không nói với nhau lời nào, nhưng nhìn anh ấy như vậy, em lại có dũng khí đứng dậy...

Nhìn Yui hồi tưởng lại lúc đó, chẳng hiểu sao trong lòng Mika bỗng dưng nhẹ nhõm hẳn.

- Anh hỏi em theo đuổi Shukasa bằng cách nào... - Yui rút điện thoại trong túi ra, thao tác vài lúc, rồi chia ra cho họ. - Phòng thư kí tập đoàn Hanagato tuyển nhân viên mới, sáng mai bắt đầu phỏng vấn. Em đã gửi hồ sơ rồi. Là hồ sơ của Miyamoto Rei, nên không lo về bất cứ trục trặc nào.

Hai người họ liền ồ lên kinh ngạc.

- Cậu tính toán thế rồi à? - Mika không dám tin.

- Thói quen từ khi còn ở trong thương giới thôi mà. - Yui tắt điện thoại, cất lại vào túi quần. - Với cả tớ không định theo đuổi lại Shukasa. Anh ấy xứng đáng với một người phụ nữ tốt hơn. Tớ chỉ cần được ở cạnh anh ấy thôi, dù sao giờ tớ cũng không hề môn đăng hộ đối với anh ấy. Trong quá khứ tớ làm rất nhiều chuyện có lỗi với anh, tớ không đủ tự tin nhận tình cảm của anh ấy.

Mika chẳng dám nói gì nhiều, cứ yên lặng nghe lời bạn, rồi cổ vũ. Vì hơn ai hết, cô muốn tôn trọng quyết định và suy nghĩ của Yui nhất.

Sau cả một buổi tối Yui mới dọn dẹp xong căn hộ. Cô soạn hết đồ đạc, rồi nằm dài xuống giường nghỉ ngơi thư giãn.

"Làm một Miyamoto Rei thế này vẫn thật thoải mái..."

Cô không nhớ bao lâu rồi mình mới có thể thoải mái thế này, hồi xưa lúc nào cũng phải gồng mình lên mạnh mẽ chèo chống cả công ti, làm việc xuyên đêm là điều rất bình thường. Cuộc sống lúc còn là Miyamoto Rei của cô cũng thật dễ chịu, lúc cô trở về gia tộc Satake thì lại có đủ thứ rắc rối xảy ra. Nên từ giờ phút giây yên bình này cô muốn tận hưởng thật tốt.

Sáng ngày hôm sau, trụ sở tập đoàn Hanagato phút chốc nhộn nhịp hẳn. Cũng phải hơn năm mươi người tới phỏng vấn. Đương nhiên rồi, chân thư kí ở tập đoàn lương cao còn hơn cả giám đốc ở mấy công ti nhỏ khác. Cũng có không ít cô gái có ham muốn trèo cao vurun được tới giám đốc Hanagato Shukasa.

Chẳng hiểu sao dù cha cô không nói gì, nhưng bên bộ phận giấy tờ vẫn chuẩn bị cho cô bộ hồ sơ quá đẹp. Dù lúc đó chẳng cần dùng gì tới thân phận Miyamoto Rei, họ vẫn đề cho cô rất rõ ràng việc cô tốt nghiệp trường cao trung Stars II, rồi du học Anh Quốc các thứ, nên việc hồ sơ của cô lọt vào vòng trong là việc rất bình thường.

Kì phỏng vấn qua đi, cô vẫn làm rất tốt, bây giờ chỉ việc về nhà nằm nghỉ ngơi, mấy ngày sau sẽ có thông báo chính thức được nhận hay không.

Thế nhưng, nhìn đồng hồ vẫn còn sớm. Cô thực sự không muốn về nhà, lại muốn đi dạo một chút.

Yui tìm về tư gia cũ của cô, sẽ buồn một chút nhưng cô vẫn muốn nhìn căn nhà đó.

Thật lạ, sau một năm cũng chẳng có ai phá đi. Cả cơ ngơi đồ sộ như thế nhưng nhìn lạnh lẽo, tan hoang. Cánh cổng khóa chặt lại, đây từng là nhà cô, nhưng bây giờ lại không còn nữa rồi.

Bỗng dưng, ở góc khuất, cô thấy bóng dáng một người.

Vóc dáng ấy cao lớn, vai rất rộng, gương mặt khuất trong bóng tối xé tà. Làm sao cô không nhận ra được con người cô rất quen thuộc, rất yêu thương ấy.

"Shukasa... Sao anh ấy lại tới nhà mình?"

Nhưng anh không thấy cô, cứ thế đi thẳng, ngồi lên xe rồi phóng đi.

Yui vừa chạy theo, vừa hét gọi tên anh, nhưng quá muộn, anh chẳng nghe thấy, cứ thế mất hút.

"Chắc là... ảo ảnh..." Yui tự nhủ rồi tiếc nuối nhìn theo. Làm sao có chuyện người như anh tìm tới căn nhà đã bỏ hoang của cô chứ.

Cô cười buồn, rồi rào bước chân rời khỏi chỗ đó.

Tiếng chuông điện thoại reo lên. Yui bỏ phần cơm hộp cô vừa gọi ship từ quán ăn gần đó xuống, nhấc điện thoại lên.

Trước nay cô không bao giờ dùng mạng xã hội, điện thoại chỉ sử dụng hai chức năng duy nhất là nghe gọi và nhắn tin, còn các trao đổi qua mạng xã hội đều có thư kí lo. Bây giờ thì là một cô gái bình dân hoàn toàn, hai tháng vừa rồi Mai bày cô dùng mạng xã hội, nhưng giờ cô chỉ dùng mỗi Instagram và

Twitter, cả Gmail để tiện liên lạc. Với cả giờ cô đang đi xin việc, mấy thứ kia sau này còn làm hộ giám đốc chứ không phải có người làm nên cũng mày mò học hỏi.

Vừa lướt mở khóa màn hình, vào mục mail vừa mới tới, giây sau Yui tung hết điện thoại lên vì quá sung sướng.

Là Mail từ phòng nhân sự của tập đoàn Hanagato, báo cô trúng tuyển vào phòng thư kí của tập đoàn, ngày mai bắt đầu ngày thực tập đầu tiên.

Không cảm nổi mình, Yui chạy vào chat box với hai cô bạn, nhắn liền thoảng. *"Tớ trúng tuyển rồi. Mau chúc mừng tớ đi."*

Haruka reply lại nhanh chóng. *"Chúc mừng cô thư kí trẻ. Sắp có chuyện tình cầu huyết giữa tổng tài bá đạo nuôi cô thư kí bé bỏng rồi."*

Yui bật cười đọc đồng tin nhắn hai cô bạn lém lỉnh trên mình. Lát sau quãng điện thoại lên bàn, cô liền ngả lưng xuống, vươn vai.

Đêm đó, cứ nghĩ đến ngày mai, cô lại háo hức trong lòng ngủ không nổi.

- Xin chào mọi người, tôi là Miyamoto Rei, nhân viên thực tập mới. Mong mọi người giúp đỡ. - Yui cúi đầu lễ phép, nở một nụ cười tươi tắn.

Mọi người trong phòng thư kí cũng mỉm cười chào lại cô.

Phòng làm việc này có khoảng hơn 10 nhân viên chung một phòng đặt ở tầng sát với tầng của lãnh đạo để tiện làm việc. Nhân viên đều trông rất thân thiện, phần đa đều dưới bốn mươi, đông nhất vẫn là độ tuổi từ 24 đến 34 tuổi.

- Aizz, trưởng phòng đến muộn rồi. - Một nữ nhân viên khác chép môi. - Cậu gì ơi, chỗ làm việc của cậu đây này.

Cô ấy vẫy vẫy tay kêu Yui lại bàn ngay cạnh. Bàn làm việc khá sạch sẽ, có đủ máy tính và các vật dụng cần bản, hẳn là chỗ của cô.

- Xin chào. - Cô gái kia vẫy vẫy tay. - Tớ tên là Saotome Yukiko, 26 tuổi. Tớ làm việc ở đây được hai năm rồi.

- Vậy thì bằng tuổi rồi. - Yui hào hứng trả lời. - Tớ là Miyamoto Rei, sau này phải nhờ cậu giúp đỡ nhiều rồi.

Yukiko đáp lại bằng một nụ cười thật tươi tắn, nắng phút chốc bao trùm lấy.

Yui bỗng thấy bình yên đến lạ, cô gái này mang cho cô cảm giác thật giống với Haruka thời cô mới gặp lần đầu.

- Em gái ơi, em đẹp thật đấy. - Một chị đồng nghiệp khác hớn hờ chào. - Cần thận không lại lọt vào tầm ngắm của mấy ông lãnh đạo giờ đấy.

- Hẳn là đẹp dứt trưởng phòng rồi. - Yukiko bĩu môi. - À này Miyamoto, tớ bảo, cái phòng thư kí này chia làm hai phe. Một phe là trưởng phòng, phe còn lại là tất cả mọi người. Cậu cần thận đừng dấy vào cô ta nhé.

- Hà? Trưởng phòng nào cơ? Không phải là cô Miller sao? - Yui ngẫm nhớ về cô thư kí riêng của Shukasa ngày trước.

- Chị Miller mấy tháng trước kết hôn nên nghỉ việc rồi, nên cô ta mới có cơ lên làm trưởng phòng chứ. - Một nhân viên khác bĩu môi. - Chỉ là dựa vào cái gương mặt đã phẫu thuật nát ra để leo lên chức trưởng phòng và chân thư kí riêng của giám đốc điều hành, sau đó thì kênh cái mặt lên làm khổ chúng ta.

Yui đứng hình trong chốc lát, ngẩn ra. Sao có vẻ giống cái cô thư kí Qing Jiangjiang hồi trước của cha cô, đều khó chịu như nhau. Nhưng ngày đó Jiangjiang bị cô dẫn dắt mấy lần, mấy năm sau lại bị đuổi việc.

Quả nhiên gặp được đồng nghiệp tốt, thì lại gặp phải thứ trưởng phòng khó chịu.

- Miyamoto, chị nói em nghe, đừng có dấy vào cô ta. Cô ta thủ thủ vài câu trên giường giám đốc, sợ là mất việc cũng chưa trả đủ.

Yui như nghe phải tiếng sét ngang tai.

Trên giường? Cô ta có quan hệ chăn gối với Shukasa?

- Ý chị cô ta là đàn bà của Shu... à không, giám đốc Hanagato sao? - Yui mặt mày trắng bệch, lấp bắp quay sang người đồng nghiệp kia.

- Đương nhiên, chứ không em nghĩ sao cô ta dám ngang nhiên đi làm muộn vậy hả? - Chị ta nhún vai.

Yui nhất thời hóa đá, gương mặt tối sầm, hô hấp trở nên vô cùng khó khăn.

- Ôn ào cái gì đó? - Chợt một người phụ nữ ngang nhiên bước vào, giọng nói vô cùng chanh chua. - Không chịu làm việc đi, còn ở đó tám nhảm. Đây là nơi làm việc chứ không phải cái chợ.

Mọi người liền nhếch môi im lặng, trở về bàn làm việc của mình.

Yui ngược mặt nhìn cô ta, đúng là toàn nhựa thật. Cái bộ dạng kênh kiệu cùng mớ hàng hiệu trên người thật lố bịch.

Cô ta để ý đến Yui, liền bước lại.

- Cô là nhân viên tập sự mới?

- Vâng, tôi là Miyamoto Rei.

Cô ta quét con mắt xét nét Yui, lại nhếch môi nói.

- Tôi là Yuda Sakura, sếp của cô. Luật lệ ở đây đơn giản lắm, tôi nói thẳng. Cô đắc tội với ai cũng được, nhưng nên biết điều với tôi. Thích leo lên giường ai cũng được, nhưng giám đốc điều hành Hanagato Shukasa là của tôi, tránh xa nghìn bước, nhớ cho kĩ.

___o0o0o___

Hết chương 22.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi: Try to Forget...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Điều cô thật sự muốn

Yui há hốc mồm nhìn cô ta, mắt tròn tròn lên không dám tin. Đây có khác gì là công khai mình là tình nhân nhỏ của tổng tài cơ chứ.

Nhưng cô vốn không tin Shukasa lại là người như thế.

Trưởng phòng của cô, sếp của cô chính là tình nhân của người cô yêu, Yuda Sakura, bình thần trở về bàn làm việc của mình, quăng túi xách xuống, rút điện thoại ra chơi.

Chợt, điện thoại reo lên, Sakura nhấc máy, nghe vài lúc, liền đổi giọng ngọt ngào.

- Vâng, giám đốc, em biết rồi.

Lát sau liền cúp điện thoại, cô ta đứng dậy, cắt giọng chanh chua.

- Tôi lên phòng Shukasa một lát, mấy người làm việc cho cẩn thận đó.

Yui vẫn chưa hoàn hồn. Cô ta có thể gọi tên anh không chút ngần ngại, tron tru như đã gọi rất nhiều, còn thêm cái bản mặt hớn hờ, không lẽ thật sự là tình nhân của anh sao.

- Miyamoto, cậu thấy chưa? - Sakura vừa đi, Yukiko liền quay sang lườm nguýt. - Cô ta hẳn là để tâm tới gương mặt cậu, sợ cậu dành giám đốc với cô ta nên công khai dẫn mặt thể đấy.

Yui cười trừ.

- Em gái, em xinh thế mà, không khéo lại được ông lớn nào để mắt. Lúc nào tìm được chỗ dựa rồi, đừng quên bọn chị nhé. - Một nữ đồng nghiệp khác cười sang sảng.

- Mọi người gọi em là Rei đi ạ. - Yui ái ngại cười. - Với cả, việc của em là gì đây?

Yui thật sự không muốn bàn về cô ta nữa. Việc cô cần làm bây giờ là phải thật sự cố gắng, phải leo lên chức thật cao mới có cơ đứng cạnh Shukasa.

- Mấy nơi khác thì nhân viên tập sự đều phải bung bê nước nôi dọn phòng các thứ thôi, nhưng phòng này vì kẻ thù là trưởng phòng nên cả phòng đều đoàn kết, cậu đừng lo. - Yukiko nói liền thoáng rồi bước lại tủ tài liệu, rút ra một tập. - Cậu thử lên danh sách tổng hợp lại ngân quỹ chi tiêu tháng trước được không, phòng tài chính sắp cần.

Yui gật đầu rồi đón lấy quyển tài liệu, bắt đầu làm.

Trước nay cô là lãnh đạo, mấy thứ này chẳng bao giờ cần nhìn tới. Nhưng chín năm trước cô cũng bắt đầu học kinh doanh từ những việc này. Mấy thứ này hồi đó cũng làm suốt, bây giờ hơi lúng túng một tí nhưng đến khi quen việc lại thôi.

...

- Tổ làm xong rồi. - Yui bấm lưu file tài liệu, nhìn sang Yukiko, mỉm cười. - Còn việc nào nữa không?

- Xong rồi á? - Không chỉ Yukiko mà mọi người đều giật mình la lên. - Tớ làm này giờ còn chưa được một nửa. Rei, cậu đừng làm ầu. Chất lượng quan trọng, chứ không cần gấp.

- Vậy sao... - Cô có một chút lúng túng. - Tớ gửi file qua mail cho mọi người rồi đấy.

Mọi người chẳng ai tin, liền mở mail lên đọc file. Lát sau ai nấy đều há hốc.

- Chính xác thật, còn chi tiết nữa. Cô ấy còn thông kê cả các đơn vị chi tiêu, ngày giờ dù không cần... - Một đồng nghiệp trầm trồ.

- Không cần sao? Nhưng mà những thứ đó đều quan trọng cả, giả sử thâm hụt ngân sách, việc có đơn vị chi tiêu và đối tượng chi tiêu đều sẽ có ích, nếu như có gì bất thường thì có thể tra ra ngay.

Mọi người nhất thời đều không biết nói gì.

- Rei, cậu học đại học nào thế?

Yui suýt giật mình. Cô còn không đi học đại học nữa cơ, trực tiếp cha cô chỉ dạy cô cả. Năm mười bảy tuổi cô đã dấn thân vào kinh doanh, hai mươi tuổi đã trực tiếp lãnh đạo cả tập đoàn.

Nhưng cô liền nhớ lại bộ hồ sơ, ngại ngần mà nói.

- Tớ học quản trị kinh doanh của đại học Harvard.

- Du học sinh á? Lại còn là Harvard? - Mọi người lên trầm trồ hẳn lên, ai nấy đều ngẩn ra. - Rei, tại sao em lại vào phòng thư kí? Học quản trị kinh doanh của trường đại học nổi tiếng thế giới em thừa sức vào các phòng khác có tiềm lực thăng tiến hơn. Đến cả Yuda Sakura cô ta cũng chỉ tốt nghiệp khoa kế toán của Đại học Quốc gia Tokyo. Em ăn đứt cô ta cả ngoại hình lẫn học vấn.

Yui cười gượng gạo. Lý do cô vào phòng thư kí á? Đây là bước đệm để cô thành thư kí riêng của Shukasa chứ sao.

Mọi người đều nhìn cô bằng ánh mắt khác hẳn, đều ngưỡng mộ và rất quý cô. Yui tính đơn thuần thân thiện, chứ không xảo quyệt như ai kia.

- Lại ồn ào rồi? - Sakura bước vào, chống tay hạnh học.

Bầu không khí vừa náo nhiệt hơn một chút liền trầm xuống hẳn.

- Phó chủ tịch chuẩn bị đi kí hợp đồng, cô nào đi làm thư kí cho ngài ấy đây?

Mọi người phất chốc đều trầm xuống, không ai dám ho he.

- Saotome Yukiko, cô đi được không? - Sakura quét mắt sang Yukiko.

- Không, trưởng phòng. - Yukiko liền lắc đầu lia lịa. - Em còn chưa tổng hợp xong văn bản cho phòng tài chính, chị chọn người khác được không?

- Thế có ai rảnh?

Lại không ai trả lời.

- Sao thế, Yukiko? - Yui lên hỏi nhỏ cô nàng.

- Đi kí hợp đồng có nhiều mặt tối lắm. Ví dụ như đối tác mà tía đến mình thì để việc kí hợp đồng thuận lợi, lãnh đạo có thể bắt mình tiếp đãi đối tác. Phòng mình có mấy cô dính rồi, đều bị ép lên giường với bên kia cả, chống đối là mất việc, nói chung việc kí hợp đồng ai cũng tránh. - Yukiko nhún vai.

Thấy hai người xì xào, Sakura liền tía sang Yui, chống nạnh.

- Nhân viên mới, cô đi đi.

- Trưởng phòng, em ấy là nhân viên tập sự. Cô gửi đi tùy tiện, lỡ có chuyện gì không sợ bị lãnh đạo trách phạt sao? - Một nữ nhân viên thấy bất công cho Yui liền lên tiếng lí nhí.

- Hay chị đi thay cô ta nhé? - Sakura trừng mắt.

Chị ta liền cúi gằm mặt im lặng.

- Trưởng phòng, tôi đi. - Yui đứng dậy, soạn đồ đạc vào túi xách. - Sau này việc gì khó, cứ để tôi, không cần làm khó bọn họ.

Sakura nhếch môi tiến đến chỗ cô.

- Miyamoto Rei, cô tự tin tới thế sao?

- Nếu ngay cả chị còn tự tin được, sao tôi không thể? - Yui thản nhiên cười tít cả mắt.

Sakura đương nhiên giận tím mặt.

- Tôi dặn cô đừng dây vào tôi, quên rồi sao?

Yui nhất thời im lặng. Hồi trước cô còn có tiền có quyền lên mặt với người ta. Bây giờ căn bản cô còn không có chỗ dựa mà vẫn lên mặt được.

Mọi người đều tốt với cô, nhìn họ bị Sakura gây khó dễ cô tuyệt đối không cam lòng. Với cả, đừng dây vào ai cũng được, nhưng ngữ như cô ta thì chẳng có gì để cô sợ cả.

- Trưởng phòng mặt nhựa, như chị mà cũng tìm được chỗ dựa, thì cỡ tôi mà sợ không tìm được chỗ dựa tốt hơn chị hay sao? - Yui cười tít mắt không chút ngần ngại.

Chị ta giận tím mặt, liền vung tay lên tát Yui một phát.

- Con đĩ này, mày tưởng mày đang nói chuyện với ai?

Yui bị tát bất ngờ liền chưa kịp phản ứng, nhưng thật sự thì sự kiên nhẫn của cô chưa bao giờ tốt, máu điên chuẩn bị kích thích máu côn đồ tích trữ từ thời xưa lên để đánh lại cô ta.

- Trưởng phòng, sao mãi không thấy thư kí đến? - Bất chợt, một người đàn ông cất giọng trầm trầm bước vào, gằn giọng.

Anh ta liền chột thấy cảnh gây gổ xích mích này liền ôm đầu thờ dài.

- A, phó chủ tịch. - Sakura liền đổi giọng nịnh nọt. - Tôi bảo cô ta đi cùng ngài, nhưng cô này thật sự rất hư hỏng. Tôi đang dạy dỗ nhân viên một chút, sẽ bảo người khác đi cùng ngài nhé.

Anh ta vốn không thích quan tâm vào mấy thứ chuyện trời ơi đất hỡi này, ai mà chẳng được, nhưng thoáng một hồi lại nhận ra nạn nhân của vụ gây gổ này lại là Yui.

- Satake Yui? - Anh ta nhú mày.

Yui liền giật thót tim. Vị giám đốc này là ai, sao lại biết cô thế?

- Ngài nhầm rồi, tôi là Miyamoto Rei. - Yui cúi gầm mặt, nói lí nhí.

Anh ta vẫn đứng hình, lát sau chau mày nhẹ.

- Thế cô Miyamoto, cô đi với tôi.

- Sếp, cô ta là nhân viên tập sự. - Sakura bắt mắt hét lên.

- Là cô bảo cô ấy đi với tôi cơ mà. - Anh ta gằn giọng. - Trưởng phòng Yuda, sau này cấm cô động tới Miyamoto Rei. Cô đừng tưởng cô dựa hơi được thằng Shukasa mà lên mặt. Tập đoàn Hanagato là nơi làm việc, không phải sân chơi của cô.

Sakura hoàn toàn há hốc miệng, chết đứng không biết nói gì.

- Thư kí Miyamoto, lấy tài liệu, xuống tầng hầm. - Anh ta cao giọng như thể ra lệnh, rồi ngay lập tức rời đi.

Yui lúng túng sửa soạn đồ đạc, ngay lập tức mấy người ngồi cạnh liền xì xào vào tai Yui.

- Rei, cậu kinh thế, chưa gì mà đã được phó chủ tịch đề ý đến rồi. - Yukiko trầm trồ vào tai Yui, giọng ra chiều ngưỡng mộ.

- Ô... Đâu có... - Yui lúng túng soạn đồ đạc vào túi xách, rồi đứng dậy rời khỏi chỗ đó. - Mọi người, vậy em xin phép...

Yui thản nhiên bước qua. Sakura nhìn theo cô, ánh mắt hằn lên những tia máu, hàm răng cắn chặt vào môi dưới, hận ý bao trùm.

Cô xuống tầng hầm, ngo quanh thì thấy vị phó chủ tịch ban nãy đang đứng gần đó cùng với tài xế của anh ta, liền lon ton chạy lại.

- Sếp, tài liệu tôi mang đầy đủ đây rồi. - Cô ôm một chồng tài liệu khổ A4, thờ hồng học. - Không biết có làm chậm tiến trình của ngài không?

- Nhị tiểu thư Satake, đừng khách khí thế. - Anh ta cười. - Cô không nhận ra tôi sao?

- Sếp, tôi không phải... - Yui lúng túng.

- Lên xe đi. - Anh ta mở cửa ghế sau, mời cô vào.

- Sếp, đây là việc của tôi... Với cả chỗ của tôi nên là ghế phụ lái...

- Đã bảo là cô đừng khách khí.

Từng hành động của anh ta đều khiến Yui vô cùng lúng túng. Anh ta thật sự là phó chủ tịch tập đoàn Hanagato sao? Tại sao lại biết cô cơ chứ?

- Phó chủ tịch, mạo phép cho tôi hỏi quý danh của ngài được không? - Yui lúng túng hỏi.

Anh ta thản nhiên ngồi xuống bên cạnh cô, đóng cửa lại. Tài xế bắt đầu đạp ga cho xe chạy.

- Chúng ta gặp nhau đúng một lần, đó là ở Kagoshima. Còn sau này, việc cô và thằng quỷ sứ Shukasa yêu nhau chết đi sống lại có ai không biết chứ? - Anh ta nhún vai. - Tôi là Hanagato Tsukasa, anh họ bên nội của Shukasa.

Yui thoáng nhướn mày ngạc nhiên, rồi ngán ra chốc lát.

- Một năm trước, lúc cô bị bắt cóc thì tôi cũng có liên quan chút ít. Nhưng cô lại hôn mê rồi. - Anh ta vẫn kể mấy hồi, hoàn toàn không giống một vị sếp lãnh đạm ít nói chút nào cả.

- A... - Một hồi sau Yui mới kêu lên như thể đã nhớ ra. - Anh... là mối tình đầu của Mika...

Nhắc đến cái tên này, Tsukasa có chút lúng túng, nhưng rồi vẫn giữ lại vẻ mặt thản nhiên như không có gì.

Yui thực sự rất kém trong khoản nhớ người, số liệu và thông tin hoàn toàn có thể ghi nhớ trong tic tắc, nhưng nhớ người thì cô kém hơn bất cứ ai.

- Vậy giờ cô Satake này, cô vào tập đoàn làm thư kí, rồi lại còn dùng tên giả, rốt cuộc là có mục đích gì? - Tsukasa cười đầy hàm ý, tò mò nhìn trực diện vào mắt Yui.

Cô lúng túng cúi gầm mặt, đây dù sao cũng là anh họ của Shukasa, nếu nói ra có phải là mặt dày quá không?

- Cô vẫn yêu Shukasa đúng chứ? - Tsukasa đổi sang vẻ mặt nghiêm túc. - Chỉ cần cô gật đầu, tôi sẽ làm mọi cách tác thành cho cô và thằng đó.

- Đúng, tôi còn yêu anh ấy, nhưng xin anh đừng can thiệp được không? - Yui nhướn mày đáp lại. - Tôi không xứng với Shukasa, dù cho bất kì thân phận gì. Tôi vào đây làm việc chỉ vì muốn được ở cạnh anh ấy. Còn việc cùng anh ấy kết hôn, đó là ước mơ cả đời của tôi, nhưng giờ, tôi không đủ liêm sỉ để đòi hỏi nữa. Căn bản, tôi không đủ tốt đẹp gì...

- Đừng nói thế. - Tsukasa nhún vai rồi tựa lưng ra sau. - Dù cô cũng bao lần khiến cho tôi chật vật với mơ ước đổi đầu tập đoàn Satake ngày trước, tôi vẫn thật lòng muốn tác thành cho cô. Yêu thì hãy can đảm dành lấy, đứng ở phía sau nhìn, lại khổ giống tôi thôi.

Chẳng hiểu sao, trong một khoảnh khắc, Yui thấy vẻ mặt Tsukasa buồn man mác.

- Cảm ơn ý tốt của anh, nhưng tôi vẫn giữ vững quan điểm. Tôi không có tự tin đến với anh ấy.

Tsukasa nhìn cô, đôi mày nhíu lại trong chốc lát, rồi quay lại, nhắm hờ mắt.

- Tùy cô vậy, thư kí Miyamoto.

Yui nhìn anh ta, trong lòng phút chốc bộn bề suy nghĩ. Cô cứ canh cánh mãi lời anh trong lòng.

Hanagato Shukasa, rốt cuộc ham muốn thật sự của cô đối với anh là gì...

___o0o0o___

Hết chương 23.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi: Try to Forget...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Người cũ và tình nhân

- Satake, cảm ơn cô. - Tsukasa vừa rời khỏi nhà hàng vừa cười nói. - Nhờ cô khéo ăn nói mà hợp đồng được kí rất suôn sẻ. Bên đối tác cũng rất thích cô.

Yui mỉm cười khách sáo.

- Sếp đừng nói vậy, tôi là nhân viên, vẫn nên làm mọi thứ tốt nhất cho công ti. - Cô vuốt nhẹ tóc qua mang tai, ánh mắt kiêu kiêu. - Với cả, anh đừng gọi tôi là Satake Yui nữa được không. Tôi vẫn là muốn trở thành một người khác...

- Được, theo ý cô, thư kí Miyamoto. - Tsukasa mở cửa xe mời cô vào trong. - Sao? Về công ti chứ?

- Ở thôi, tôi không cần. - Yui liền vội vàng chối. - Tôi cũng hết giờ làm việc rồi, bây giờ có hẹn đi chơi với mấy cô cùng phòng, họ sẽ đến đón tôi. Mà sếp, anh có thể đối xử với tôi như là với cấp dưới không?

Thật sự ngượng muốn chết. Vị này chính là sếp của cô, cũng chính là lãnh đạo bậc cao của tập đoàn, là phó chủ tịch, chỉ dưới một người, chức vị còn cao hơn Shukasa. Vậy mà đối với thư kí tập sự quen như cô lại không khác gì đối với tiểu thư quyền quý.

- Không không, đây là em dâu tương lai của tôi, sắp là thiếu phu nhân Hanagato rồi, sao tôi thất kính được? - Tsukasa cười tí mắt.

- Sếp, tôi hoàn toàn không dám gả vào nhà Hanagato.

- Tôi nói rồi đấy, tôi kệ cô. Vậy thì tôi về trước nhé. - Anh vẫn cười cợt vô tư, ngồi vào cửa sau, kéo cửa kính xuống tạm biệt.

Yui thở dài ngao ngán, cũng cúi đầu chào.

Thế giới thật nhỏ, Hanagato Tsukasa chính là mối tình đầu của Mika.

Mika không biết còn nhớ hay không, nhưng mối tình đầu tồi tệ vào năm sơ trung ấy chính lại là nỗi đau không muốn nhắc lại. Hồi đó cô chưa hiểu chuyện, nên căm ghét Tsukasa kinh khủng. Bây giờ ít nhiều cũng hiểu được rồi, lại có thiện cảm với anh.

Nhưng làm sao cô gả cho Shukasa được nữa? Năm đó anh đã bảo chẳng còn chút cảm giác gì với cô nữa, cô cũng tự mình dâng thân thể cho người đàn ông khác, bao lần làm tổn thương anh. Với gia đình Hanagato hẳn cũng chẳng ưa gì cô, phu nhân Yuko ghét cô từ ruột, chủ tịch Junkasa sau bao lần cô gây tổn thất cho tập đoàn thì đào đâu ra thiện cảm với cô?

Hơn nữa, cô là ai?

Cô là ai mà dám dây mặt gả cho anh? Cô đâu còn là tiểu thư, là người thừa kế quyền quý năm đó nữa?

Một cô gái bình dân không hơn không kém...

Ngồi nghĩ vẩn vơ, thì rồi Yukiko cũng tới rước cô đi.

- Đợi lâu chưa? - Yukiko hạ cửa kính xe ô tô xuống, cười hóm hờ.

Yui lắc đầu nguầy nguậy rồi ngồi lên xe bạn.

- Các chị ấy đến phòng karaoke cả rồi. Tớ qua đón cậu rồi mình đến sau. - Yukiko vừa lái xe vừa liến thoắng. - Cậu có người yêu chưa nhỉ?

Yui lại lắc đầu.

- Aiza, sướng nhỉ? - Yukiko nhún vai. - Cậu độc thân đi chơi thoải mái đấy. Tớ để được đi chơi giờ này cũng xin ông xã cho mỗi mồm.

- Cậu kết hôn rồi á? - Yui trố mắt ngạc nhiên.

- Trời ơi hai sáu rồi cậu, như cậu còn chưa có người yêu không chừng lại bị nói ế cho coi. - Yukiko cười tí mắt. - Tớ có một thằng cu rồi, ba tuổi, mà xe này cũng là chồng mua cho tớ đấy. Chứ lương nhân viên quen được ba đồng đào đâu ra tiền ăn chơi.

Yui ngắm nhìn cô bạn mới. Tính tình vô tư y đúc Haruka. Trên gương mặt nhó than vẫn vẫn không che giấu nổi sự tự hào về hạnh phúc nhỏ, với người cô ấy yêu và một đứa con nhỏ.

Haruka cũng đang mang thai rồi, kết hôn rồi, tiếc là cô chẳng thể tham gia tiệc cưới của đôi vợ chồng son chơi với cô từ thời niên thiếu. Hẳn Haruka cũng đang rất rất hạnh phúc.

Mika thì còn nói làm gì. Mối tình đầu tuy không trọn vẹn, nhưng gả được cho Akito không phải là quá tốt hay sao? Cô công chúa nhỏ Kaori rất đáng yêu, rất tháo hiểm, anh chồng cưng chiều vợ hết nấc.

Cả Shina Kazuto với Eto Yuri cũng đang tận hưởng ấm áp cuộc sống mới kết hôn nữa. Nói chung thì bạn cô ai nấy cũng đều hạnh phúc, đều cưới được người yêu nhất từ thuở cao trung, nhưng còn cô?

Sao ông trời lại đối xử với cô như thế?

Cho cô gặp người cô yêu nhất, nhưng rồi cũng chia tách cô và anh. Bây giờ thì hẳn là anh đang rất hận cô...

Mọi người đều có cái kết vẹn toàn, chỉ còn cô vẫn ngẩn ngơ không biết sẽ đi đến nước nào nữa.

- Rei, cậu sao thế? - Yukiko thấy cô bỗng chốc ngẩn ra, gương mặt vô hồn, ánh mắt đắm lệ liền hoảng hốt hỏi.

- Hà? À không... - Yui vội nuốt nước mắt vào trong, mỉm cười. - Đến nơi rồi kìa...

Yukiko gạt đầu rồi kiểm chỗ đậu xe. May là ở đó có chỗ lí tưởng nên hai người không mất quá nhiều thời gian.

Bước vào quán Karaoke là đã thấy mùi rượu bia, đồ nhắm và cả tiếng nhạc có phần âm ỉ.

- Tới rồi kìa... - Lúc cô và Yukiko vừa bước vào thì cả phòng Karaoke tầm 10 người liền xáo động hẳn lên.

- Rei-chan! Chúc mừng em!! - Mọi người đồng loạt hô vang khiến cô giật nảy mình.

Đang còn ngơ ngác không biết chuyện gì xảy ra thì Yukiko đã đẩy cô vào trong, các chị em liền vây quanh cô cười hớn hở.

- Cô bé à, sao rồi? Phó chủ tịch tía đến em rồi đúng chứ? - Một chị gái nắm lấy tay cô cười tít mắt.

- Ngài ấy có nói gì em không? Hai người sao rồi?

- Trời ơi mau kể đi! Chị không đợi được ngày em khiến cho Yuda Sakura bẽ mặt đâu!!

Yui như con cừu non nhỏ bé trước hàng loạt mũi tấn công của các chị em cùng phòng, ngơ ngác.

- Em và phó chủ tịch thật sự không có gì... - Yui lắp bắp khai. - Thật đấy, hẳn là ngài ấy ngửa mặt với trưởng phòng Yuda nên mới ra tay nghĩa hiệp thôi. Em sao đủ trình lọt vào mắt xanh ngài ấy được...

Mọi người nhủ chặt chân mày xét nét Yui. Da trắng không tí vết, hoàn toàn là mặt mộc mà mịn màng đáng ghen tị, môi hồng tự nhiên chỉ đánh một chút son gió. Tóc đen óng, thẳng dài, đáng đố quá tuyệt vời, ba vòng chuẩn, thật sự đáng ghen tị.

- Cái con bé này, sức em còn thừa mỗi chài được cả người thừa kế tập đoàn Hanagato đấy. Trời ạ, chị ghen tị với em muốn chết mất.

- Sao ạ? Mỗi chài...?

- Em nhìn Yuda Sakura xem, chính nét mặt cũng chẳng bằng nổi một góc của em..

- Em thật sự không có ý đi cửa sau đâu... - Yui phiền não la lên.

Mọi người chép môi liếc xéo phát, rồi giải tán về ghế ngồi.

Yukiko cười nhặt đẩy Yui về phía mọi người. Thế rồi, rót bia, bật nhạc, cụng ly, và quẩy hăng hăng.

Được đến mười hai giờ đêm, Yui tuy đã cố không uống nhưng cứ bị ép, nên đã ngà ngà say.

Yukiko từ lượng còn tốt chán, nên uống mấy chai vẫn tỉnh như ruồi.

- Thôi tàn tiệc đi, mai còn phải dậy sớm đi làm không bà cô trưởng phòng kia lại được nước gậy khó dễ chị em mình. - Mấy chị em kháo nhau đi về. - Yukiko này, em lái xe cẩn thận nhé. Đang có cò trong người cẩn thận cảnh sát bắt đấy. Với cả em mang Rei về nữa, cô ấy ngà say rồi.

- Em biết rồi, từ lượng của em các chị còn lạ gì? - Yukiko cười hớn hở.

Thế rồi mọi người dần dần rời phòng, cả phòng Karaoke từng rất náo nhiệt bây giờ lại yên ắng lạ thường.

- Rei, cậu đợi tớ vào nhà vệ sinh tí nhé. - Yukiko lay nhẹ Yui, nói. - Xong rồi tớ đưa cậu về.

Yui gạt gạt đầu rồi lại nằm ngả người ra sau.

Yukiko liền rời chỗ đó.

Từ lượng cô sau bao nhiêu năm vẫn yếu như vậy, mới uống có bấy nhiêu mà say gần chết rồi.

May là chưa đến mức mất ý thức như mọi lần, bây giờ vẫn suy nghĩ được chút ít.

Cô đứng dậy, soạn đồ vào túi xách. Đến trước gương gần đó chỉnh lại tóc tai.

Nhìn đồng hồ, đã ba mươi phút rồi, sao Yukiko lại đi vệ sinh lâu thế chứ?

Cô liền xách túi xách lên đi tìm.

- Yukiko? - Yui gọi nhỏ nhẹ, đi tìm về phía phòng vệ sinh.

Chợt ánh mắt cô nhúu chặt lại.

- Cô em, giờ này còn ở quán Karaoke một mình, là bị thất tình nên đến giải sầu. Chi bằng để anh hầu hạ cô em đêm nay nhé. - Một chuyện không có gì lạ ở các phố đêm, một tên sở khanh quần lấy thân thể nhỏ bé của Yukiko.

Hai tay Yukiko bị khóa chặt, cả người khóc nức lên run lẩy bẩy. Sắc mặt tái hẳn đi, miệng không ngớt lời cầu xin hẳn buông tha.

Hắn mon trón đuôi cô, cười dâm ô, ánh mắt đen đục đi, yết hầu chuyển động liên tục.

- Ê thằng kia. - Yui mặt đỏ bừng lên vì say, lão đảo bước đến. - Chi bằng để tao hầu hạ mày.

Hắn nhúu chặt mày nhìn cô, lát sau liền sáng lên.

Đẹp quá mức, vẻ đẹp vừa năng động vừa lạnh lùng, vừa thuần khiết vừa hư hỏng, men rượu càng làm cho vẻ đẹp kia thêm phần quyến rũ huyền ảo.

- Rei à... - Yukiko hoảng hốt nhìn bạn.

- Được được, cô em hầu hạ anh. - Hắn liền buông Yukiko ra, bị sắc làm mờ mắt, như con hổ đói vồ đến Yui.

Ngay lập tức, Yui tóm lấy tay hắn, vạt ra, liền dùng giày cao gót, đập lên lưng hắn, ghi xuống sàn.

Hắn giãy dụa, kêu ầm lên.

- Động nhảm người rồi, súc sinh. - Yui đắc ý cười.

- Con đi cái! Động tới tao là chết mẹ mày rồi! - Hắn liền vùng dậy, ngay lập tức Yui bị xô ngã lão đảo ra sau. Cô đang say, chẳng không chế được lực gì cả. Mớ vồ cả chục năm không dùng hẳn cũng bớt hẳn tác dụng đi.

- Rei... - Yukiko liền lao ra nắm lấy tay Yui, nhưng cũng hoảng quá mà nấp sau lưng bạn.

- Chết tiệt, tớ say quá. - Ánh mắt Yui lão đảo, răng cắn chặt vào môi cho tỉnh táo.

Hắn như bị chọc điên lên liền vồ đến. Yui nhanh chóng đẩy Yukiko sang một bên, mình thì nhanh nhẹn né qua. Phản xạ linh hoạt, cô nhảy lên đá thẳng vào lưng hắn.

Giày cao gót càng làm hắn đau tợn. Yui liền cởi giày ra cho dễ di chuyển, lại tự đánh vào đầu mình cho tỉnh.

Cô lao tới thực mạnh vào bụng hắn. Hắn kêu ầm lên, cô lại được nước lên gối đá thẳng vào hạ bộ hắn.

Hắn lão đảo ngã ra sau, máu ứa ra khỏi miệng.

- Con chó cái này... - Hắn gào gừ dù đã đau đến sắp điên.

Tay hắn liền vồ lấy cây gậy sắt bên cạnh, lao đến điên cuồng.

Yui bị men rượu làm mờ mắt, loạng choạng, hẳn nhân cơ hội đập thẳng vào gáy cô.

Đau tới ê ẩm, Yui ngã sõng soài ra.

Yukiko thất kinh kêu ầm lên.

- Rei! Rei!! Có ai không? Cứu chúng tôi với!?

- Con đi kia mày cảm mờm. - Hắn ta chỉ cây gậy vào mặt cô, cô ngay lập tức im bất.

Hắn tiến đến vác Yui qua vai, mang đi.

- Mày mang cô ấy đi đâu? - Yukiko gào lên, liền chạy đến giật hắn lại.

- Cút ra, đồ tiện nhân. - Chi bằng một lực đạo hắn đã đẩy văng Yukiko đi xa.

Có người đàn bà đẹp trong tay thế này, hẳn chẳng hề muốn để mắt đến bất cứ đàn bà nào khác nữa.

Tiếng va chạm xô xát vang ra.

Từ phòng bên cạnh, Yuda Sakura bước ra.

- Ô kìa. - Sakura kêu lên. - Saotome Yukiko? Cô cũng ở đây chơi à? Lại còn cả Miyamoto Rei, nhân viên tập sự mới?

Nghe cái tên này, người đàn ông trong phòng nhủ mày lại một khác, rồi lại thôi.

- Trưởng phòng. Cô mau cứu Rei đi! Hắn ta định mang cô ấy đi kìa. - Yukiko kêu lên tuyệt vọng.

Sakura nhủ mày nhìn theo người đàn ông kia thờ ơ, rồi nhún vai.

- Cần sao được? Tôi là đàn bà con gái.

- Sakura, chuyện gì vậy? - Giọng người đàn ông thâm trầm.

Sakura liền quay vào cười bất lực.

- Shukasa, là nhân viên phòng em. Bị một tên háo sắc mang đi rồi.

Anh nhìn theo bóng người đàn ông vác theo một cô gái nhỏ nhắn bước qua, tóc xõa ra che hết mặt cô.

Nhưng đáng đáp ấy, cảm giác cô ta mang lại thực sự rất quen.

Hanagato Shukasa bật dậy, lao ra, níu lấy vai gã.

- Gì cơ? - Hắn ta trừng mắt nhìn anh.

Anh mặc kệ hắn, vén tóc cô lên xem mặt, giây sau liền chết đứng.

Tìm anh đập mạnh như muốn xô ra ngoài.

- Mày chán sống à mà dám động tới đàn bà của tao? - Hắn gào lên điên cuồng.

- Shukasa à! - Sakura liền lao ra ôm chặt lấy anh. - Em không muốn anh bị thương đâu. Chuyện của họ mình đừng quan tâm mà.

Nhưng Shukasa lạnh nhạt đẩy Sakura ra, tóm lấy vai hắn, trừng mắt.

- Đàn bà của mày? Nực cười!!

Hắn điên lên quay lại đánh anh, nhưng chậm hơn lại bị anh vặn ngược ra sau.

Hắn đau quá, la lên oai oái, tay kia liền buông Yui ra, rống lên.

Vài khác sau đó, hắn bị anh đánh gục.

Hắn lồm cồm bò khỏi chỗ đó. Hôm nay xui tận mạng vì ghẹo gái mà bị đàn cho đau ê ẩm, hắn thực chỉ muốn trốn đi cho nhanh.

- Saotome! - Sakura kên kieu gọi Yukiko. - Giám đốc đã có lòng tốt giải vây cho bọn cô rồi, còn không mau mang Miyamoto đi!

- Sakura, cô thanh toán rồi về đi. - Shukasa ẵm Yui dậy, lạnh nhạt nói.

- Shukasa! Anh sao thế? Sao lại... - Sakura trắng bệch mặt, nhưng ngay lập tức bị anh bỏ lơ.

Shukasa bế ngang cô, đưa cô rời đi.

Yukiko còn ngẩn ra, giây sau đã chạy đến đích ý.

- Rei xinh như vậy, hắn là đã được giám đốc điều hành để mắt tới rồi. Ban nãy cô không thấy sao, ngài ấy lại nhìn mặt Rei, thấy đẹp hơn cô bội phần, nên hắn là giờ muốn chiếm người đẹp cho riêng mình rồi. - Yukiko cười tủm tỉm nói thâm.

- Saotome cô nói cái gì đó? - Sakura trừng mắt.

- Ủi trưởng phòng, tôi có nói gì đâu? Tôi về trước nè. - Yukiko ngay lập tức ù té chạy khỏi.

Sakura trừng mắt, cắn chặt môi hậm hực. Cô ta hận mình không thể loại bỏ cái gai đó.

Hanagato Shukasa là con cá lớn của cô ta, tuyệt đối không thể bị con cừu non kia cướp mất.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi: Try to Forget...* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Lời đề nghị từ Hanagato Tsukasa

Ở Nhật bây giờ đang là tháng 4...

Thời tiết dạo này bắt đầu nóng hơn nhiều, nắng cũng ghé thăm sớm hơn...

Trong căn phòng lấy màu trắng làm chủ đạo, trang trí rất tao nhã, rèm mở tung chỉ còn rèm màn trắng và mỏng, ánh nắng rọi qua rất dễ dàng.

Yui mơ màng tỉnh giấc...

Nhức đầu quá! Chết còn tôi qua vẫn đang đây dọa cô, cả người mệt nhoài, khó khăn lắm mới cử động được.

"Đây là đâu?"

Yui cực nhọc ngồi dậy, cô hoàn toàn không quen với chỗ này. Nhìn qua, đây giống như là một căn phòng hạng sang trong khách sạn cao cấp.

Đầu óc bắt đầu mờ lúng nhó về đêm qua.

Cô đi nhậu với đồng nghiệp, rồi cô say. Mọi người về hết, Yukiko đưa cô về, nhưng cô ấy lại bị một tên sở khanh quấy rối. Cô cứu Yukiko, rồi bị hấn dùng gậy đánh, sau đó bất tỉnh nhân sự.

Cô giật mình nhìn xuống người. Quần áo không còn đâu, đồ lót cũng không, chỉ quần chiếc áo choàng tắm của khách sạn, ngoảnh đi ngoảnh lại đang thấy quần áo cô treo trên cọc, hình như giặt mới khô.

Yui tái mặt, không lẽ là tên sở khanh đó giờ trò với cô?

Trong người bỗng thấy thật kinh tởm!

Cả người cô bỗng chốc run lên bần bật, ánh mắt ầng ậc nhưng chẳng thể nào khóc, răng cắn chặt vào môi đầy căm hận, cả người thu về, cuộn chặt.

Không lẽ... cô bần rồi sao...

...

Nhìn đồng hồ, Yui chợt thấy hoảng loạn. Đã bảy giờ sáng rồi, nếu đây là khách sạn gần chỗ Karaoke tối qua thì cũng cách công ti tận ba mươi phút đi tàu. Mà tám giờ là bắt đầu giờ làm việc, cô mới là nhân viên tập sự, nếu đi muộn, chỉ sợ bị đuổi không chân chừa.

Bỏ mặc sự ghê tởm chính bản thân mình, Yui lao xuống giường, thay đồ, rồi sửa soạn túi xách. Nhân viên khách sạn báo phí phòng đã được thanh toán, cô vội vàng lao như tên lửa tìm tới trạm tàu điện ngầm.

Giờ này thường rất đông, sau khi mua vé xong Yui cũng phải xếp hàng khá lâu mới chui vào trong tàu được. Mọi người chen chúc, còn cô cứ đứng nép một góc, sốt ruột nhìn đồng hồ.

- Cô giỏi lắm, Miyamoto Rei! - Yuda Sakura đập mạnh xuống bàn làm việc, gần giọng. - Mới là nhân viên tập sự mà dám đi làm muộn bốn phút, sau này cô định trèo lên đầu tôi ngồi đúng không?

Vừa tới công ti, ngay lập tức Yui đã thấy Sakura ngồi vắt chân lên bàn làm việc của cô, khoanh tay nhìn cô bằng ánh mắt đờng đờng sát khí.

Cô ta mắng cô té tát, còn cô cứ im lặng chịu.

Rõ là cô sai hoàn toàn, đối đáp với cô ta thế nào đây?

- Sao hả? - Sakura vẫn kênh mặt. - Tôi qua thì nhậu nhẹt bê tha, rồi mây mưa một rồi sáng nay không lết chân đi được hả?

Gương mặt Yui đanh lại.

"Không lẽ... cô ta biết?"

Nhìn về mặt của Yui, Sakura càng cắn môi cắn hậm.

- Cô bị đuổi việc!! - Sakura nhảy xuống, hất tung đồ đạc trên bàn Yui, hét lên. - Cút đi cho khuất mắt tôi!

Yui giật mình lùi lại, tái mặt. Đúng là cô trưởng phòng này đã ghét cô sẵn, chỉ chờ thời cơ cô phạm lỗi để tống cô đi.

- Hà? Ai bị đuổi việc? - Chợt một giọng nói vui vẻ vang lên kèm theo tiếng gõ cửa.

Cả phòng thư kí đều tò mò nhìn ra, ai nấy đều đánh mắt.

Sakura nhất thời chết đứng, không biết phải nói gì. Lát sau, cô ta run lấy bầy đi lại, cười gượng gạo.

- Phó chủ tịch, dạo này ngài siêng xuống phòng tôi quá...

Hanagato Tsukasa cười tít mắt, vẫn cái giọng bình thản nhưng uy lực đến kinh sợ.

- Sao thế? Trưởng phòng Yuda định đuổi việc thư kí Miyamoto à?

- À... Cô này đi làm trễ... - Sakura ái ngại nhìn.

Tsukasa nhún mày một chút.

- Đi làm trễ thì kỉ luật là đúng rồi. Thư kí Miyamoto, trừ ba ngày lương nhé. - Tsukasa bỏ lơ Sakura, ngoảnh vào nhìn Yui, cười cợt.

Yui vội vàng cúi gập người.

- Vâng, tôi xin nhận lỗi. Cảm ơn vì đã bỏ qua cho.

Sakura biết thừa cô nhân viên mới này được lòng phó chủ tịch, nên cắn môi chịu.

- À còn về chuyện đuổi việc nhân viên, trước nay việc này là do phòng nhân sự quyết định đúng không? - Anh gõ tay nhịp nhịp lên đầu. - Nhưng đối với thư kí Miyamoto, mọi việc đều phải có sự phê chuẩn của tôi, rõ chưa?

Sakura há hốc mồm, cổ họng cứ ứ ứ không phát ra thành tiếng.

- Tiện thể thì, ừm, soạn hộ tôi một hợp đồng nhé, trước hết là hợp đồng một năm. Cô Miyamoto Rei trở thành nhân viên chính thức của tập đoàn Hanagato, bỏ qua quá trình tập sự luôn. Từ hôm nay, cô ấy là thư kí riêng của tôi. Chuyển cô ấy lên bàn thư kí riêng trên tầng lãnh đạo, được chứ?

Phát ngôn của Tsukasa khiến cho cả phòng thư kí chấn động.

Yui mở to mắt không biết phải nói gì. "Cái này không phải là công khai thiên vị sao Hanagato Tsukasa?"

- Phó chủ tịch, điều này chưa có trong tiền lệ! - Sakura thất kinh hét lên. - Cô Miyamoto thực tập mới được một ngày, lại còn đi làm trễ. Chưa chứng minh năng lực mà đã đưa vào làm nhân viên chính thức, lại còn là thư kí riêng cấp cao. Phó chủ tịch, chuyện này...

- Tập đoàn tài phiệt Hanagato 100% là tập đoàn tư nhân, mọi quyền quyết định đều thuộc về dòng họ, chưa đến lượt cô. - Đột ngột, giọng điệu cười cợt của Tsukasa thay đổi hẳn thành vẻ mặt lãnh đạm, tàn khốc. - Thư kí Yuda, về chuyện năng lực của cô ấy, cô hoàn toàn không có đủ khả năng để đánh giá.

Sakura hoảng sợ, nhất thời lùi ra sau.

- Tôi đã cảnh báo cô rồi đúng không? Đừng gây khó dễ cho Miyamoto Rei, bằng không thì mười thằng Shukasa cũng không cứu được cô đâu.

Đôi chân Sakura bắt gặp vô lực. Cả dòng họ Hanagato đều thực sự rất đáng sợ. Hanagato Tsukasa tính cách có phần vui tính và thoải mái, nhưng chọc điên đến anh, hậu quả thực sự không lường được.

- Tôi... tôi biết rồi... - Sakura lí nhí. - Saotome, cô soạn hợp đồng cho Miyamoto đi, như lời phó chủ tịch.

- Vâng... - Yukiko liền mở máy tính lên, soạn thảo văn bản.

- Phó chủ tịch, chuyện này... - Yui cũng hoảng mà nói, thực sự quyết định của Tsukasa quá nhanh, cô chưa kịp định hình chuyện gì đang xảy ra nữa.

- Đây là quyết định của tôi. - Tsukasa quay sang cô, cười. - Trưa nay có bữa tiệc của thương giới, cô đi cùng tôi. Chín giờ, đừng chậm chân.

Thế rồi Tsukasa rời chỗ đó.

Cả phòng kinh ngạc, mới sáng ra đã đủ thứ chuyện đổ ập lên đầu rồi, họ bị dẫn từ biển này đến biển khác, mớ drama này hít đến mai chưa chắc đã hết.

Còn Yui, cô vừa nghe gì vậy? Dự tiệc? Với Tsukasa?

Sakura nhìn Yui bằng ánh mắt hằn học, từng tia máu hiện lên giận giữ. À ta đứng đây, đi tới chỗ cô, gần nhẹ.

- Cô được phó chủ tịch đề mắt, thì hầu hạ ngài ấy cho tốt. Tránh xa Shukasa của tôi ra, cô mà tiếp cận anh ấy, tôi không để yên cho cô đâu.

Yui dừng hình nhìn Sakura hậm hực xách túi xách lên bỏ ra khỏi phòng.

Sau một giây yên lặng, cả phòng thư kí nháo nhào lên.

- Rei-chan! Chị đoán không sai mà, em thật sự có tiền đồ! Được làm thư kí riêng của phó chủ tịch, trời ơi vinh hoa sau này phải nhớ bọn chị đây! - Một chị gái vươn lên nắm lấy tay Yui, hết âm

- Chị Rei à, em ngưỡng mộ chị thật đấy. Em đã cố gắng tiếp cận các lãnh đạo nhưng cao nhất cũng mới là trưởng phòng truyền thông thôi. Chị mới vào mà đã được phó chủ tịch thu nạp rồi. - Cô nhân viên bé tuổi nhất phòng cũng hồ hởi.

- Rei! Sau này cậu làm việc trên tầng lãnh đạo rồi, nhưng đừng quên ghé xuống chơi với bọn tớ nhé. - Yukiko liến thoắng.

Yui cứ bị xoay vòng vòng giữa cả chục chị em đồng nghiệp đang gào thét phấn khích.

- Mọi người... cho em thở tí được không... Em suýt bị đuối việc đó... - Yui khản khoản cầu xin sự yên bình, trong vô vọng. Nhìn cô bé đáng thương mọi người liền bót nói lại, giúp Yui thu dọn mớ đồ đạc vừa bị Sakura quăng xuống đất.

- Nhưng làm việc trên tầng lãnh đạo là làm chung với Sakura cả ngày trời đó cô bé. - Một chị đồng nghiệp đứng nhịp nhịp chân. - Tầng lãnh đạo là tầng gần như cao nhất rồi, chỉ có ba phòng làm việc. Một phòng của chủ tịch, phòng của phó chủ tịch và phòng của giám đốc điều hành. Có ba gian bàn thư kí, bây giờ em lo mà lên đó ngồi đi.

- Nhưng còn thư kí trước nay của phó chủ tịch thì sao hả chị? - Yui ngẩng đầu hỏi.

Một chị khác liền trả lời.

- Phó chủ tịch trước nay đều không có thư kí riêng. Mỗi một công việc lại gọi điện cho Sakura điều một thư kí bất kì chỉ để ghi chép lại thôi. Toàn bộ giấy tờ ngài ấy thường tự lo.

- Mà chủ tịch Hanagato Junkasa thì dạo này ít tới công ti lắm, do có tuổi rồi. - Yukiko trở tay nói vu vơ. - Ngài ấy toàn điều hành tập đoàn ở nhà nên thư kí riêng ngài ấy cũng không hay tới công ti. Nói chung cậu mà lên tầng lãnh đạo, thì cả mấy gian rộng lớn đó chỉ còn bốn người thôi.

Tìm Yui thích một tiếng.

Thế chẳng phải, cô sẽ đối diện Shukasa hằng ngày hay sao?

Lộn xộn dần qua đi, mọi người quay trở lại bàn làm việc. Yui phụ Yukiko mấy thứ giấy tờ linh tinh đợi đến chín giờ đi có việc cùng phó chủ tịch. Đang làm, chợt nhớ ra một chuyện, bèn hỏi nhỏ.

- Tới qua... tớ bị tên sở khanh đó mang đi à...

Cô rất sợ phải nghe câu trả lời...

- Aa!! - Đột ngột Yukiko la lên. - Tại biển sáng nay to quá, nên quên nhắc tới biển tới qua luôn rồi!

Yui vội bịt miệng cô bạn, không thể để cả phòng lại xào xáo lên được.

- Cả phòng đều biết rồi mà. - Yukiko nhún vai. - Cậu không phải đêm qua mây mưa cùng giám đốc điều hành Hanagato Shukasa nên sáng nay mới đi muộn đó chứ?

Một giây...

Hai giây...

Ba giây...

- Hà? - Yui ngẩn tò te, mấy giây trôi qua cũng không có phản ứng.

- Thì tới qua cậu bị tên sở khanh đó đưa đi, tình cờ giám đốc Hanagato với trưởng phòng Yuda cũng có ở đó, giám đốc ra tay nghĩa hiệp rồi mang cậu đi.

Yui chết trân.

Cô có nghe nhầm không chứ?

Là Shukasa cứu cô?

- Sáng nay tớ tỉnh dậy ở khách sạn, chỉ có một mình... - Yui lấp bắp.

- Vậy đêm qua giữa hai người không có chuyện gì sao?

- Tớ không biết... Chắc không đâu...

Cô lấp bắp trước màn tra tấn như vũ bão của Yukiko.

- Cậu... quan hệ bao giờ chưa? - Yukiko hỏi nhỏ.

- Chưa...

Cô hồi trước là đã từng kết hôn giả với Sewashi rồi, nhưng ngàn vạn lần chưa bao giờ xảy ra chuyện đó giữa hai người. Nên đến giờ, tuy cô bị tấn công tình dục n lần nhưng vẫn giữ được, vẫn còn là xử nữ.

- Hazz... - Yukiko thờ dài. - Cậu đi khám bác sĩ coi còn không, đây là nếu cậu quan trọng lần đầu tiên.

- Ừm... - Yui trả lời lí nhí.

- Nói chung là, cậu lựa chọn một người thôi. Hoặc phó chủ tịch, hoặc giám đốc. Mà tình hình hiện tại thì vẫn nên là phó chủ tịch đấy, cậu đây đưa cả hai cân thận lại mất đi miếng mồi ngon.

Nghe lời khuyên của Yukiko, Yui suyt nửa ngã ngửa.

Tại sao ai cũng chỉ nghĩ ra được cái trò này cơ chứ?

Nhưng điều làm cô quan tâm nhất vẫn là Shukasa. Nếu là anh cứu cô, thì hẳn là anh đã biết cô về Nhật Bản rồi.

Có khi anh còn biết cô dùng thân phận Miyamoto Rei, thì tuyển vào làm nhân viên tập đoàn nhà anh.

Trong lòng cô cứ bồi hồi, cảm xúc ngày một hỗn độn. Cô vẫn không biết nên đối diện anh bằng vẻ mặt như thế nào nữa.

Ngồi nghĩ vẩn vơ thì cũng đã chín giờ, Yui liền xách túi xách lên đi xuống hầm xe.

- Phó chủ tịch, tôi đến rồi. - Yui cúi đầu lễ phép. - Ô, tài xế đâu?

Cô xuống garage xe thì chỉ thấy Tsukasa ngồi sẵn trong ghế lái, ung dung. Anh liền vờn người ra mở cửa xe cho cô, cười.

- Tôi làm tài xế, lên xe đi.

Yui ngập ngừng leo lên.

- Phó chủ tịch, tiệc gì thế?

- Cô khỏi giả ngây đi. - Tsukasa cười sang sảng. - Chủ tịch Satake tham dự tiệc thương giới cũng như ăn cơm bữa, bữa tiệc mùa hè này cô còn lạ gì hả?

Yui liền ngẩn ra. Đúng rồi nhỉ, đây là bữa tiệc thường niên, một trong những buổi tiệc to nhất trong giới thượng lưu, quy tụ toàn các gương mặt tên tuổi trong giới kinh doanh.

- Cô có ngại không? - Bỗng dưng, Tsukasa lên tiếng hỏi. - Lát nữa có thể sẽ gặp người quen đấy. Cô từng là gương mặt có tiếng trong giới kinh doanh, lát nữa tôi vẫn sợ sẽ có trục trặc...

Yui liền giật mình.

- Thế sao anh lại gọi tôi đi? - Yui quay sang cười, hỏi ngược lại.

Tsukasa ấn đo một lát, rồi đáp.

- Thằng Shukasa cũng đến đấy.

Yui nhất thời chết trân.

- Tôi xem danh sách khách mời rồi, có chồng cũ của cô Oga Sewashi, hôn thê cũ của Shukasa là Kanami Sakurako. Không chỉ vậy, còn nhiều gương

mặt quen thuộc khác cô từng hợp tác nữa. - Đột ngột chiếc xe chạy chậm lại. - Hay thôi, cô không đến nữa?

Yui ngẩn ra, trong lòng có chút lưỡng lự. Đối diện với bọn họ ắt hẳn cô cũng sẽ rước vào không ít rắc rối.

- Đi chứ. - Yui hít một hơi thật sâu rồi tuyên bố. - Tôi chẳng sợ gì đâu...

Tsukasa nhìn chăm chăm vào cô gái ngồi bên cạnh mình.

Một vẻ gì đó rất dịu dàng, nhưng cũng thật năng động. Sâu trong cá tính mạnh mẽ, vẫn tìm được một vài tia yếu đuối ủy mị. Nhưng nổi bật hơn cả, vẫn là bản năng quật cường, mạnh mẽ, không gì dễ dàng hạ gục được.

Tsukasa liền nâng tay Yui lên, hôn nhẹ lên mu bàn tay, ánh mắt âm ngoan, đôi môi nhếch lên mỉa mỉ.

- Miyamoto Rei, cô làm bạn gái tôi, được không?

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi: Try to Forget...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Yến tiệc

Màu đen là màu sắc có mê lực ma mị, khi là màu chủ đạo trên một bộ quần áo không chỉ làm tôn làn da trắng ngần lên nhiều lần mà có thể tạo một vỏ bọc quyến rũ khiến người ta không thể hờ hững thờ ơ.

Chiếc váy màu đen tuyền cúp ngực phủ lên người cô, vải voan đen phủ xuống đôi chân lúc ẩn lúc hiện càng khiến người ta không thể rời mắt. Vòng cổ chocker đen, hoa tai đen, giày nhung đen và mái tóc đen dài xoăn sóng nước thả hờ hững.

Đồng tử mắt đen lay láy, long lanh, gương mặt thanh thoát thuần khiết trang điểm nhẹ bằng tone đỏ quyến rũ, đôi môi màu đỏ tươi mọng nước là điểm nhấn giữa làn da trắng ngần và bộ phục trang màu đen phủ trên người.

Tsukasa đưa Yui đến một viện stylist có tiếng hàng đầu châu Á ở Nhật Bản với mức phí đắt đỏ, vốn là một mỹ nhân, trở nên xinh đẹp bội phần, xinh đẹp như tiên tử, không giống phàm nhân, Yui khiến mọi nhân viên ở viện này không dám ngược nhìn.

Ngay cả Tsukasa cũng ngẩn ra trong chốc lát. Vốn biết cô gái này xinh đẹp hơn người, nhưng đẹp tới mức này, đây là lần đầu anh được nhìn thấy.

- Phó chủ tịch, chúng ta đi được chưa? - Cô nâng váy lên, bước lại, nhẹ giọng. - Bữa tiệc đã bắt đầu rồi.

Anh mỉm cười, cầm tay cô, nâng lên, hôn nhẹ lên mu bàn tay.

- Rei, gọi tôi Tsukasa.

Yui ngẩn ra trong chốc lát vì hành động và cử chỉ có phần đường đột của Tsukasa. Anh gọi "Rei" không chút ngần ngại, nhìn cô bằng ánh mắt đủ dịu dàng để giết chết một trái tim.

- Phó chủ tịch, nếu là vì lời đề nghị khi này thì tôi xin từ chối... - Cô lúng túng nói, bỏ mặc cho cơ thể bị Tsukasa dẫn ra xe.

Một lời đề nghị hết sức kì quặc, Tsukasa đã hỏi cô có thể làm bạn gái anh không.

- Vậy cô định tham dự bữa tiệc này với tư cách gì? - Anh cười tươi. - Thư kí của tôi? Từng là doanh nhân kiêu ngạo hơn người, họ hẳn sẽ chế cười cô. Vậy chỉ bằng giả làm bạn gái tôi, để xem ai dám động tới cô?

- Nhưng mà... - Yui lưỡng lự.

Cô không sợ bị thiên hạ cười chê. Cô từ bỏ chốn bình an bên đất Pháp, lựa chọn về Nhật cũng là đồng nghĩa với lựa chọn sóng gió. Cô đã sẵn sàng để đối diện với miệng đời, sẵn sàng chống chọi lại hàng ngàn mũi tên chia vào cô.

- Cô từng làm vợ hờ của thiếu gia nhà Oga, vậy giờ làm bạn gái hờ của tôi lại lưỡng lự? - Tsukasa mở cửa xe cho cô, miệng vẫn liến thoắng, rồi ngồi vào chỗ mình lái xe đi.

- Không phải, nhưng mà...

- Gọi tôi Tsukasa, tôi nói trước rồi đấy, Rei-chan.

Yui ngẩn ra trong chốc lát. Đã gọi thẳng tên thì chớ, còn thêm hậu tố "-chan" vào, rốt cuộc dòng họ Hanagato đào đâu ra bao nhiêu ngang tàng?

Từ Hanagato Junkasa đến Hanagato Yuko, khí chất cao ngạo đều hơn người, di truyền sang Hanagato Shukasa, lại còn gen trội, bá đạo và ngông cuồng đều cao vút. Ngay còn Hanagato Tsukasa này, mồm miệng nhanh nhẹn, tính tình vui vẻ hoạt bát nhưng cái ngông chỉ có hơn chứ không có kém Shukasa.

Và thế là mặc kệ cô chưa đồng ý, Tsukasa vẫn hành động và đối đãi với cô như với chính bạn gái anh ta.

Bữa tiệc này được tổ chức ở một hội trường quy mô lớn nhất Nhật Bản, số khách tham gia lên tới bốn con số, bao gồm những doanh nghiệp công ti nhỏ lẻ, những trục phủ địa chủ mới phát lên. Nhưng phía cuối hội trường, có một căn phòng VIP, sức chứa chỉ hai trăm người, là những doanh nhân có tiếng tăm nhất nhận được thiệp mời từ chính phủ mới được phép bước vào.

Không chỉ xã hội phân chia giai cấp, ngay cả trong giới thượng lưu quý tộc nhà giàu, thứ cấp cũng được vạch ra rõ ràng.

Satake Yui từng là người không cần mang thiệp mời cũng được ngang nhiên bước vào căn phòng đó. Hẳn vì cả giới thượng lưu đều biết tới tên cô.

- Phó ch..., à, Tsukasa, tôi đi vệ sinh một lát, được không? - Yui đỏ mặt giật giật khuỷu tay Tsukasa, nói nhỏ.

- Vậy cô đi đi. - Anh nhìn đồng hồ. - Tí ra nhớ tìm tôi, không có tôi là cô không vào phòng VIP được đâu.

Yui gật đầu ngoan ngoãn rồi buông khuỷu tay anh ra, chạy vào trong nhà vệ sinh.

Cô đang ở phòng vệ sinh của hội trường ngoài, muốn vào phòng VIP thì phải đi qua hội trường ngoài, mà kiểu người như Hanagato Tsukasa kiểu gì chẳng được mấy cô tiểu thư kia bám lấy.

Sau năm phút đi ra, Tsukasa như bay hơi mất.

Yui đứng như trời trồng, ngó nghiêng tìm một người đàn ông cao hơn 1m8, nhưng ngó mãi, đều bất lực, rốt cuộc là bỏ cô đi đâu rồi.

Toan rút điện thoại ra gọi, lại sực nhớ mình chưa lưu số điện thoại anh.

Cô lén lút đi đường vòng, nép một bên tới cánh cửa dẫn vào căn phòng VIP để tránh sự để ý của khách khứa tham gia. Ở đó, lại là một vị quản lý và mấy vệ sĩ đứng canh.

- Tiểu thư, mạn phép cho tôi xin giấy mời của cô. - Vị quản lý này nhìn Yui, rồi mỉm cười thưa chuyện.

- À, tôi đi cùng thiếu gia Hanagato Tsukasa. - Yui đáp ứng.

- Ngài ấy đã vào trong ban này rồi. - Vị quản lý nói. - Phiên cô gọi ngài ấy ra đưa cô vào.

Yui đáp ứng.

- Tôi không có lưu số điện thoại anh ấy.

Vị quản lý kia ngờ vực, đương nhiên là không tin tưởng được rồi.

- Tiểu thư, mời cô ra hội trường ngoài tham dự hộ tôi.

Yui đương nhiên biết không thể làm khó vị quản lý này, bèn thờ dãi lần thân đi ra.

Vị quản lý kia lại ngờ vực nhìn, vẻ đẹp không vướng chút bụi trần kia thật sự quen quá. Chính là vẻ đẹp lờ nhìn một lần rồi, thì không thể nào quên nổi.

Cố gắng nhớ lại, dường như đã gặp từ rất lâu, vì suốt hơn một hai năm qua chưa từng được gặp lại. Thế rồi, vừa nhớ ra, lại vô tình hét lên.

- Tiểu thư, cô là Satake Yui?

Yui giật mình, bỗng chốc không rét mà run, lại chẳng đào đâu ra cam đảm ngoảnh lại nhìn.

Mấy người đứng gần đó nghe thấy cái tên này, liền cao hứng tò mò mà chạy lại.

- Cô là Satake Yui sao? - Một vị tiểu thư nhìn Yui mà xét nét. - Đẹp thế này, hình như đúng là Satake Yui rồi.

Một cô gái khác lên tiếng.

- Cũng lâu rồi mới nghe cái tên này ấy nhỉ? Sau vụ sụp đổ của gia tộc Satake, cái tên này bay hơi không giấu vết, giờ lại được nhắc lại.

- Tiểu thư Satake, à thôi, cô Satake này, cô lấy tư cách gì tham gia bữa tiệc này thế? - Một cô gái khác lắc lắc li rượu bước lên. - Cả gia tộc lâu đời vì cô mà phá sản, tưởng cô trốn ra nước ngoài rồi không ngờ lại còn mặt mũi bước vào chỗ này. Cô đào đâu ra bao nhiêu liêm sỉ thế?

Yui giận tím mặt, nhưng biết đối đáp thế nào đây.

- Hay là... cô bán thân? - Cô ta ghé vào tai Yui cười cợt. - Lên giường cùng một gã đàn ông nào đó, rồi để họ mua cho cô mấy thứ này?

Cô ta cầm đôi bông tai của Yui lên, nhéo một phát, đau ê ẩm.

Yui gạt phắt tay cô ta ra. Cô đương nhiên mạnh hơn, lực đạo mạnh, khiến cô ta suýt ngã.

- Thái độ gì thế? - Một cô gái khác hùng hổ quát. - Cô tưởng cô còn là thiên kim tiểu thư à? Giờ rốt cuộc cô còn gì mà dám vênh mặt?

Bây giờ Yui rơi vào thế cảnh bị bốn năm cô gái vây xung quanh.

- Cô à, bàn tay của cô quá bẩn để chạm vào bộ trang phục trị giá hai triệu USD của tôi. - Yui cười nhẹ.

Cô ta ngay lập tức tím mặt.

- Chiếc váy của cô là hàng không chính thức của hãng Dior, tức là hàng thừa của xưởng không được bày bán trực tiếp trên chuỗi cửa hàng đầy, vì chỉ hàng chính thức mới có logo ở ngực trái. Đôi giày của cô là mẫu được Chanel tung ra mấy năm trước, lỗi một rồi. Với cả tôi tin mấy cô gái kia cũng nhận ra cô đang mang túi Versace fake đấy, tiểu thư à.

Cô ta gạt mình, tái mặt, quay ngang ngửa mấy cô gái đang đỡ lấy mình, những gì nhận lại đều là cái vế mặt né tránh không thoải mái.

- Chuyện gì thế này? - Đang mâu thuẫn thì bỗng chột, một giọng nói với ngữ điệu thanh sắc vút qua. - Các cô gây rối trước cửa phòng VIP ấy à?

Yui gạt mình nhìn lại. Một đồng rắc rồi chưa đủ hay sao lại còn thêm mấy kinh địch này nữa thế?

Kanami Sakurako, thiên kim tiểu thư gia tộc Kanami, từng là hôn thê của Shukasa, cũng từng là tình địch của cô.

- Chị Kanami, chị xem có một con đàn bà không biết điều mà dám làm càn ở đây kìa. - Mấy cô gái kia liền vây quanh Sakurako, nhao nhao.

Sakurako nhìn quét qua Yui, rồi chột nheo mày. Lát sau cô ta xoay người không còn định bước vào bên trong hội trường VIP nữa, mà quay sang đứng đối diện Yui.

- Nếu tôi nhận không lầm người thì đây từng là tiểu thư Satake Yui lòng lẫy cả thương giới. - Sakurako cười nhếch môi. - Nghe bảo cô trốn sang Pháp cùng gia đình rồi, giờ lại mò mặt tới đây tìm? Sao thế? Không còn được nhận thiệp mời từ thủ tướng để bước vào căn phòng VIP kìa nên không quen à?

Yui nhủ chặt chân mày. Cô đã nghe Tsukasa báo trước là có Kanami Sakurako, cũng đã chuẩn bị tinh thần trước, nhưng giờ đối diện cô ta phút chốc lại chẳng biết nói gì.

Năm xưa cô còn có cái mác là người thừa kế của gia tộc Satake, giờ quả thật chẳng còn gì để làm cao với cô ta nữa.

- Cô Satake này, không phải cô tới đây để tìm Shukasa đấy chứ? - Sakurako vẫn tiếp tục giọng điệu chế giễu cười nhạo Yui. - Cô chắc cũng biết rồi, tôi hủy hôn với anh ta, phải, là đá anh ta. Giờ tôi đang đính hôn với người thừa kế của tập đoàn thương mại Berson của Anh Quốc, miếng thịt thơm ngon hơn anh ta nhiều đúng không? Nên là cô có thể đi vẫy đuôi với món đồ chơi cũ của tôi, đây là trong trường hợp anh ta còn để mắt tới nữ nghèo hèn như cô.

"Chát!!"

Kanami Sakurako đương nhiên chưa kịp để ý, một cái tát giáng xuống má phải của cô. Cả cơ thể cô ta ngã nhào xuống sàn, đau ê ẩm.

- Chị Kanami!! - Mấy đứa con gái khác liền chạy lại đỡ cô ta, tán loạn hết lên.

- Kanami Sakurako, cô sỉ nhục tôi, được. Nhưng cô lấy tư cách gì phỉ báng Shukasa? Cô nói như thế về người yêu cô à?

Tìm Yui đau thất lại. Làm sao cô quên được một năm trước, cô tìm tới chỗ anh, thì bị anh nhẫn tâm bảo anh hết thương cô rồi, người anh yêu thật lòng, là Kanami Sakurako. Từng lời lẽ lúc đó cô vẫn còn canh cánh sâu trong lòng, vết thương năm đó chẳng gì mà nguôi ngoai được.

- Cô dám đánh tôi? - Sakurako gần từng chữ. - Đúng đấy, Shukasa yêu tôi!! Tôi ở bên cạnh anh ta vì tôi giữa mắt với cô, tôi muốn cướp hết mọi thứ của cô!! Đến lúc cô không còn gì nữa, Hanagato Shukasa cũng không đáng để tôi để mắt tới, kể cả anh ta đã yêu tôi điên cuồng rồi.

Cô ta nói lời nào, lửa giận trong lòng Yui càng bùng cháy đến mức đó. Cô muốn bóp chết Kanami Sakurako, cô không dám tưởng tượng Shukasa sẽ đau lòng như thế nào nếu nghe những lời lẽ này.

- Chị Kanami, em đuổi cô ta đi giúp chị. - Mấy đứa con gái nhao nhao. - Quản lý đâu, ở đây có một con đàn bà nghèo kiết xác dám bước vào đây. Mau tống cổ cô ta đi, thật bẩn thỉu!

Nghe tiếng nhao nhao, có mấy vệ sĩ liền bước tới, vây quanh Yui.

- Tiểu thư, xin hỏi quý danh của cô. Cô thuộc gia tộc nào? Kinh doanh gì vậy?

Yui bỗng chốc trở nên lúng túng.

- Tổng cổ cô ta đi. - Sakurako hậm hực. - Con đàn bà đó dám đánh tôi. Mau liên lạc với luật sư và cảnh sát! Tôi kiện cô ta tội cố ý gây thương tích.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi: Try to Forget...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Người thay lòng, kẻ tình si

- Ô, không phải là thư kí Miyamoto đây sao? - Yuda Sakura giả bộ trở mặt, rồi nín nhẹ khuỷu tay áo Shukasa. - Shukasa à, cô ta là nhân viên tập sự mới ở phòng thư kí đấy. Không ngờ lại được làm bạn tiệc của phó chủ tịch kìa.

Shukasa nhú mày, liếc khế về phía Tsukasa, cúi đầu nhẹ, rồi chẳng nói chẳng rằng, cứ thế tiến thẳng vào phòng VIP.

Mặt mày Yui xa xăm xanh xao, anh ta còn chẳng thèm liếc tới cô lấy một lần.

Kanami Sakurako bật cười khanh khách.

- Đúng là không còn cái danh phận người thừa kế Satake nữa, cô chẳng là gì trong mắt người ta hết.

Tsukasa nhú mày ném cái liếc cảnh cáo cho Sakurako, cô ta liền im bặt.

- Rei, đi với tôi. - Anh đỡ lấy tay cô, có ý định đưa cô vào hội trường.

- Rei? Miyamoto Rei? Tại sao các người cứ gọi cô ta bằng cái tên đó thế? - Sakurako chống nạnh hạnh hộc. - Cô định giả vờ là người khác? Quá khư Satake Yui của cô nhục nhã tới mức cô chối bỏ sao? Cô không đủ kiên trì thừa nhận mình là Satake Yui nữa?

Từng lời nói như những mũi tên găm sâu vào lòng cô, trong lòng bỗng chốc quạnh quẽ lạnh ngắt.

- Rei, em mệt rồi? - Tsukasa tình ý nhận thấy cô không ổn. - Xin lỗi, đáng lẽ ra không nên đưa em tới chỗ này. Đi, tôi đưa em về.

Gương mặt trang điểm mỹ lệ liền gục xuống, vài lọn tóc xổ ra che mắt ánh mắt thăm thẳm của cô.

- Về? Còn chưa bước chân vào phòng VIP mà về? Đó không phải là cá tính của Satake Yui? - Cô cười khẩy, rồi ngẩng đầu dậy, nhìn thẳng vào mặt Sakurako. - Tiểu thư Kanami, tôi ở đây và nói chuyện với cô với tư cách là Miyamoto Rei, thư kí của phó tổng tài tập đoàn tài phiệt Hanagato. Thân thể Satake Yui tôi chưa từng muốn chối bỏ, đó là thất bại, nhưng cũng là mở đường cho thành công tiếp theo đây của Miyamoto Rei.

- Cô... - Sakurako cứng họng.

- Đừng phủ nhận chuyện cô từng thua Satake Yui. Vốn cô là kẻ thua cuộc nên mới cạnh khỏe hơn thua tôi từng điểm. Đừng đại dốt đấu với tôi, tiểu thư Kanami à, vì dù là đại tiểu thư Satake Yui hay thư kí quen Miyamoto Rei, thì cũng chỉ khác nhau trên danh nghĩa. Bản chất đó vẫn là tôi thôi, là người thắng cô. Nếu cô còn bận tâm, cứ thử thách tôi xem. "Kẻ mạnh chưa chắc đã thắng, kẻ thắng mới chính là kẻ mạnh." Nhớ kĩ.

Mim cười bằng ánh mắt sắc lẹm cùng nụ cười ngạo nghễ trên môi, Yui nhìn thẳng vào Kanami Sakurako không chút né tránh.

Bỗng chốc bị khí chất của Yui áp đảo, Sakurako đơ ra mấy hồi, trong lòng liền lạnh một đợt, cổ họng cứng ngắc chẳng thể ứ ớ tiếng nào.

Thế rồi Yui đương đi thẳng vào hội trường VIP, liền bắt gặp vị quản lí và mấy vệ sĩ kia đứng đó hiếu kì quan sát chuyện này giờ.

- Tôi vốn chẳng phải bạn gái của phó chủ tịch Hanagato Tsukasa, cũng chẳng còn là chủ tịch Satake Yui nữa, nhưng tôi thật sự cần vào trong đó, có thể chiếu cố không? - Yui cười nhỏ nhẹ, rồi cúi nhẹ đầu.

- À... vâng... - Vị quản lí kia áp ứng, rồi đứng lui sang một bên. - Cô Miyamoto, xin mời.

Yui cúi đầu cảm ơn lịch thiệp lần nữa, rồi cứ thế bước vào trong, mà chẳng cần ngoái đầu lại đợi Tsukasa bước cùng mình.

Tsukasa lúng túng bước vào sau, rồi nhanh chóng đi cùng hàng với cô. Anh nhẹ nhàng đưa tay cho cô khoác, rồi cứ thế tiến sâu vào bên trong hội trường VIP.

Kanami Sakurako cũng mấy đứa con gái khác ngẩn ngơ nhìn theo. Trong lòng liền dấy lên cảm phần tội độ.

Nhiều năm trước, địa vị ngang hàng, cô thua Yui.

Ngay cả bây giờ, địa vị cô hơn hẳn cô ta nhiều bậc, cô vẫn thua cô ta.

Chỉ đơn giản, khí chất, bản lĩnh và cá tính kiêu ngạo vốn chẳng cần đến địa vị tiền tài, Satake Yui đều vượt trội hơn người.

- Bây giờ, gặp nhiều người quen ghê. - Yui nhấp một ngụm cocktail, cười nhỏ nhẹ. - Tôi chẳng giỏi nhớ người, nhưng nhìn cái cách họ trộm nhìn tôi, trộm bàn tán chỉ trỏ, hẳn là cũng thấy quen quen rồi. Có điều, chắc chẳng ai dám tin nổi Satake Yui lại xuất hiện ở đây, vào phút này.

Tsukasa nhìn cô gái, nhỏ bé hơn anh nhiều, nhưng bản lĩnh thì có thừa khiến cho anh phải cúi đầu kính nể. Về tài quản trị kinh doanh, anh biết thừa cô ta là nhân tài, chuyện của tập đoàn Satake năm xưa vốn là không may do cô ta bằng lòng muốn cứu tập đoàn Hanagato. Có khi về đầu óc kinh doanh mưu mô anh còn thua cô ta, nhưng chẳng cần kể đến, vì chỉ xét về bản lĩnh và lòng kiêu ngạo, anh đã bị cô ta bỏ xa rồi.

- Miyamoto Rei, đánh giá cô thấp rồi. - Tsukasa cười khế, cứng nhẹ ly với cô. - Tôi thật sự tò mò không biết tiếp theo cô sẽ ứng phó ra sao. Cô có kế hoạch rồi chứ, ban này nhìn cô tự tin như vậy...

- Chẳng có gì hết. - Yui điềm nhiên. - Tôi chẳng phải thánh thần như anh tưởng đâu. Hoàn toàn, hoàn toàn là một cô gái bình thường, rất dễ bị người ta chèn ép, áp bức.

Tsukasa ngẩn ra chốc lát.

- Chỉ là trong quá khứ tôi đã đối diện với đủ tổn thương hơn cách xã hội đối xử với tôi trăm ngàn lần. Từ năm sáu tuổi ấy, tôi buộc phải kiên cường rồi, vì chẳng có ai bảo vệ tôi hết. Anh biết đấy, tôi rất mau nước mắt. Tính tình cô quái nghịch ngợm thích đánh lộn thôi, chứ ai động tới tôi một chút là tôi khóc. Nhưng anh biết sao không, giờ tôi không khóc được nữa. - Yui cười nhạt thêch. - Sau bao nhiêu chuyện với Shukasa, tôi khóc cạn nước mắt rồi, tưởng khóc ra máu, tưởng mù tới nơi. Ban này đối diện với Kanami Sakurako, tôi đã ghen muốn khóc, nhưng chẳng hiểu sao nước mắt không chảy nổi nữa, liền nghĩ bản thân phải kiên cường, không thể dễ bị chèn ép. Hanagato Tsukasa, anh biết không, phía sau cái vỏ bọc hào nhoáng mà anh thấy, là biết bao mặt tối của một con người.

Tsukasa nhất thời chẳng biết nói gì.

- Satake Yui trong trí nhớ của tôi là một cô nhóc chẳng trải sự đời, tính tình vô tư hồn nhiên, thật không dám nghĩ có ngày tôi lại được nói chuyện với Satake Yui như thế này.

Yui khịt mũi, nhún vai.

- Cuộc sống mà, ai cũng phải thay đổi, đâu vô tư mãi được.

- Có cái gì không thể thay đổi không?

Cô im lặng trong chốc lát, nhất thời không biết trả lời câu hỏi của Tsukasa thế nào.

- Người khác thì tôi không biết, nhưng tôi có hai thứ không thể thay đổi. - Cô giơ bàn tay trắng ngần lên làm số hai, giọng đĩnh ninh. - Một là, bản lĩnh ước ao được làm chủ bản thân, đứng trên người, để người ngược mặt ngưỡng mộ. Hai là, tình cảm dành cho Hanagato Shukasa, mười năm qua, chỉ có hơn, chứ không có bớt.

Đôi môi Tsukasa khẽ nhếch lên mỉm cười.

- Thế sao? - Bỗng dưng một giọng nói trầm khàn vang lên bên cạnh, Yui giật mình quay lại nhìn.

Là Hanagato Shukasa, đứng đó, lạnh lẽo như băng, đôi môi nở nụ cười nhạt thêch.

Yui phút chốc liền hóa thổ con, bao nhiêu can đảm trong lòng chẳng hiểu sao vào giờ phút này lại bay hơi không chút dấu vết. Tim đập mạnh như muốn xổng ra khỏi lồng ngực, cổ họng dần nghẹn cứng.

- Còn tưởng là cô yêu tiền? Mấy năm trước ngọt ngào gả cho Oga Sewashi, tới lúc cần tiền sẵn sàng bán thân cho Wyatt Lambert, bây giờ nghèo rớt mùng tơi lại bám theo Hanagato Tsukasa để tiếp cận tôi?

- Hanagato Shukasa, đừng ăn nói hàm hồ, anh biết rõ em không như thế! - Yui trừng mắt quát, dù trong lòng đang cực kì trống rỗng.

- Tiếc quá, nhưng lòng người khó lường. Tôi hết yêu cô lâu rồi, bây giờ cũng chẳng khác gì người dưng.

Yui cứng họng, đầu đau như búa bổ, trong lòng nhức nhối như bị hàng ngàn mũi tên găm một lúc.

- Còn tình cảm thời trung học ấy, cô đừng nhắc lại được không? Ngượng chết, tình cảm con nít mà, thời đó là thời kì rung động, gặp ai gần một chút là đều dễ thích cả thôi.

- Anh sao thế, không giống anh chút nào? - Yui cười lạnh, gương mặt dần đỏ bừng lên. Con người này, chính là Hanagato Shukasa, tại sao lại xa lạ tới thế. Đứng ngay trước mặt cô thôi, nhưng cảm giác như khoảng cách Mặt Trời - Trái Đất cũng không xa tới mức này. - Hanagato Shukasa mà em biết không phải kiểu người sẽ nói những lời đó. Anh bảo hết yêu em, em tin, nhưng chối bỏ quá khứ thế này, không giống anh...

- Tôi bảo cô đừng nhắc lại quá khứ nữa cơ mà... - Shukasa nghiêng răng.

- Được, vậy nói về hiện tại. Em biết, không lí nào anh còn thích em, mà đáng lí ra nên hết thích từ một hai năm trước rồi. Nhưng, coi như là bạn học cũ, cho em biết giờ anh yêu ai được không? Kanami Sakurako, hay Yuda Sakura?

Anh trầm ngâm một hồi lâu.

- Tôi chẳng yêu ai hết. Mỗi ngày, một cô. Đứa con gái nào làm ấm giường tôi, tôi sẽ yêu đứa đó. Thậm chí, kể cả cô. - Anh cúi người xuống, nói nhỏ vào tai, từng luồng thở nhẹ nhàng rơi vào đôi tai nấn cầm của cô. - Cô muốn câu xin tình cảm của tôi, được thôi, dễ mà, đêm nay hầu hạ tôi, nếu hài lòng, tôi sẽ cho cô thứ mà cô muốn, cả tình lẫn tiền.

Rồi anh liếm nhẹ vành tai cô, hàm răng cắn nhẹ.

Yui giật tím mặt, liền đẩy anh ra, giờ tay lên vùng một tát xuống mặt anh.

- Tên khốn nạn, tôi không nghĩ anh lại tới mức này.

Giương mặt Yui ửng đỏ.

Shukasa bị đánh, nhất thời ngây ra như trời trồng, má anh dần hằn lên vết tay màu đỏ ửng.

- Sao thế? Cô từng gả cho Oga Sewashi, còn sẵn sàng trèo lên giường Wyatt Lambert cơ mà. - Mắt anh mờ đục. - Tôi vốn không thích dùng đồ cũ, nhưng nê cô là người cũ, ngoại lệ không sao.

- Anh... - Yui lại vùng tay lên.

Nhưng chưa kịp tát, tay Shukasa đã nhanh nhẹn chộp tay cô lại, giọng anh gần mạnh.

- Không có lần thứ hai đâu, Satake Yui.

Anh buông mạnh tay cô ra, rồi bỏ đi.

Yui thần thờ, ngẩn ra, trong lòng trống trải lạnh lẽo, và sâu trong tim, thật sự kinh hãi.

- Thằng đó, thay đổi nhiều lắm. - Tsukasa cởi áo khoác ra khoác lên vai Yui, nhẹ nhàng. - Xin lỗi vì không nói, nhưng tính nó bỗng dưng cực cần hẳn, yêu đương không minh bạch, cả bác trai lẫn bác gái đều bắt lực với nó rồi.

Yui cười lạnh.

- Cứ tái ngộ lại, ắt có một người phải thay đổi sao? Năm tôi mười sáu tuổi, gặp lại anh ấy, tôi là người thay đổi. Năm tôi hai mươi tuổi, gặp lại anh ấy, vẫn là tôi thay đổi. Kể cả bây giờ, không chỉ tôi, mà lại là anh ấy thay đổi.

Qua chiếc áo vest, Tsukasa cảm nhận được cơ thể nhỏ bé của Yui truyền đến từng cơn run rẩy.

- Nhưng anh biết sao không... - Yui quay lại nhìn, gương mặt ửng đỏ, giọng nói run run, ngập ngừng, ngắt quãng. - Kể cả nhìn thấy anh ấy như thế, thậm chí anh ấy còn thay đổi tôi tệ hơn, thì đó vẫn là người đàn ông mà tôi yêu nhất.

Tsukasa im lặng nhìn cô gái. Rõ ràng bị tổn thương, rõ ràng cả cơ thể đều đang run rẩy, làn da trắng ngần kia chuyển đỏ, đôi mắt kia, lòng trắng hằn lên tia máu, khóe mắt đỏ, nhưng chẳng hiểu sao lại khổ nạn. Không thể khóc?

- Cô muốn về chưa? Tôi đưa cô về...

- Sao cũng được, tùy anh... - Giọng Yui yếu ớt.

Tsukasa dìu cô đi về phía cửa, liền lại gặp một người quen cũ.

Oga Sewashi, chồng hờ cũ của cô, lại đi cùng Claire Laurent, cũng là người cô quen biết.

- Ô... chị Satake? - Claire cất chất giọng tiếng Nhật lai lai, nhưng tốt hơn hồi trước rất nhiều lần. - Một năm qua không nghe tin chị, giờ chị lại xuất hiện ở đây?

- Ủ, chào em... - Yui cố tỏ vẻ bình tĩnh. - Chào anh, chủ tịch Oga Sewashi. Nghe nói anh đã thừa kế chính thức từ cha rồi...

Sewashi chẳng nói chẳng rằng, quay lại nhìn cô, gật đầu một cái, rồi lại quay sang chỗ khác.

Yui trong lòng cười lạnh. Anh chẳng thể nào hận cô được, vì vốn cô không xứng đáng lọt mắt anh rồi.

Nói chuyện một hồi, Yui gượng gạo xin phép đi về.

Thế nhưng toan bước đi, con người lạnh lẽo kia lại cất lên một câu hỏi tiếng Trung.

- Akako thế nào rồi?

Yui ngẩn ra, không nghĩ anh lại dùng tiếng Trung. Quay sang thấy Claire Laurent đều ngẩn ra chẳng hiểu gì, mới biết anh dùng tiếng Trung vì không muốn cô ấy nghe thấy câu hỏi của anh.

Yui thành thạo bốn thứ tiếng, tiếng Nhật, tiếng Anh, tiếng Pháp và tiếng Trung. Sewashi không biết tiếng Pháp, như nếu dùng tiếng Anh hay tiếng Nhật thì ắt Claire và Tsukasa sẽ hiểu, lại dùng tiếng Trung để hỏi cô.

Cô cũng đáp lại cùng thứ tiếng.

- Con bé vẫn khỏe, cảm ơn anh. Bệnh hen suyễn thì vẫn thế, không khá hơn nhiều.

- Nó biết mối quan hệ giữa cô và nó chưa?

- Biết rồi, chị Mai đã nói cho nó biết. Nó cũng biết anh là người không thân thích gì với nó, nhưng nó nhờ tôi chuyển lời cảm ơn. Nó rất thích anh, à với cả, cả nhà tôi mang ơn anh.

- Không dám. - Sewashi lạnh nhạt đáp. Thế rồi cuộc nói chuyện ngắn ngủi kết thúc mau, Sewashi cùng Claire bước vào hội trường, Yui bẽn lèn theo chân Tsukasa trở về.

Cô, sớm còn phải đối diện trực tiếp với Shukasa dài dài nữa, chừng nào còn ngồi ở bàn thư kí riêng của lãnh đạo...

__o0o0o__

Hết Chương 27.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi: Try to Forget...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Bên cạnh...

Sáu giờ sáng, Yui đã phải thức dậy sớm.

Ngày mới làm việc dưới tư cách là một thư kí riêng của lãnh đạo, công việc tất nhiên nhiều hơn một nhân viên bình thường. Nếu là mọi ngày làm một nhân viên tập sự, miễn là tám rưỡi có mặt ở công ti, và bốn giờ chiều mới tan làm. Bây giờ cô phải dậy sớm, đánh xe công tới đón sếp của cô, và thậm chí phải tăng ca tới khuya nếu sếp có lịch trình riêng. Cô từng là lãnh đạo, có thư kí thân cận, thế nên những chuyện như thế này đều biết rõ.

- Một ngày làm việc tốt, thư kí Miyamoto. - Tsukasa mỉm cười với cô rồi bước vào phòng làm việc riêng của anh.

Yui cúi nhẹ đầu chào, rồi bước ra ngoài ngồi, bàn làm việc của cô đã được dọn dẹp sẵn, đồ dùng cũng được chuyển lên đây. Điều kiện làm việc ở đây tốt hơn nhiều so với dưới phòng thư kí kia, tuy nhiên công việc hà tất cũng áp lực hơn. Nhưng không thể không kể đến khoản đãi ngộ, lương của cô thực sự rất rất cao, nếu cộng cả tiền thưởng, sống xa hoa hơn người thường không phải điều không thể.

Chỉ có là, đối diện bàn làm việc của cô, lại chính là bàn làm việc của Yuda Sakura.

Ngày nào cũng phải đối diện cô thư kí kiêm tình nhân bé nhỏ của Hanagato Shukasa, vừa nghĩ thôi Yui đã thấy thực phiền phức rồi.

Bắt đầu bước vào công việc được một lúc, mà mãi vẫn chẳng thấy cô Sakura kia đâu, cũng đã trễ giờ làm việc hành chính quá mười phút, vậy mà lần trước cô mới trễ có bốn phút là đã đòi sa thải cô rồi.

Bỗng dung, điện thoại bên bàn Sakura đổ chuông.

Yui giật mình ngược nhìn, rồi lại cúi xuống làm ngơ. Chuông cứ réo rất cả bầu không gian yên ắng, phải nửa một phút sau, chuông mới tắt.

Cô không bận tâm, tiếp tục số giấy tờ cho buổi họp chiều nay của Tsukasa, nhưng bầu không gian mới thanh bình được mấy giây, chuông kia lại kêu tiếp.

Cô cứ kệ, tới lúc chuông kêu lần thứ ba, liền không chịu được nữa, đánh liêu sang nghe máy.

Gọi nhiều lần như thế, chẳng lẽ có chuyện gì gấp, hệ trọng, cứ ngó lơ như thế ỉ xảy ra chuyện gì, cô cũng khó tránh khỏi trách phạt.

- Alo... - Yui nhẹ nhàng nhắc máy.

- Tại sao tôi gọi lại không nghe? Giấy tờ có vấn đề, cô đi vào đây. - Đầu bên kia là một giọng nói trầm thấp và có phần lãnh đạm.

Yui giật mình, tim liền đập mạnh mấy nhịp. Cô thừa nhận ra chất giọng này, chính là giọng nói suốt mười năm qua cô luôn thương nhớ.

Nhưng anh tới công ti từ lúc nào? Yuda Sakura chưa đến, anh còn chưa biết cô ta trễ giờ sao? Mà chẳng lẽ Sakura lại không đánh xe đón anh tới công ti?

Mà nhớ lại thì từ hồi xưa, Shukasa luôn đúng giờ như vậy. Thậm chí lúc nào công việc bận bịu, anh còn làm việc xuyên đêm nữa, thậm chí là tới công ti từ rất sớm.

Anh bảo cô vào? Chẳng lẽ không vào? Đã lỡ nghe máy rồi, không vào không được, mà vào cũng chẳng xong.

Liền tự thấy quyết định nghe điện thoại của Sakura là quyết định ngu ngốc nhất ngày.

Đấu tranh tư tưởng, Yui lại lựa chọn bước vào. Ngập ngừng trước cửa phòng anh, cô bèn lên gõ cửa.

- Tác phong chậm quá, vào nhanh đi.

Yui giật mình, vô thức đẩy cửa.

Cô bèn lên nhìn anh, nghiêm nghị ngồi phía xa, chăm chăm vào đồng tài liệu trên bàn. Thấy cửa đẩy mà chưa thấy động tĩnh bước vào, cặp mày nghiêm nghị của anh chau lại, ngẩng mặt lên nhìn.

Yuda Sakura đâu chẳng thấy, lại thấy người cũ của anh đứng bèn lên nơi cửa.

- Sao lại là cô? Thư kí Yuda đâu? - Giọng Shukasa lạnh như băng.

- Thư kí Yuda chưa tới... - Cô lí nhí trả lời. - Xin lỗi vì đã tùy tiện, tại tôi thấy chuông điện thoại réo rất quá, thiết nghĩ có chuyện gấp, cho nên...

- Được rồi, đi ra đi. - Anh lãnh đạm đáp, rồi lại cúi xuống làm việc, chân mày khẽ nhíu lại.

Trong lòng Yui thoáng đè nặng như bị chèn tảng đá lớn, nhưng cũng thoáng hụt hẫng, trống rỗng.

Cô cúi đầu, toan lui ra, bước chân chần chừ.

- Giám đốc, nếu được tôi có thể làm thay thư kí Yuda không? - Chẳng hiểu sao, cô đảo bao nhiêu gan mật, liền bạo dạn mà đề nghị. - Tôi nghĩ mình có thể làm tốt...

Khóe môi Shukasa giật giật nhẹ, gương mặt không biểu cảm gì nhiều sau lời đề nghị của Yui, cứ thế yên lặng.

Hôm qua, rõ ràng anh còn nói lời nhần tâm với cô, hôm nay lại lạnh nhạt như thể vốn là người dung, Yui đâm ra vừa sợ, vừa lo, chẳng biết rốt cuộc phải xử sự như thế nào mới đúng cách.

- Vào đây. - Đôi môi Shukasa buông ra hai tiếng trầm thấp.

- Sao ạ?

- Không phải cô bảo muốn làm thay thư kí Yuda sao? Đi vào đây.

Cảm xúc trong lòng cô liền lạ lẫm. Vừa run sợ, vừa lo, nhưng cũng vừa phấn khởi hồi hộp. Liền khép cửa nhẹ nhàng, Yui bước vào trong phòng.

Cô len lén đến đứng đối diện anh. Anh cúi mặt, làm việc miệt mài. Gương mặt Shukasa càng lúc càng đẹp, không còn nét ngông cuồng tếu táo của mười năm trước, những gì còn lại là vẻ cương nghị, âm ngoan, thu hút lạ thường.

Đứng ngắm anh vào thời điểm mối quan hệ hai người như vậy, hoàn cảnh như vậy, cảm giác cũng thật lạ.

Bỗng Shukasa liền lật trong chồng tài liệu để cạnh bàn, rút ra một quyển, rồi kẹp vào đó thêm mấy tờ tài liệu anh mới ghi chú, đặt lên trước mặt cô.

- Đây là hồ sơ chi tiết về các hoạt động của tập đoàn Maru trong quý vừa qua. Thư kí Yuda có mắc vài lỗi ở phần doanh thu, cô đem ra sửa lại cho tôi.

Yui luống cuống cúi đầu, cầm lấy quyển hồ sơ rồi xin phép đi ra.

...

Không phải là sai vài chỗ, mà là sai rất nhiều!

Yui nhăn mặt nhìn bản hồ sơ mà Yuda Sakura soạn, trong lòng liền thấy ức chế. Cô từng là lãnh đạo, bằng này lỗi đủ khiến cho một dự án đi tong, thế nên bức bối không phải điều khó hiểu. Thế nhưng lại chẳng hiểu tại sao Shukasa có thể điềm tĩnh như vậy, anh ta không định trách mắng Sakura sao?

Chẳng lẽ thật sự là tình nhân?

Tâm trạng Yui có chút lộn xộn, ngồi ngẩn ra một hồi cô lại nghĩ luẩn quẩn.

Giây sau liền ý thức ra, tự tát bản thân mình một cái, Yui liền vội vàng làm việc trên laptop. Không để gì Shukasa chịu giao việc cho cô, nhất định phải làm thật tốt.

- Có lỗi gì không ạ? - Yui bẽn lẽn hỏi khi thấy Shukasa cứ im lặng soi xét bản hồ sơ cô mới dành một tiếng đồng hồ để sửa lại, trong lòng bỗng dưng lại thấy lo.

Anh gấp lại, để sang một bên.

- Tốt hơn mong đợi, cô có thể đi được rồi.

Một lời nói của anh cũng đủ để lòng cô thấy phấn khởi, liền cúi đầu xin ra ngoài.

Thế nhưng mới bước được tới cửa, liền bị anh gọi giật lại.

- Yui.

Tim cô thịch một tiếng.

Anh gọi tên cô...

Thật sự, anh vừa gọi tên cô...

- À, xin lỗi. - Shukasa liền sửa lại, nhưng cử chỉ và giọng nói không có dấu hiệu luống cuống. - Thư kí Satake.

Môi cô nở một nụ cười nhạt.

- Là thư kí Miyamoto, Miyamoto Rei, thưa giám đốc. - Cô nhỏ nhẹ thưa, quay lại nhìn anh, gương mặt cười. - Có chuyện gì cần dặn dò không ạ?

Anh im lặng một lát, cứ thế nhìn cô.

- Chưa ăn sáng?

Câu hỏi của Shukasa khiến Yui thoáng một phút lúng túng.

- À vâng... Tại sống một mình, sáng dậy sớm nấu nướng có hơi lười... - Yui đáp ứng.

- Ngăn ngoài cùng bên phải của tủ gỗ trong phòng nghỉ có một cái bánh mì và sữa hoa quả, vào lấy mà ăn.

Yui ngẩn ra trong chốc lát.

- À, nếu thế thì có lẽ không cần...

- Lệnh của lãnh đạo. - Anh bá đạo nói, mắt vẫn chuyên tâm làm việc, không thèm nhìn cô lấy một giây. - Nếu để người ta biết, lại nghĩ tập đoàn Hanagato đối đãi nhân viên không tốt.

- À vâng. - Yui gật gù rồi cúi đầu. - Cảm ơn giám đốc, tôi xin phép.

Anh không nói gì, cô rón rén nhẹ nhàng bước về phía phòng nghỉ của anh, không dám gây ra tiếng động.

Mùi của Hanagato Shukasa bao phủ lấy cô.

Để chịu thật sự, trước nay cô luôn thích mùi hương của anh nhất, nhưng thật sự cô chẳng tài nào nhớ nổi lần cuối cô được ngửi nó là khi nào nữa.

Cầm chiếc bánh mì tiện lợi lên, cô ngồi xuống ghế sofa trong phòng anh, gặm bánh mì. Ánh mắt không yên phận nhìn dáo dác cả phòng, đơn thuần chỉ muốn thu về tầm mắt những gì thuộc về anh, chỉ muốn khắc sâu mãi trong tim mình mọi thứ về anh.

Cô rất muốn hỏi anh thời gian qua anh sống như thế nào, có tốt không, thói quen cũ, cách sinh hoạt cũ có còn như thế không. Hay tình cảm thay đổi, con người anh cũng không còn như nguyên nữa.

Chỉ là, lấy tư cách gì mà hỏi đây?

Cô cầm hộp sữa hoa quả lên, uống một ngụm.

Ánh mắt vẫn nhìn quanh, rồi dừng lại ở chiếc kệ đặt cạnh giường.

Dưới chiếc đèn bàn sang trọng, là một chiếc khung ảnh đặt úp xuống, và một bức tượng nhỏ đặt bên cạnh.

Bức tượng một cô gái với mái tóc đen ánh xanh dương, cầm một quả táo cắn dở.

Trông vừa giống nàng Bạch Tuyết, nhưng cũng vừa giống Yui.

Tìm cô lệch một nhịp, lòng liền xôn xao khó tả. Món quà sinh nhật cô tặng anh năm anh tròn mười tám tuổi, cách đây những mười năm, nhưng cũng là sinh nhật duy nhất cô được ở bên anh, cô có thể quên được hay sao?

Yui run rẩy bước lại, ngồi lên giường anh, không yên phận cầm bức tượng lên.

Cô áp trán lên, cả người nhất thời run rẩy.

Tại sao... anh còn giữ? Không phải phai tình rồi hay sao, bức tượng cũ kỹ này, anh còn giữ làm gì?

Tay cô, một lần nữa, không yên phận lật chiếc khung ảnh đặt úp xuống.

Nước mắt, sau bao lâu chẳng rơi, cuối cùng sau một nhịp tim đập, lại có thể dễ dàng rơi xuống.

Đó là Satake Yui năm mười sáu tuổi. Đó là Satake Yui của mười năm trước, lúc tóc còn dài, nụ cười còn ngây ngô, ánh mắt còn lương thiện. Đó cũng là Satake Yui ngày còn được ở bên cạnh anh.

- Yui. - Giọng Shukasa vang lên trầm mặc, gần nhẹ phía sau lưng.

Cô giật mình buông khung ảnh xuống, nước mắt chưa kịp khô, luống cuống quay lại, cứ chỉ lúng túng vụng về.

- Shukasa... À, xin lỗi, giám đốc, tôi thật sự không cố ý... Tôi... - Giọng cô còn nghẹn, ấp úng phân trần.

Cặp chân mày anh nhíu chặt lại, rất khó chịu.

Yui cảm xúc diễn biến thật phức tạp, dần dần cảm giác run sợ không còn hiện hữu bên ngoài, thay vào đó lại là cái ngóng cuồng không biết phận sự.

- Tại sao?

Gương mặt Shukasa vẫn không thay đổi, vẫn lạnh băng, chỉ thấp thoáng ý bức bối.

Anh bước đến, bước chân có phần vội vàng, tay anh nắm lấy cổ tay cô, kéo lại một cách thô bạo, và chỉ sau một nhịp đã ném cơ thể nhỏ bé của cô lên giường, còn mình bao phủ lấy cô, khóa chặt hai cổ tay, không cho cô kháng cự.

Yui chưa kịp hoàn hồn, đã bị anh khóa môi thật chặt. Nụ hôn anh bá đạo rơi xuống môi cô, điên cuồng, nhưng cũng thật dịu dàng. Nụ hôn sau bao nhiêu năm, chất chứa đủ thứ tình cảm, từ hận thù, từ giận dữ, cho tới nhớ nhung và hàm ý muốn độc chiếm cho riêng mình.

- Yui... Đây là câu trả lời của tôi... - Anh buông môi cô, giọng nói khàn đục, ánh mắt thâm sâu khó đoán. Nhưng những tia máu hằn lên, mắt anh hướng chuyển đỏ, Yui dễ nhìn ra sự kìm nén đã từ rất lâu của anh.

- Em không hiểu... Rõ ràng anh bảo anh ghét em... Shukasa, em thật sự vẫn luôn yêu anh, chỉ là anh chẳng còn thừa nhận em nữa...

- Xin lỗi... - Shukasa nặng nề nói, rồi cúi xuống hôn lên đôi mắt đang chảy lệ của cô. Anh hôn lên mái tóc còn thoang thoảng mùi hoa oải hương, hôn lên sống mũi cao và thẳng, hôn lên vầng trán cao và trắng ngần của cô.

Yui khóc nức nở, vờn tay ôm lấy lưng anh, mặc cho anh hôn lên từng tấc cơ thể mình. Sự dịu dàng vẫn còn đó, nhưng không át được sự hung hăng và mạnh mẽ như thể đã kìm nén từ rất lâu.

Anh dùng răng tháo nơ buộc cổ của cô. Chiếc cổ trắng ngần và xương quai xanh ngay lập tức hiện hữu trước mắt. Shukasa cứ thế để lại vết tích trên làn da không tì vết của người con gái anh yêu nhất cả thanh xuân, đợi chờ rất lâu bây giờ mới có thể ôm cô vào lòng...

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi: Try to Forget...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Xô xát với tình nhân của người cũ

Dòng máu tươi chảy xuống ga giường, nhuộm đỏ màu trắng tinh khôi...

Shukasa giật mình ngừng lại, nhìn thẳng vào đôi mắt đang rớm lệ và cả cơ thể run lên trong sợ hãi.

- Em..

Cả người cô run rẩy bần bật, gương mặt đỏ bừng lên. Vẫn biết lần đầu tiên của con gái vốn rất đau, nhưng cô không dám tưởng tượng được sẽ có ngày như thế này.

Những xúc cảm thật lạ lẫm, lạ tới mức ngay cả cô không còn nhận ra nỗi bản thân mình.

Shukasa hoàn toàn ngây ra, lặng đi nhìn cô. Cô còn là xử nữ, không phải là đã kết hôn với Oga Sewashi và có một đứa con gái rất đáng yêu rồi hay sao? Từ những khúc dạo đầu cô cứ ngỡ ngàng ngừng, hoàn toàn không giống một người phụ nữ từng có chồng rồi chút nào.

- Sao em..

- Anh ngạc nhiên gì chứ? - Yui cười dài trong nước mắt. - Nụ hôn đầu của em là cho anh, lần đầu tiên của em, đương nhiên cũng là để cho anh.

Shukasa lặng đi, anh cúi xuống ôm chặt cô vào lòng, rúc mặt vào cổ cô. Thế mà ban nãy anh còn hung hăng như muốn ăn tươi nuốt sống cô, đây lại còn là lần đầu, hẳn không phải cô đã rất đau đớn hay sao?

Những nụ hôn dài triền miên, như thể chỉ muốn hòa lại thành một, quyết không để mất cô thêm lần nào nữa.

Yui tỉnh giấc trong trạng thái mệt mỏi.

Ga giường bên cạnh sớm đã lạnh đi, hẳn người đàn ông đó đã rời đi lâu rồi.

Nửa dưới cơ thể cô ê ẩm, đau buốt, duỗi chân ra cũng khó. Khắp cơ thể đâu đâu cũng thấy dấu hôn để lại trên làn da trắng ngần, hẳn là người ta nhìn vào cũng ngỡ ngàng chín mặt.

Yui khò sở lượm lại quần áo vứt bừa bãi trên sàn nhà, mặc vào, cài kín cổ, xõa tóc ra để che đi những vết đỏ hồng còn để lại, gương mặt vẫn còn nóng bừng.

Thế là lần đầu của cô, cô trao đi rồi.

Trước đây vẫn nghĩ sẽ để cho bản thân thật sạch trước đêm tân hôn, nhưng mà đối diện người đàn ông cô yêu, vốn lại chẳng đủ bản lĩnh đẩy anh ra. Hôn nữa, cô còn có cơ gì cho anh sao?

Bước ra khỏi phòng nghỉ, Shukasa vốn chẳng còn trong phòng làm việc, ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ cũng đã bảy giờ tối, chẳng lẽ cô ngủ lâu thế rồi sao?

Cầm điện thoại lên, có một tin nhắn từ số điện thoại cũ. Dãy số cô không lưu trong danh bạ vì đã quá quen thuộc rồi.

"Tôi báo anh Tsukasa cho cô nghỉ ngày hôm nay, thư kí Yuda sẽ làm thay phần việc của cô. Ngủ dậy cô có thể về được rồi."

Yui ngẩn ra trong chốc lát. Trả lời thế nào đây? Cô cứ ngập ngừng, type rồi xóa, rồi sau cùng chẳng hiểu sao, lại lựa chọn không trả lời.

Vừa cảm lấy cánh cửa mở ra, chưa kịp bước ra Yui đã bị dọa cho giật mình.

Yuda Sakura đứng dựa người vào bức tường đối diện, hai tay khoanh chặt lại, tay nắm thành quyền, ánh mắt đăm đăm sát khí không biết đã đợi từ bao giờ. Vừa thấy cô, cô ta liền xô ngã cô, mình thì hùng hục xông vào phòng nghỉ của anh.

Ngay lập tức, cô ta đứng ngây ra như trời trồng.

Ga giường xộc xệch, màu trắng tinh bị nhuộm lấy một vệt máu đỏ tươi, cô ta đủ thông minh để hiểu lúc cô ta không có mặt ở công ti, chuyện gì đã diễn ra.

- Thư kí Yuda, cô... - Yui luống cuống chạy vào.

Chưa kịp nói gì, một cái tát như trời giáng giáng thẳng vào má cô không chút ngại ngần. Chưa bao giờ cô bị tát đau như thế này, hẳn là con phần nộ trong lòng cô ta đang dấy cao ngút trời.

- Con điểm này, mày giỏi lắm. - Sakura như kẻ điên gào thét. Đôi mắt hằn lên những tia máu, gương mặt đỏ bừng đến đen xít. - Tao đã bảo rồi, mày thích ve ai, thích trèo lên giường ai thì làm, nhưng Shukasa là của tao, tao cấm mày liếc mắt. Mày được phó chủ tịch để mắt đến còn không biết an phận, nhân lúc tao không có mặt dám đưa đẩy với người của tao. Mày chán sống à?

Yui ngẩn ra, tay còn ôm má đang rất nóng lên. Sao trông cô giống tình cảnh là hồ li tình nhỏ đang bất chính với người ta, để vợ người ta xông tới đánh ghen thế này? Dù không giống lắm, nhưng vẫn hơi hơi tương đồng đúng không?

Sakura lao tới nắm chặt lấy tóc Yui, lắc qua lắc lại điên cuồng.

- Mày bằng cách nào mà gạ gẫm được Shukasa? Ngay cả tao còn không được bước chân vào phòng nghỉ nửa bước, vậy mà mày...

Yui thật sự rất muốn kháng cự, nhưng nửa dưới đang đau ê ẩm không đi đứng bình thường nổi chứ đừng nói là phản công. Với cả hành vi của Yuda Sakura đang điên cuồng như vậy, cô cũng chẳng đủ tỉnh táo mà phán đoán nổi.

Sakura vừa chửi bới âm ỉ, vừa dùng giày cao gót đập vào bụng Yui. Cô cắn răng chịu đựng tuyệt đối không kêu lên tiếng nào.

Phản ứng này càng làm Sakura điên tiết hơn, ả ta liền túm lấy tóc cô, lôi đi.

- Mày chết đi con khốn nạn!!

Bàn tay ả vùng mạnh đập đầu Yui vào tường, điên cuồng kêu ầm lên. Cô đau tới choáng váng, nhìn không được mà buột miệng kêu lên.

Giờ là bảy giờ tối, tan làm rồi, hẳn là chẳng còn ai ở công ti mà cứu cô nữa. Với cả đây là tầng cao nhất, chẳng có ai ngoài bốn người. Shukasa sớm đi rồi, Tsukasa hẳn cũng không còn ở công ti, sẽ chẳng có ai cứu cô cả.

Trước nay vẫn thế, có ai cứu cô đâu? Cô đợi ai?

Liên tục bị đập đầu vào tường, Yui đau đến muốn ngất đi. Nhưng cô cố gắng dùng chút sức lực cuối cùng, thúc mạnh khuỷu tay vào bụng ả.

Sakura đau quá, liền buông tóc cô ra, lui lại. Nhưng hành động này càng chọc điên ả ta, lại lần nữa điên cuồng xông vào.

Yui nhanh nhẹn vớ được chai rượu trên kệ, đập mạnh vào tường. Tiếng choang vang lên đinh tai nhức óc, thủy tinh vỡ và rượu nho rơi xuống tạo nên đủ thứ tạp âm, cô liền chĩa chiếc chai vỡ vào mặt Sakura.

- Tiến lên một bước, bà rạch mặt mày. - Ánh mắt Yui tối sầm đi, răng nghiến vào nhau ken két. - Mày giết chết bà, bà cũng cho mặt mày nát bươm. Lúc đó muốn sửa cũng không được đâu.

Sakura cứng họng, trong khoảnh khắc bị sát khí của Yui làm cho câm miệng. ả ta không dám mạnh động.

- Từng bước rút ra ngoài. - Yui lạnh lùng ra lệnh.

ả ta lùi từng bước chần chừ, vừa tới cửa, Yui xông tới xô mạnh ả ta ngã ra, nhanh nhẹn đóng sầm cửa khóa lại.

Bị đẩy bất ngờ chưa đến trong khoảnh khắc, Sakura xông lên đập cánh cửa khóa chặt, chửi bới âm ỉ.

- Con đi kia, mày mở cửa ra! Mày ngon mày mở cửa ra!! Thứ hồ li nghiệt súc, mày đi ra đây!!

ả ta đập cửa kêu gào, Yui mặt mày lùi lại, rồi ngã sõng soài ra sàn. Rượu và máu hòa quyện lại, tanh nồng...

Bàn tay vươn ra lấy điện thoại, ngón tay run run bấm gọi vào một dãy số, nhưng chưa kịp kêu cứu, cô đã đau tới ngất đi.

"Alo, có chuyện gì?..."

Alo... Alo...

Yui... Alo?!"

Mười một giờ đêm, đèn phòng cấp cứu vụt tắt.

"Anh là chồng cô ấy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà cô ấy lại bị tấn công tới mức này? Đã báo cảnh sát chưa?" "Đừng quá lo lắng, may là cấp cứu kịp thời, cô ấy không sao, sẽ sớm tỉnh lại thôi. Va đập vốn cũng không nặng, nhưng trước đây cô ấy từng bị tấn công rồi đúng không? Hộp sọ có vết thương cũ chưa lành, giờ lại bị tấn công đúng chỗ đó, nếu chậm trễ e là mất mạng rồi. Hiện tại thể chất thì sẽ không để lại di chứng gì, chỉ cần đợi cô ấy tỉnh lại rồi theo dõi thân kinh và trí nhớ nữa là được."

...

Đúng là anh chẳng có gì tốt đẹp cả. Từ trước đến nay, cô luôn vì anh mà chịu khổ...

- A... - Mika nâng bát cháo lên, đút cho cô một thìa nhỏ. Yui ngoan ngoãn há miệng, ăn ngon lành.

- Tổ thèm KFC... - Mặt Yui ra chiều nũng nịu. - Mấy bữa liền đều ăn cháo, nuốt không nổi.

Cả cơ thể gầy gò ngồi thông xuống, tựa lưng vào thành giường. Đầu vẫn quán băng trắng quanh trán, cử động gì mạnh liền đau nhức không thôi.

- Nhanh khỏe lại rồi tôi mời cô đi ăn cô nương ạ. - Mika khịt mũi. - Giờ thì ngoan ngoãn ăn hết số cháo này đi. Đích thân cô mẹ nhỏ Otaka Haruka xuống bếp nấu cháo trứng cho cô đấy.

Yui gật đầu thờ dài, rồi ngoan ngoãn ăn hết số cháo mà Mika mang tới.

Cô nằm viện cũng đã hai ngày hai đêm. Toàn là Mika tới chăm cô, vì Haruka bụng đã to lắm rồi, đi lại không tiện. Kuro, Akito và Kazuto mới tới thăm cô được một bữa, còn lại cứ phải là nằm viện một mình, điện thoại cũng không được dùng chán chết.

- Cậu ngày nào cũng tới đây thế này thật sự ờn à? Còn công việc với gia đình thì sao?

Mika nhún nhẹ vai, bĩu môi.

- Công việc ở tòa soạn cũng rảnh rang rồi, tớ là trưởng phòng mà, cái gì cũng ném cho cấp dưới làm. Kaori cũng lớn rồi, Akito lo được. Với cả anh ấy còn định đẩy tớ tới đây ở với cậu 24/7 đây. Một hai đều là chăm cậu, chăm cậu gì gì đó. Phiền chết.

Yui nghe bộ dạng than thở của Mika mà bật cười.

- Nhưng còn võ đường? Cậu có võ đường riêng của cậu mà, không tới dạy nữa à?

- À, tớ có nhân viên làm thêm rồi. - Mika cười tít mắt. - Cậu nhớ hồi trước có thằng bé Fujitaka Touna học ở võ đường nhà tớ không? Giờ nó là sinh viên đại học rồi, tới võ đường làm thêm. À, em gái của Haru cũng theo học ở võ đường nhà tớ được một năm rồi đấy.

Yui ngẩn ra như bò đội nón.

Mika bật cười khúc khích. Trước nay vẫn thế, Yui yếu nhất khoản nhớ người. Cái gì cũng có thể ghi nhớ chỉ trong một khoảnh khắc, nhưng người đã từng gặp mới một vài lần hẳn chẳng bao giờ nhớ nổi.

- Nhưng mà sau lần này tớ mới biết mình yếu đi nhiều thật đấy. - Yui gờ cánh tay mảnh mai lên soi xét. - Có lẽ khỏe hẳn rồi tớ phải tới võ đường nhà cậu mấy chuyến tập lại đây. Tự bảo vệ bản thân cũng không nổi, còn có thể làm gì nữa chứ?

Vô thức, đôi môi Mika nhoen một đường cong dịu dàng.

Satake Yui đang dần dần trở về làm Satake Yui rồi...

- Nhưng mà không lẽ Shukasa không hề tới thăm cậu lấy một lần sao? - Mika e dè hỏi.

- Hà? À... Ủ, thăm làm gì, nhân viên quên bị bệnh, tổng tài có thể để mất tớ sao? - Yui gượng gạo đáp, nhún nhẹ vai tỏ bộ không quan tâm. - Cậu đừng để ý đến anh ta nữa, anh ấy bạc tình rồi.

- Nhưng mà cậu với Shukasa đã ngủ với nhau rồi mà. - Mika bắt lực buông thông người. - Không lẽ "ăn" cậu rồi, anh ta có thể vứt sang một bên hẳn tâm sao?

Gương mặt Yui liền ngượng chín.

- Đừng nhắc nữa. Chắc là lúc ấy Shukasa mắt kiểm soát thôi. - Yui bĩu môi. - Kệ đi, mấy ngày rồi không tới thăm tớ là cậu biết câu trả lời của anh ta rồi mà. Tớ giữ mình đến bây giờ cũng coi như là giữ cho anh, giờ trao được rồi còn nặng nề gì nữa. Nên là chuyện bọn tớ trải qua chuyện ấy với nhau, cứ coi như chưa từng xảy ra đi.

- Thế sao được?! - Mika ngay lập tức giãy nảy. - Cái tên Hanagato Shukasa này, đúng là một con sói hoang! Tớ không để cậu chịu thiệt đâu, nhất định sẽ tính sổ với thằng cầu huyết đó.

- Thôi nào...

- Chị Mika! Chị Yui! - Chợt từ cửa vang ra tiếng gọi. Cả Mika và Yui đều giật mình quay lại.

Một nữ sinh trung học còn bạn nguyên bộ đồng phục trường cao trung Stars II, tóc nâu buộc hai bên, xoắn nhẹ, gương mặt sáng sủa xinh xắn, miệng còn thờ dốc.

Yui thoáng ngạc nhiên không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng cô nhớ rất rõ kia là Okawa Haruna, em gái Haruka, hiện đang là học sinh năm cuối cao trung.

- Haruna à, chuyện gì thế? Sao em lại ở đây?

- Anh rề bảo em chị Yui nằm ở phòng bệnh này, cũng bảo giờ này có khi chị Mika đang ở đây. - Haruna quệt mồ hôi. - Nhưng mà chị Haruka sinh rồi. Đang ở bên phòng sản nhi, đang lên bàn đẻ. Anh rề bảo em báo tin cho hai chị.

Yui với Mika được phen sốt sáng. Cô liền bật dậy khỏi giường, để Mika đỡ, rồi ba người vội vàng vàng rời khỏi phòng nghỉ.

Haruka giờ mới mang thai tám tháng, chẳng lẽ là sinh non? Chỉ hi vọng thằng bé thật sự khỏe mạnh chào đời.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi: Try to Forget...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Người ta thật sự không đến thăm tôi sao?

Ba tiếng trôi qua trong phòng mổ, đặng đặng và miên man...

Haruka không thể sinh thường, liền chuyển sang sinh mổ. Nhưng dường như mọi thứ không thật sự suôn sẻ. Từ bên ngoài phòng sinh, tuy đã cách âm, nhưng ai nấy đều có cảm tưởng như thể bên trong kia rất sốt sáng. Yui cảm nhận được bác sĩ và y tá luân phiên đi lại, tiếng hô hoán nhau, sự cấp tốc không thể đề muợn dù chỉ một giây. Những thứ đó càng khiến tim mọi người bức bối lại, nghệt thở, khó chịu.

Phụ nữ sinh đẻ như bước một bước gần hơn với Ái Môn Quan, có thể đánh đổi mạng sống bất cứ lúc nào. Haruka lại còn sinh lần đầu, kinh nghiệm chắc chắn chưa có. Mika từng sinh một lần rồi, nên cô thừa hiểu chuyện gì đang diễn ra, vì cô biết sinh con người phụ nữ đau đớn đến mức nào.

Ở bên ngoài phòng sinh, có Yui, Mika, có Kuro, em gái của Haruka là Haruna đang sốt sáng lo lắng cho chị không kém. Mẹ chồng của Haruka và bà Kikuyo mới vội vã chạy đến, ai nấy đều lo lắng khôn nguôi.

Đèn phẫu thuật tắt vụt, mọi người liền sốt sáng đứng dậy. Một vị bác sĩ hộ sinh bước ra.

- Bác sĩ, con gái tôi... - Bà Kikuyo thần sắc tái nhợt liền lao đến, gương mặt không giấu nổi vẻ bất an,

Vị bác sĩ kia tháo khẩu trang ra.

- Vừa rồi thật sự rất nguy hiểm, cô nhà bị mất máu quá nhiều. Chúng tôi đã cố gắng, cũng đã qua con nguy kịch, nhưng hiện tại đang hôn mê, chưa biết bao giờ sẽ tỉnh lại.

Ai nấy đều thần thờ, ngây ra cả một lúc. Chắc biết nên buồn vì Haruka đang hôn mê sâu, hay nên vui vì mọi nguy hiểm đã qua đi.

- Còn về đứa bé... - Bác sĩ tiếp tục nói. - Đứa bé sinh ra ngược chiều, tức là chân chui ra trước, đó là nguyên do khiến cô nhà gặp nguy hiểm đến tính mạng. Quan trọng hơn là đứa bé sinh non, nên chỉ nặng 2.2kg. Thời gian tới chắc gia đình phải để hai mẹ con ở lại bệnh viện chăm sóc lâu dài rồi.

Mẹ Kuro thở hắt một hơi ra đau lòng và náo nức, cả bầu không gian phút chốc trầm mặc hẳn.

Riêng Kuro, im lặng nãy giờ, chỉ vội vàng hỏi.

- Vợ tôi đâu, tôi có thể vào không?

- Cô nhà sẽ được chuyển sang phòng hồi sức sau sinh. Mọi người có thể vào thăm, nhưng không nên vào cùng lúc quá đông, cũng đừng gây ồn ào lộn xộn, sẽ khiến cô nhà giật mình. - Vị bác sĩ điềm đạm. - Ai sẽ đi làm thủ tục nhập viện cho hai mẹ con đây ạ?

- Tôi. - Mẹ Kuro vội vàng đi theo vị bác sĩ.

Kuro liền quay sang chỗ bà Kikuyo, nhẹ nhàng nhưng có phần sốt sáng.

- Mẹ, mẹ với Haruna lại chỗ con trai con, chăm sóc nó một tí được không ạ? Con muốn tới chỗ Haruna...

Bà Kikuyo nhíu mày. Haruka là con gái bà, bà lo cho con bé chưa nổi nữa mà thằng con rể này lại còn tranh chăm sóc con gái với bà.

- Được, em biết rồi, anh tới chỗ chị đi. - Haruna nhanh nhẩu đáp, rồi kéo tay mẹ đi.

Mika cũng đỡ Yui đi cùng Kuro tới chỗ Haruna.

...

- Thằng rể này, con trai mình không lo, lại dám tranh con gái với tôi này... - Bà Kikuyo đứng nhìn y tá đang chăm sóc đứa cháu ngoại hơn 2 kí của mình, nhưng miệng không khỏi cầu nhàu. Trong lòng bà còn đang sốt sáng lo cho con gái tới không yên.

- Chị Haruka dù sao cũng qua con nguy kịch rồi mà mẹ. Với cả, có một người chồng như anh rể, chị Haruka không phải số hưởng quá rồi sao? - Haruna bô bô nói, trấn tĩnh mẹ. - Mẹ nghĩ mà xem, giữa con mình với vợ, có thể không ngần ngại chọn vợ trước, người đàn ông như thế, chỉ sợ Nhật Bản này

tuyệt chủng lâu rồi.

Bà Kikuyo im lặng. Nghĩ cũng phải, thằng con rể này trước nay chưa làm bà thất vọng, nhất nhất đều cung chiều vợ nó trên trời, chẳng cho đụng tay làm việc gì, cũng chẳng bao giờ bỏ vợ bơ vơ giữa nhà. Coi như con gái bà may mắn, gả vào nhà đó, chắc không thiệt thòi gì rồi.

- Phu nhân Okawa này... - Mẹ Kuro vừa làm thủ tục nhập viện xong xuôi liền tới phòng bệnh của cháu nội mình thăm, thấy bà Kikuyo có vẻ bất an, liền lên tiếng. - Tôi sẽ ở đây chăm cháu, bà sang thăm con gái mình đi.

Bà Kikuyo vội gật đầu, liền nhanh bước chạy sang chỗ con gái.

Hai mắt Haruka vẫn nhắm nghiền, sắc da nhợt nhạt, không chút sức sống.

Kuro cứ ngồi ngây như thế bên cạnh vợ một khoảng thời gian rất lâu, tay nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn trắng trẻo của vợ mình không nói.

Thấy bà Kikuyo quay về thăm con gái, với có cả Kuro luôn túc trực bên cạnh như vậy, Yui cũng tạm yên tâm. Mika ban nãy đã sang chỗ thằng nhỏ trước, Yui chắc hẳn cũng nên ghé sang xem thằng quý tử sức khiến bạn thân cô tiều tụy thế kia rồi cuộc hình hài như thế nào.

Cô chậm rãi bước ra ngoài, từ từ vì vẫn hơi choáng. Bác sĩ bảo đầu cô đang bị chấn thương, tránh cử động mạnh. Cô đang còn phải nằm viện dài dài, ít cũng phải nằm ngày nữa mới được xuất viện.

Vừa bước chân ra khỏi phòng, cả người đã sững lại, ngây ra.

Trước mặt cô là Shukasa, tay còn cầm một bó hoa với một lẵng hoa quả, chắc là để tới thăm Haruka rồi.

Anh thấy cô, cúi nhẹ đầu một cái, toan bước qua.

- Đứng lại. - Yui đánh giọng lên tiếng, trong lòng khó giấu được sự phẫn nộ.

Anh cướp đi lần đầu của cô, vì anh mà cô bị Yuda Sakura đánh ra nông nỗi này, nhập viện cũng gần một tuần rồi còn chẳng thèm tới thăm hay gửi tin nhắn hỏi han một tiếng.

Giờ gặp trong hoàn cảnh như thế này, còn định bước qua không quen biết sao?

Đứng y như nguyện vọng của cô, anh đứng lại, nhìn cô, thản nhiên.

- Không có gì muốn nói sao?

- Tôi đến thăm vợ bạn tôi. - Anh nhắc lẵng hoa quả lên hàm ý.

- Tôi không ngu, thừa biết. - Yui cười nhếch mép. - Lý do tại sao tôi ở đây, anh không có gì muốn nói sao?

Shukasa im lặng một chút, ánh mắt quét qua cô từ trên xuống dưới, trong giây lát thoáng một tia đau lòng, nhưng rồi vụt tắt, như thể muốn giấu vào trong, như thể không muốn cho cô biết.

- Tôi đã điều thư kí Yuda đi rồi, tôi chỉ nhánh của công ti ở Canada, sẽ không thể gây khó dễ cho cô nữa. Tôi cũng đã dọn chuyển vào tài khoản của cô một trăm triệu yên, coi như phí bồi thường.

- Tôi không cần tiền của anh, khỏi đi! - Yui quát lên. - Thái độ kiểu gì thế? Thằng khốn vô liêm sỉ này.

- Xin lỗi. - Shukasa cúi đầu nói một câu nhẹ nhàng, rồi toan bỏ đi.

- Đứng lại đó! Ai cho anh đi?! - Yui quay phắt người lại, cầm chặt ống tay áo anh, giằng co.

Chợt, một cơn đau truyền ập đến, choáng váng, ánh mắt mờ đi, đen kịt.

Cả cơ thể nhỏ nhắn ngã nhào xuống đất.

Shukasa như thằng điên ném cả hoa và lẵng quả trên tay, nhào ra ôm chặt Yui vào lòng. Giọng anh khàn đặc, hét ầm lên.

- Có ai không? Cứu với!! Có ai không??

Bác sĩ và y tá vội vàng chạy đến, Kuro với mọi người trong phòng bệnh của Haruka nghe thấy tiếng hô hoán thất thanh bên ngoài liền chạy ra.

Nghe lời bác sĩ, một mình Shukasa ôm chặt Yui vào lòng, bế đến phòng cấp cứu. Anh dụi cằm vào tóc cô, nước mắt nhỏ giọt lên trán cô, hằn tia máu đỏ, vừa tức giận, vừa đau lòng.

Luôn là anh khiến cô khổ cực. Lần nào cô bị tổn thương, cũng đều là do anh.

...

"Anh là bạn trai của bệnh nhân hả? Lần trước lúc anh đưa cô nhà nhập viện, tôi nhớ đã dặn anh cô ấy từng bị chấn thương cũ chưa khỏi, lại vết thương mới đề lên vết thương cũ. Sợ cô ấy chưa hồi phục hẳn đâu, tuyệt đối tránh cử động mạnh. Bây giờ thì vui rồi, vết thương chảy máu trong, suýt mất mạng. Giờ thì không sao, nguy hiểm qua rồi, nhưng phải nhập viện lâu hơn, anh xem mà chăm sóc cô ấy cho cẩn thận."

Shukasa ngồi gục đầu bên giường bệnh, ánh mắt đỏ quạch.

Mika đứng ở cửa mà thờ dài. Phòng bệnh bên cạnh là Kuro túc trực bên giường Haruka vẫn đang hôn mê, sang phòng bệnh bên này lại là Shukasa và Yui. Bạn bè cô bị thế này cùng một lúc, khiến cô một ngày hai tư tiếng phải dành tới mười tiếng lui ở bệnh viện.

- Em không biết lí do tại sao anh có thái độ và hành vi như thế với Yui, nhưng lần này em sẽ không xen vào chuyện hai người nữa. - Mika tiến tới gần giường bệnh, nói nhỏ. - Công việc ở tòa soạn giờ em không trì hoãn được nữa. Mọi lần còn có Haruka cùng em thay phiên chăm sóc Yui, nhưng giờ thì chịu rồi, em cũng không thể ở viện mãi được. Yui không cho em báo tin cho gia đình cô ấy ở Pháp, mà hiện tại ở Nhật cô ấy cũng không có người thân quen nhiều. Anh cũng đừng vô trách nhiệm nữa, ở lại chăm sóc cô ấy đi.

Shukasa hạ giọng nói.

- Sau này em không cần chăm cô ấy nữa đâu, anh sẽ trả tiền thuê y tá túc trực cô ấy 24/24.

- Anh làm thế mà được à? - Mika tức giận thật sự, cặp mày chau kị lại. - Thuê y tá mà tốt sao? Cô ấy năm lần bảy lượt bị thế này anh còn cho mình vô tội sao? Rõ ràng đã lấy đi lần đầu tiên của cô ấy, còn hại cô ấy nguy hiểm đến tính mạng. Một năm trước, đừng quên cô ấy cũng vì anh mà bán đi cả tập đoàn của mình. Nếu không phải bị lụy si tình một thằng như anh thì giờ cô ấy có thể tay trắng thế này sao?

- Mika, em đã nói sẽ không xen vào chuyện giữa anh và cô ấy. - Shukasa điềm đạm.

- Nhưng nhìn Yui tổn thương thế này em có thể im lặng sao? Hanagato Shukasa, từ năm cô ấy sáu tuổi, năm cô ấy mười sáu tuổi, cho đến bây giờ, cả thanh xuân của cô ấy, anh đều nỡ!

Mika giận dữ bỏ ra ngoài, trong lòng bức đến thiêu đốt.

Thế giới còn nhiều đàn ông tốt với cô ấy như vậy, một người như Yui, sao có thể không hạnh phúc chứ?

Mãi đến ba ngày sau, Yui mới tỉnh giấc.

- Chào cô gái của tôi! - Haruka ngồi ở giường bên cạnh vỗ tay nở nụ cười tươi tắn.

- Cậu... Sao cậu... - Yui ngơ ngác nói.

- Tớ xin mãi bác sĩ mới cho tớ chuyển phòng nằm điều dưỡng chung với cậu đấy. Dù sao bọn mình cũng nhập viện cùng lúc, vẫn nên ở chung cho có đồng bọn. - Haruka mỉm cười nhẹ nhàng. - Nhưng hai ngày nữa là tớ xuất viện rồi, Hoshi con tớ cũng sẽ được điều dưỡng ở nhà, cậu sắp phải nằm một mình thôi. Nghe bác sĩ bảo phải nửa tháng nữa cậu mới được xuất viện.

Yui bấu môi, toan ngồi dậy, chợt thấy hơi choáng váng.

- Đứng, trời ạ! - Haruka vội can. - Chấn thương cậu chưa lành hẳn, đừng cử động nhiều. Lát nữa y tá sẽ vào chăm cậu.

- Y tá?

- Shukasa thuê cho cậu đấy. Tại Mika giờ bận việc rồi không đến chăm cậu được nữa, nên Shukasa có thuê một y tá chăm cậu 24/24.

Y tá? Thuê cho cô? Cô cần sao?

Yui nở một nụ cười nhạt thêch.

- Tiểu thư, cô tỉnh rồi. - Một nữ y tá ngoài bốn mươi cười phúc hậu bưng một chậu nước vào. - Tôi giúp cô lau người.

- Bác gái, không cần nữa đâu. - Yui nói nhỏ nhẹ. - Từ hôm nay bác không cần chăm sóc tôi nữa.

- Sao thế? Cậu điên à? - Haruka tức giận hét âm lên. - Tớ biết cậu giận Shukasa nhưng cũng nên có người bên cạnh chăm sóc chứ? Cậu cứng đầu thế cậu thiệt chứ ai thiệt nữa?

- Bác gái, thật sự không cần làm phiền bác. - Yui bỏ ngoài tai lời quở trách của Haruka, tiếp tục.

- Tiểu thư, không được rồi. - Người phụ nữ vẫn dịu dàng nâng bàn tay nhỏ nhắn của Yui lên, lau cẩn thận. - Cậu Hanagato bảo tôi phải chăm cô thật tốt, nếu cô có bất cứ vấn đề gì thì tôi không được thờ ơ đồng nào. Con trai tôi đang cần tiền phẫu thuật, tôi không thể làm trái được.

- Tôi sẽ chi trả cho con trai bác phẫu thuật, bác không cần chăm sóc tôi nữa.

- Satake Yui, cậu điên rồi! - Haruka ôm đầu la toáng lên.

Nhưng nữ y tá kia vẫn cười đôn hậu.

- Tiểu thư, cô đang động đến lương tâm nghề nghiệp của tôi rồi. Cô đừng gây khó dễ cho tôi nữa, được không?

Yui thở dài, nhúu chặt chân mày. Bỏ đi, bỏ cả đi, ưng làm gì thì làm, cô chẳng quan tâm.

Thảm thoát cái Haruka đã phải ra viện, cô nằm một mình trong căn phòng trống trải. Xem lịch thì cũng đã được nửa tháng từ ngày cô nhập viện rồi, nhưng bác sĩ bảo cô còn phải nằm thêm nửa tháng nữa. Buồn tẻ! Chán ngắt! Cô không thích!

- Tiểu thư, cô có thèm ăn gì không? - Bác gái vẫn rất cẩn mẫn, ngày qua ngày chăm sóc cô cực kì tỉ mỉ, không để cô thiếu thốn thứ gì.

- Tôi muốn ăn xoài chua.

- Xoài ngọt nhé? Bác sĩ dặn cô phải kiêng đồ chua, cay hoặc quá ngọt.

- Tôi muốn ra ngoài đi dạo.

- Hôm nay gió to lắm, cô sẽ bị cảm lạnh. Cuối tuần này sẽ có đợt nắng, tôi sẽ đưa cô đi dạo sau.

- Đưa điện thoại cho tôi được không? Tôi muốn xem tin tức.

- Không được, nào cô đang bị chấn thương, phải tránh xa các loại sóng điện.

- Aizz, cái gì cũng không được, bác gái còn hỏi tôi làm gì? Thôi, tôi muốn đi ngủ.

Cô như một đứa trẻ giận dỗi, nằm xuống giường. Nữ y tá kia lại vén chăn cẩn thận cho cô.

- Tiểu thư, ngủ ngon.

Ánh mắt Yui chực cảm thấy trống vắng, cô đơn, cổ họng nghèn nghẹn, muốn khóc, nhưng không thể khóc.

...

- Bác gái, người ta thật sự không đến thăm tôi sao?

Người đàn bà nở một nụ cười phúc hậu, xoa tóc cô.

- Tiểu thư, ngủ ngon.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi: Try to Forget...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Cho em ở cạnh anh

Đêm xuống, sương dày, gió khá mạnh,...

Căn phòng hạng sang ở bệnh viện Beryl tối đen, rèm che kín mít. Một mình một phòng, tuy sạch sẽ, nhưng có phần cô đơn và lạnh lẽo.

Yui rúc kín mặt vào chăn, cả người chốc co lại vì lạnh. Máy sưởi điều chỉnh có vẻ không đúng nhiệt độ rồi, hoặc do đầu cô đang bị thương, tự nhiên trái gió thấy đau như búa bổ, nhức kinh khủng.

Một bàn tay to và ấm vén tóc cô, ém chặt chặt hơn, nhìn đôi mày giật giật biết cô đau, ngủ không ngon, trong lòng liền đau. Anh tăng nhiệt độ phòng, kéo ghế nhẹ nhàng ngồi xuống bên giường bệnh, cầm chặt tay cô, ủ ấm.

Ngước nhìn đồng hồ, đã nửa đêm rồi. Chắc hẳn cô đang rất đau, cả người cứ co giật thế này, ngủ không sâu, anh hận mình không thể đem cô ôm chặt vào lòng, thay cô chịu đựng tất cả những cơn đau đó.

Bỗng chốc, ngón tay cô phản ứng lại, cầm chặt ngón trỏ của anh, y như một đứa trẻ.

Anh giật mình.

Mắt Yui từ từ mờ, liền bắt gặp hình bóng rất thân thương. Yêu thương trong lòng trào dâng, bao nhiêu cô đơn ảm ức cất trong lòng bấy lâu liền muốn trút lên anh.

- Hóa ra... anh vẫn đến? - Cô nhỏ nhẹ nói, trong màn đêm tối đen nhìn không rõ biểu cảm, nhưng giác quan thừa sức khiến cô nhận ra đáng đáp người cô vẫn luôn chờ đợi bấy lâu.

- Ừ, công việc ở tập đoàn rất nhiều, tôi không đến được, chỉ tranh thủ giờ này. - Giọng anh trầm thấp, vừa lạnh lùng, nhưng cũng rất gần gũi, vừa tàn nhẫn, nhưng không kém phần yêu thương.

Người đàn ông này, luôn khó đoán như vậy.

- Sao không nói? Biết tôi buồn lắm mà.

- Để em biết, còn tàn nhẫn hơn. - Anh áp nhẹ tay cô lên má, cúi gục xuống. - Tôi không yêu em được, tôi chỉ còn nước tàn nhẫn với em. Nếu tôi dịu dàng với em, chẳng phải càng khiến em nuôi hy vọng vô ích sao?

Trong lòng Yui chột như hàng vạn mũi tên đâm vào. Đau! Hận! Tức giận! Dù thứ xúc cảm bủa vây hành hạ cô, trong cơn đau nhức về thể xác nơi chân thương ở não, lồng ngực cô, tim cô, cổ họng cô như bị tảng đá chen ngang, không thở nổi.

- Thế sao còn ngủ với tôi?

- Vì yêu.

- Thế sao lại lạnh nhạt với tôi?

- Vì tôi không thể cho em được thứ tình yêu em muốn.

- Thứ tình yêu tôi muốn là như thế nào?

- Bên nhau trọn đời.

Những cuộc hội thoại ngắn, lạnh nhạt, nhưng chất chứa yêu thương và thù hận. Người ngoài, chẳng ai hiểu, chỉ riêng họ, tuy mơ hồ, nhưng lòng đã thấu.

Cô từ từ ngồi dậy, anh định ngăn, nhưng cô gạt tay từ chối, cố chấp bước bình muốn theo ý mình. Anh đành thuận theo cô, đỡ cô ngồi dậy, dùng tay đỡ sau đầu cô tránh cô lại lên cơn đau nhức.

Từ góc độ này, cô nhìn được rõ anh hơn. Tuy là trong bóng đêm, vẫn không nhận định rõ, nhưng giác quan tự cảm được tâm trạng của anh.

Bàn tay búp măng còn quấn vài dải băng trắng giờ lên chạm vào má anh, vuốt nhẹ.

- Anh mệt sao?

- Không mệt. - Anh lắc đầu, nhưng không bỏ tay cô xuống, mặc kệ cho cô xoa, còn tự mình dụi vào tay cô, như một chú mèo nhỏ.

- Anh nói dối.

- Tôi không mệt thật.

- Anh nghĩ anh giấu tôi được à?

- Tôi bảo không...

Còn chưa dứt lời, liền bị cô vươn tay ôm chặt vào lòng. Gương mặt anh phút chốc kề vào xương quai xanh của cô, bàn tay cô luồn vào tóc anh, vuốt nhẹ.

- Nói tôi nghe đi.

Anh im lặng, ban đầu định vùng ra, nhưng chẳng hiểu sao, cái mùi hương kia còn nồng hơn mùi bông băng thuốc sát trùng trong bệnh viện, quấn lấy anh, khiến anh yếu lòng. Anh mặc kệ, thông đôi vai xuống, yên lặng dựa vào cô.

- Em kiên cố quá rồi đấy. Em không phải mẹ tôi, dựa vào đâu cư xử như vậy, dựa vào đâu tôi phải kể cho em? - Giọng anh ra chiều từ chối, nhưng hành động, vẫn là dụi thật sâu vào lòng cô.

- Anh không cự tuyệt là được rồi. - Cô yên lặng đặt má lên tóc anh, vẫn nhẹ nhàng vuốt sau gáy. Hồi trước mỗi lần bị stress, anh rất thích được cô làm như thế này. - Mệt lắm đúng không?

- Ừ, rất mệt. Từ ngày em đi, chẳng có gì suôn sẻ cả. Tập đoàn duy trì được là nhờ anh họ tôi Tsukasa, còn tôi vẫn là một kẻ vô dụng, động đâu hỏng

đấy.

- Thế sao còn tới đây? Cả ngày mệt rồi, về nhà ngủ không hơn sao?

- Nhớ em còn đáng sợ hơn.

Cô không nói nữa, chỉ yên lặng xoa nhẹ sau gáy anh. Cô không muốn gây anh nói nhiều, sau những mệt mỏi kia, bầu không gian từ từ yên tĩnh, anh chìm vào giấc ngủ, trước cả cô, trong một mùi hương rất dễ chịu, trong một vòng tay rất ấm áp.

Cô biết thừa những dịu dàng này chỉ là lúc đêm xuống. Anh mệt rồi, lại giữa đêm, con người ta đều dễ yếu lòng. Rồi chẳng biết sáng mai, anh lại có thể tàn nhẫn với cô, lạnh lùng và phũ phàng. Mọi quan hệ giữa anh và cô, vốn đã chẳng thể cứu vãn được nữa.

Bốn giờ sáng...

Anh mơ màng tỉnh giấc vì ngủ ngồi thật sự không dễ chịu, cổ hơi mỏi, dù rằng đầu đang được kê lên một cơ thể rất ấm.

- Sao dậy rồi? - Yui lo lắng ngừng động tác vuốt tóc anh, lo lắng hỏi.

Shukasa giật mình ngồi dậy. Suốt mấy tiếng, anh dựa vào lòng cô ngủ. Cô chẳng thèm nhấc ra, cứ ngây ngốc ngồi thế cho anh dựa, sợ làm anh thức giấc.

Chết tiệt! Rõ ràng anh đến thăm cô, tại sao lại thành cô chăm sóc anh rồi?

- Em là đồ ngốc hả? Sáng rồi còn không chịu ngủ?

- Với anh tôi luôn là đồ ngốc mà. - Yui vẫn điềm nhiên, cười nhẹ nhàng. - Tôi ngủ cả ngày rồi, với cả trời có gió, vết thương rất nhức, ngủ không ngon.

Lửa giận trong anh liền hạ xuống, thay vào đó là những tia nhìn đầy bi thương và yếu lòng.

- Luôn là tôi khiến em khổ.

- Anh không định chịu trách nhiệm sao?

- Như tôi đã nói, tôi đã điều Yuda Sakura đi rồi, cũng đã gửi một khoản tiền bồi thường vào tài khoản cho em.

- Tôi không cần. - Cô điềm nhiên nhìn anh. - Anh lấy mất lần đầu của tôi rồi, sau này không gả được chồng nữa, anh phải chịu trách nhiệm chứ?

Dưới ánh sáng yếu ớt của bình minh sắp rạng, cô thấy lấp lánh nụ cười mỉa mỉ của anh.

Anh cúi xuống, ghé sát tai cô, thở đều đều.

- Tiểu yêu tinh, là em dụ dỗ tôi trước.

Cô không nói, nhất thời co giật, run lẩy bẩy vì hành động của anh. Ở tai cô, thật sự rất nóng.

- Nói đi, em muốn gì?

Cô im lặng, lát sau liền liếc mình mở miệng.

- Tôi có thể không biết liêm sỉ, xin giám đốc, cho tôi được ở cạnh anh không?

Cặp mày Shukasa nhú chặt lại, liền đứng dậy, nhìn cô, nhỏ bé, mà quật cường, suốt bao năm qua, vẫn thế.

- Cái này tôi không cho em được. Bất cứ thứ gì em muốn, nhà cửa, xe hơi, danh vọng, quyền lực tôi đều có thể cho em.

- Hanagato Shukasa, anh đừng quên tôi từng là Satake Yui, người đàn bà quyền lực nhất trong giới thương trường. Những thứ đó tôi đều từng có, chỉ là đã sẵn sàng đánh đổi. Tôi từ bỏ nó, cho anh. Bây giờ, điều duy nhất tôi muốn là anh.

Shukasa im lặng hồi lâu.

- Sao em không nốt công đôi gả cho tôi? Lấy món nợ ân tình này ra ràng buộc, có khi tôi sẽ đáp ứng em.

- Vì tôi vừa không biết liêm sỉ, nhưng cũng không phải là vô liêm sỉ. Tôi không còn là Satake Yui nữa, không xứng đáng với anh, không môn đăng hộ đối. Kể cả lấy lại những thứ đó, tôi vẫn còn món nợ tình với anh, không thể trả, không thể mặt dày xin gả cho anh.

Giọng nói của Yui vẫn kiên cường và cứng rắn như thế, phút chốc khiến anh đau lòng.

- Em không nợ tôi, là tôi hại em.

- Vậy đừng nói chuyện ân tình ở đây nữa. Hanagato Shukasa, xin anh cho tôi được ở cạnh anh.

- Em sẽ đau khổ.

- Không sao, tôi quen rồi.

Năm chữ này, hóa ra lại sắc bén tới mức khiến tim anh quặn lại tới thế. Đúng là không sợ đàn bà hay ghen tuông giận dữ, chỉ sợ đàn bà vị tha nhưng không bị lụy.

- Em sẽ hối hận đấy.

- Nếu hối hận thì tôi đã hối hận vì yêu anh rồi. Nhưng tôi đã không.

- Được, tôi đáp ứng em. Em ở bên tôi, nhưng đề phòng một ngày em quá đau, tôi sẽ chừa đường lui cho em. Nói một tiếng ghét tôi, tôi sẽ để em đi.

- Sẽ không có ngày đó.

Anh không nói gì nữa, cúi xuống hôn lên đôi môi nhợt nhạt của cô, hôn lên gò má trắng bệch hốc hác của cô. Bệnh tật khiến cô gầy nhiều rồi, nhan sắc cũng chẳng còn mãi đó nữa. Anh không yêu, nhưng tự nhiên, lại thấy thương thật nhiều.

- Tôi tới công ti.

Shukasa sửa lại vest, toan quay đi, liền bị một bàn tay níu chặt lấy vạt áo.

Anh quay lại nhìn cô, ánh mắt thoáng ngạc nhiên.

- Anh còn quay lại thăm tôi không?

Đôi môi nhếch lên lạnh nhạt.

- Đừng đòi hỏi.

Ba chữ, nhẹ nhàng, rồi cứ thế anh bỏ đi. Gương mặt Yui ngây ra nhìn theo bóng lưng khuất khỏi tầm nhìn, sâu trong lòng liền lạnh lẽo.

Đêm hôm sau, anh không tới thật.

Cô thức trắng cả đêm đợi, đợi đến sáng thì lăn ra ngủ. Như một chú cú đêm, mặc kệ y tá bác sĩ khuyên can ra sao, suốt một tuần liền, đêm nào cô cũng thức.

- Tiểu thư này, cô thật cứng đầu rồi. - Người đàn bà phúc hậu gọt táo tỉ mỉ, miệng than phiền. - Nhờ cái đầu cứng hơn đá của cô mà bác sĩ bắt cô phải ở lại viện thêm ba ngày nữa, thù lao của tôi cũng bị cắt bớt rồi.

- Lại phải ở viện lâu hơn à? - Yui chán nản thờ dãi. Đáng ra ngày mai cô được xuất viện rồi, mấy ông bác sĩ lại khịa thêm chuyện chứ gì.

Cô bực dọc cầm đĩa lên, gặm một miếng táo, nhai hậm hực.

Tên khốn này, rõ ràng đáp ứng cô cho cô ở bên cạnh anh, thế mà dám bỏ cô ở bệnh viện này bơ vơ lâu như thế, còn chẳng để cô gặp mặt.

Mặc kệ hết đi, đêm nay cô ngủ, ngủ cho khỏe cái thân, ngủ để còn mau mau ra viện nữa.

Ăn xong một quả táo, Yui liền chui xuống giường, rúc vào chăn, nhắm mắt giận dữ ngủ.

Sau hơn một tháng có lẽ nằm viện, cuối cùng Yui cũng được xuất viện rồi. Bác sĩ bảo hộp sọ cô bị tổn thương nặng, sau này khó tránh khỏi di chứng, nhưng về cơ bản các hoạt động bình thường cô vẫn có thể làm vô tư, bao gồm cả tập võ.

Từ sáng sớm cô đã dậy, cùng với nữ y tá sửa soạn đồ dùng. Cô đã nhờ được Akito và Mika tới đón về, tuy hẹn bảy giờ sáng nhưng trong lòng cứ háo hức không yên.

Sáu giờ năm mươi, bác sĩ điều trị cho cô tới thăm, dặn dò rồi chào hỏi vài câu, cô liền xách túi đồ lên tung tăng đi ra viện.

Đúng bảy giờ, vẫn chưa thấy xe của Akito đâu, thay vào đó là một chiếc xe màu đen lạ hoắc, cùng với một tài xế trung niên chạy đến chỗ cô đứng đợi.

- Tiểu thư Miyamoto đúng không? - Người đàn ông cúi đầu lễ phép.

- Vâng...

- Tôi là người của thiếu gia Hanagato, nhận lệnh ngài ấy tới đón cô xuất viện. Đây là quà mừng của ngài ấy. - Ông ta lấy ở ghế sau một bó hoa hồng đỏ, đưa cho cô, cô lung tung nhận lấy.

- Không cần làm phiền anh ấy, tôi đã nhờ bạn rồi.

- Thiếu gia đã phân phó, hẹn của cô với bạn cô ngài ấy đã thay cô hủy rồi. Xin cô đừng làm khó tôi nữa.

Yui lúng túng, liền rút điện thoại ra gọi cho anh, xác minh.

Điện thoại đổ chuông rất lâu mới bắt máy.

- Shukasa, vị tài xế này là do anh..

"Ừ, lên xe đi." Anh lạnh nhạt đáp lại lúc cô còn chưa dứt câu, rồi cúp máy, không nói gì nhiều hơn.

"Mẹ cái thằng cha này! Định đóng vai soái ca lạnh lùng ngầu lòi ấy hả? Có điều cái vai này lỗi quá rồi."

Yui rửa thầm trong lòng, rồi dậm chân vài phát, hậm hực lên xe.

...

Xe chạy được một lúc nhưng không phải hướng về nhà cô, Yui liền hoảng.

- Bác ơi, đây đâu phải hướng về nhà tôi đâu?

- Thiếu gia chưa nói gì với cô sao? Ngài ấy đã chuyển hết đồ đạc của cô đến nhà riêng của ngài ấy rồi. Từ nay cô sẽ sống chung với ngài ấy, tôi đang đưa cô đến nhà ngài. À quên, tôi được phân phó làm tài xế cho cô, sau này cô đi đâu sẽ do tôi phụ trách đưa đón. Nhờ cô chiều cố.

- Gì cơ? Sống chung với anh ta? - Yui tròn mắt ngạc nhiên hét ầm lên.

- Cô chưa biết thật à?

- Là sống chung với cả cha mẹ anh ta nữa à?

- Không, là nhà riêng, thưa cô. - Vị tài xế bật cười. - Một năm trước thiếu gia đã dọn ra ở riêng rồi, sống một mình. Nhà có giúp việc và quản gia, cô không cần phải động tay động chân làm gì hết. Cần gì, cô cứ nói, mọi người sẵn sàng đáp ứng cô.

Yui ngồi ngây ra. Rốt cuộc chuyện gì đang diễn ra thế chứ? Là cô xin được ở cạnh anh, sao lại thành anh tự tiện quyết định cuộc sống của cô rồi?

___o0o0o___

Hết Chương 31.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi: Try to Forget...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Người đợi người, người vẫn không về

Một tòa lâu đài ở ngoại ô thành phố, cách trung tâm Tokyo một giờ đồng hồ chạy xe.

Màu trắng làm chủ đạo, điểm xuyết là màu nâu đỏ của gỗ và đá cẩm thạch. Tòa lâu đài kiểu Đức, rộng mênh mông nằm ở rìa cánh rừng nhỏ, gần như biệt lập với xung quanh.

Shukasa sống một mình ở chỗ này sao?

Cô xách túi đồ đạc từ bệnh viện trước cửa lớn rộng thênh thang, đứng ngơ ngác nhìn.

- Tiểu thư. - Một nữ giúp việc liền chạy ra, giúp cô cầm túi xách, dẫn cô vào trong. - Tôi là Mina, quản gia của lâu đài. Thiếu gia đã dặn từ sớm, tiểu thư sẽ đến đây ở hẳn. Để tôi đưa cô vào trong.

Yui ngập ngừng đi theo, vì tòa lâu đài thật sự rất rộng lớn. Năm xưa nhà cô đứng số một Nhật Bản về hệ thống sở hữu lâu đài đồ sộ, nhưng chưa có cái nào vừa rộng vừa hoành tráng như tòa lâu đài này.

- Chị Mina, anh ấy sống như thế này suốt một năm sao?

- Vâng. - Mina đáp nhẹ nhàng. - Tòa lâu đài này được xây xong cách đây ba năm, bỏ trống. Nhưng bỗng dưng năm ngoái, thiếu gia lại dọn về. Hình như có xích mích với lão gia và phu nhân nên chuyển ra ngoài. Lâu lâu phu nhân vẫn tới đây thăm.

Yui liền tái mặt. Giờ cô sống hẳn ở đây, không lẽ sau này phải đụng mặt Hanagato Yuko thường xuyên hay sao?

Mina dẫn cô đi khắp lâu đài, thật sự rất rộng, rồi cuối cùng đưa cô về một căn phòng lớn ở tầng 2.

- Chị Mina... Đây hình như là phòng của anh ta mà? - Yui liền giật vội ống tay áo cô ta lại, lấp bắp. Cô vừa nhận ra căn phòng này mùi của Shukasa rất nồng, quanh quất bắt gặp đồ dùng của anh ta.

- Vâng. - Mina cười nhẹ. - Thiếu gia dặn tôi tiểu thư sẽ ở cùng phòng với cậu ấy. Đồ đạc của tiểu thư ở nhà cũ cũng đã được dọn lên rồi. Tiểu thư, tôi có tí việc ở dưới nhà, cần gì hãy gọi tôi, không làm phiền cô nữa.

Nói rồi, Mina liền đóng cửa.

Một mình Yui đứng ngơ ra giữa căn phòng ngủ rộng rất rộng này. Cửa sổ lớn, nắng hắt vào nhẹ nhàng. Một cái giường bằng đá cẩm thạch rất to đặt ở chính diện. Tí vế, lò sưởi, một quầy mini bar nhỏ ở một góc. Trong phòng còn có nhà vệ sinh riêng và một phòng thay đồ cỡ lớn. Trong phòng thay đồ, có một kệ treo quần áo của anh, kệ đối diện treo quần áo của cô.

Thật sự là sống chung phòng rồi...

Tìm Yui bỗng đập rạo rức liên hồi. Chẳng hiểu sao hai má bỗng đỏ ửng lên, cổ họng hơi nghẹn lại.

Cô thả người rơi xuống giường, cuộn mình trên chiếc chăn mềm và nhẹ. Mùi của anh đang quán lấy người cô, vương nơi tóc cô. Trước nay, hồi cô thích mùi gì nhất, chẳng cần suy nghĩ gì cô sẽ trả lời ngay là mùi của anh. Mùi của Oga Sewashi cũng rất thơm, nhưng chẳng hiểu sao không thể đem lại cho cô cảm giác bình yên và dễ chịu.

- Chị Mina, anh ấy sẽ về ăn tối chứ? - Yui nghịch quanh quẩn trong phòng thì cũng đã năm giờ tối. Trời xa xẩm, mặt trời hừng đỏ ở chân trời phía tây. Cả ngày hôm nay Shukasa không ở nhà, giúp việc loanh quanh làm việc không ngơi tay, hẳn vì tòa lâu đài này quá rộng lớn.

- Vâng. - Mina đang đứng tựa lá ở bồn hoa gần cửa chính, đáp nhẹ nhàng. - Thiếu gia không ăn trưa, nhưng hầu như tối nào cũng về nhà ăn, thường thì tầm bảy giờ gì đó. Bây giờ chắc đầu bếp đang bắt đầu nấu bữa tối rồi.

Yui im lặng. Giúp việc ở tòa lâu đài này cũng đến năm người, thêm đầu bếp và quản gia là bảy người. Nhưng cứ chín giờ tối, tất cả người làm mới tan làm về nhà sau khi bữa tối kết thúc và dọn dẹp xong.

- Chị Mina. - Yui nhỏ nhẹ gọi.

Mina thấy cô gái gọi mình mà không nói gì tiếp theo, liền ngẩng đầu dậy, mỉm cười nhìn.

- Hôm nay có thể cho giúp việc tan làm sớm không?

Mina ngẩng ra một lúc, liền buông cây kéo xuống, tiến lại gần cô, bật cười.

- Tiểu thư là sợ chúng tôi phá bình bầu không gian riêng tư của hai người sao?

- Không, đâu có... - Yui khép nép sau cây cột lớn, mặt đỏ ửng lên. - Chị Mina giúp tôi nhé, sáu giờ tan làm, mọi việc còn lại tôi sẽ quán xuyến giúp mọi người.

- Haha... - Mina bật cười khe khẽ. - Hơi khó rồi, thiếu gia sẽ quở nạt chúng tôi mất. Mấy việc tay chân này sao có thể phiền tiểu thư được.

- Xin mọi người đó. - Yui liền chấp tay, ra chiều nài nỉ. - Tôi sẽ chịu trách nhiệm mà, đảm bảo Shukasa sẽ không trách mọi người đâu.

Mina đắn đo một lúc.

- Giúp việc thì được, nhưng đầu bếp cũng phải ở lại cho tới khi nấu xong bữa...

- Không, tôi sẽ nấu. - Yui liền nhanh nhẩu cắt lời, rồi lát sau lại trưng bộ mặt phiền nhiễu ra, ra chiều nài nỉ. - Đi mà...

Mina cũng đến thua cô chủ mới này, giây sau mới bất đắc dĩ đồng ý.

- Tiểu thư, cô nhớ lời tôi dặn đó. - Vị đầu bếp cời tạp dề, luôn miệng. Ông ta nói nhiều tới mức khiến Yui cảm thấy hơi phiền phức, nhưng cô vẫn ngoan ngoãn gật đầu vâng dạ.

Cánh cổng lớn từ từ khóa lại, thế là cả tòa lâu đài rộng lớn này chỉ còn một mình cô nữa rồi.

Yui đeo tạp dề lên, bật một ít nhạc, bắt đầu vào công cuộc nấu nướng.

Nội trợ không phải là sở trường của cô, nhưng chắc chắn cô nấu ngon hơn Shukasa rồi. Mấy món đơn giản cô đều có thể nấu ỗn, ít nhất là ăn được, chứ không dở.

Dựa vào số nguyên liệu đầu bếp mới mua về, Yui đã lên thực đơn rất tỉ mỉ. Salad cá hồi, thịt bò hầm khoai tây, gà hầm sâm và canh cá nấu dứa. Mấy món này cô đều từng làm rồi, Mai đều khen ngon. Vừa làm, cô vừa cười tủm tỉm mình sẽ vỗ béo anh thật tốt.

Bảy giờ tối, canh vừa sôi xong, cô bắc ra bếp, thế là Shukasa sắp về rồi.

Yui bày biện đẹp đẽ ra bàn, ngồi xuống nghịch điện thoại, cười tủm tỉm.

Mùi tỏa lên nức mũi, Yui phớt chốc tự phục mình. Bụng liền sôi sùng sục, ngon thế này anh còn dám chê sao.

...

Tám giờ tối...

Khỏi không còn bốc nghi ngút nữa, đã nguội rồi, mà chủ vẫn chưa về...

Lòng hân hoan trong cô vụt tắt, sự trống trải cô đơn liền bao trùm. Màn hình điện thoại dừng lại ở số của anh, cứ phân vân không biết có nên bấm nút gọi hay không.

...

Chín giờ tối...

Người chờ người, người vẫn chưa về...

Ngón tay thanh mảnh vô thức bấm nút gọi, chuông kêu liên hồi, dài miên man. Lòng cô chợt lạnh lẽo.

"Alo." Người kia đáp nhẹ nhàng thế vào những tiếng chuông nhảm chán đó. "Sao thế?"

- A... - Yui chợt luống cuống, nhất thời không biết đáp sao. - Anh không về ăn tối sao?

"Ừ." Chất giọng trầm thấp, điềm đạm, tuy nhẹ nhàng, nhưng lấp ló những tia lạnh nhạt thờ ơ. "Tôi đi ăn với đối tác, quên báo cho Mina rồi."

Yui chợt yên lặng, trong lòng hẫng một nhịp, trống rỗng.

"Sao thế?" Thấy đầu bên kia im lặng, anh liền hỏi lại. "Đừng nói em chưa ăn?"

- A không... - Yui vội đáp. - Tôi ăn rồi, chỉ là thấy anh chưa về, nên mới gọi thôi.

Cô có gan để cho anh biết cô một mình nấu ăn, một mình ngồi đợi anh cả ngày trời như một con ốc sao?

"Có chuyện gì không?"

- Hanagato Shukasa, tôi làm phiền anh sao? - Yui nhỏ nhẹ nói, thoáng một tia hụt hẫng. Lòng ngực cô chợt lạnh, vì cô không phải con ốc không thể nhận ra sự lạnh nhạt trong lời nói của anh.

Đầu bên kia, im lặng một lúc lâu.

"Không có."

Anh bảo không, nhưng sao lại lạnh nhạt với cô như thế.

- Ngày mai, tôi đi làm lại được chưa?

"Không." Cô còn chưa dứt câu, Shukasa thẳng thừng gạt phăng đi. "Chấn thương của em còn chưa hồi phục hẳn, phải ở nhà điều dưỡng, ít nhất sang tuần mới được đi làm lại."

- Không được ra ngoài chơi sao?

"Cũng không. Nếu em thấy bức bí có thể ra ngoài đi dạo, nhưng phải có Mina đi cùng em. Sân của lâu đài rất rộng, có cả hồ nước và các loại hoa, có thể sẽ khiến em đỡ căng thẳng. Nếu em buồn, tôi sẽ gọi Mika và Haru tới chơi cùng em."

Yui buông thõng vai, không dám cãi. Nếu là cô hỏi trước thì có thể trả treo anh không hề gì. Chỉ là giờ, giữa anh và cô có một bức tường ngăn cách rất lớn, cô không dám vượt phận sự của mình tới bên anh.

- Tôi... đợi anh về ngủ, được không?

Chẳng hiểu cô đào đâu ra bao nhiêu lá gan, lại dám hỏi anh câu này.

"Ngủ sớm đi, đừng đợi." Anh đáp gọn gàng, rồi cúp máy.

Hôm nay, cô đã hụi hắng bao nhiêu lần? Dọn về ở chung một mái nhà với anh, nấu một bữa cơm thật ngon, nhưng cuối cùng lại chẳng thể thấy bóng dáng anh đâu.

Yui buông điện thoại xuống, cầm dưa lên, khều khều mấy miếng thịt bò một cách chán chường, tùy tiện gấp bỏ vào miệng cùng vài hạt cơm, nhai chậm chậm, rồi lại ngậm dưa chẳng biết ăn gì.

Thức ăn nguội lạnh cả rồi.

"Ngon thế mà nhỉ? Giá mà có thể cùng anh ăn những món này..."

Ánh đèn màu vàng nhạt nhạt phủ cả căn phòng.

Cô kéo rèm cửa sổ lớn, nhìn ra bên ngoài. Đêm nay trăng gần tròn, ánh đèn ở sân sau thấp cho khung cảnh rộng lớn trước mắt một màu xanh thăm thẳm. Xanh dương của bầu trời và ánh trăng, xanh lá của vườn cây sau nhà, điểm xuyết một vài sắc màu của mấy bông hoa phía dưới. Trăng phản chiếu xuống mặt hồ và bể bơi, gợn nước chuyển động nhẹ nhàng dưới sự đùa nghịch của gió đêm.

Cô mới tắm xong, tóc còn ướt, chiếc áo choàng tắm phủ trùm lấy cơ thể. Đang mùa đông, nhưng hệ thống điều hòa nhiệt độ rất tốt, đáng lẽ không lạnh, nhưng sâu trong lòng cô lại truyền đến những cơn lạnh liên hồi không chịu dứt.

Yui tùy tiện chọn một chai rượu vang, rót một ly. "Trăng đẹp thế này, không có rượu, hơi phí rồi."

Vang nho không mạnh, cô không say được, nhưng cứ buồn, cứ cô đơn lắm.

Lạ nhỉ? Cô trước nay vẫn luôn một mình, bây giờ cũng thế, tại sao lại cô đơn cho nổi.

Những suy nghĩ cứ lớn vồn trong đầu cô, Yui nhủ chặt mày, rồi ngửa cổ uống một hơi hết sạch ly rượu vang.

Cô ngồi xuống chiếc giường nhỏ kê bên cửa sổ, cảm quyền sách tâm lý học mới chọn được ở trong thư phòng của anh. Nhạc cổ điển vang lên du dương, cô chìm trong những dòng chữ nối đuôi nhau bên trang sách.

Đời sống tinh thần đủ đầy như thế, sao lại cô đơn cho được?

Nắng chiếu vào mặt qua cánh cửa sổ lớn kia, Yui lơ mơ tỉnh giấc.

Đêm qua cô đọc sách rồi ngủ quên trên ghế, bảo sao đêm qua ngủ không thật sự thoải mái. Cả cơ thể vẫn thấy lạnh lạnh, cổ hơi ê.

Đặt bàn chân nhỏ nhắn xuống tấm thảm, cô ngồi thần thờ ra một lúc. Căn phòng này rộng quá, hình như vì thế nên cô cảm thấy rất cô đơn, rất thiếu vắng.

Đêm qua người kia thật sự không về...

- Chị Mina. - Yui nhẹ nhàng mở cửa ra, liền thấy Mina đang đứng soạn lại đồ đạc trên kệ ngoài hành lang, nhẹ giọng.

- Tiểu thư dậy sớm thế sao? - Mina nở một nụ cười dịu dàng và ấm áp. - Đầu bếp đang chuẩn bị bữa sáng cho cô đấy. Cô mau xuống dùng.

- À ừm... Cảm ơn... - Yui lí nhí. - Chị Mina này, đêm qua Shukasa không về sao?

- Hà? Tôi không biết. - Đôi mắt Mina mở to ra chiều ngạc nhiên. - Người làm nhà này bây giờ mới đến, thường giờ đó thiếu gia đã rời nhà rồi nên tôi không mấy để ý.

Yui chu môi nhỏ nhắn ra, gật gù nhẹ nhẹ, rồi cô bước trở lại vào phòng, thay bộ đồ ngủ ra.

"Chắc là không về thật rồi."

- Tiểu thư, bữa sáng hôm nay là bò bít tết. - Bác đầu bếp già đặt đĩa thức ăn được bày biện trang trí đẹp mắt xuống bàn. Khói bốc nghi ngút. Phúc chốc khiến Yui ồ lên một tiếng.

Cô cầm dao nĩa lên, cắt một miếng, cho vào miệng, nhai ngon lành. Thật sự tay nghề của vị đầu bếp này không chê vào đâu cho được.

- Ngon chứ? - Bác ấy cười đôn hậu.

- Vâng, đúng khẩu vị của tôi rồi.

- Tối qua cô đã nấu gì mà thiếu gia ăn hết thế?

Nghe câu hỏi này của bác đầu bếp, Yui liền tròn to mắt, cái dao đang cắt thịt kia dừng lại.

- Hà? Thức ăn thừa tôi đang cất trong tủ lạnh chứ đâu.

Vị đầu bếp nhú chặt mày.

Sáng nay tôi đến thấy bát đĩa bẩn đang chất đầy trong bồn rửa. Mà trong tủ lạnh cũng có còn cái gì đâu?

Yui không nói gì nữa, ngồi đơ ra, găm găm cái nĩa, đầu cứ gật liên tục.

Rõ lạ... Đêm qua Shukasa đâu có về?

___o0o0o___

Hết Chương 32.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi: Try to Forget...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Gả cho Hanagato Shukasa

- Aww, Otaka Hoshi của cô dễ thương dữ lắm nè! - Yui cẩn thận ẵm đứa con nhỏ của Haruka lên, ra chiều cưng nựng. - Tội mẹ nó ghê, mang nặng đẻ đau tới suýt mất mạng, mà lại cho ra một thằng nhóc giống bố nó y như đực chứ chẳng có gì giống mẹ cả.

- Nói gì thế? - Haruka cười khổ sờ nhìn bạn mình ẵm đứa con nhỏ lên, nhưng trong lòng lại thấy nhẹ nhõm.

Thứ bảy cuối tuần, Yui buồn tẻ gọi Mika và Haruka tới chơi. Mika dắt luôn cả Kaori thì chẳng nói, đằng này ngay cả bà mẹ trẻ Haruka cùng đứa con mới đẻ cũng chạy mấy mươi cây số tới tòa lâu đài cô lập ở ngoại ô này chơi. Căn nhà suốt một tuần qua luôn chán nản hôm nay lại rộn rã tiếng nói cười.

Haruka mới đưa Hoshi đi khám bệnh xong. Thằng bé sinh non nên nhẹ cân, thể nhưng bây giờ sức khỏe tiến triển rất tốt, cân nặng đang tăng dần, bệnh tật cũng không có nhiều. Sau cái họa của vợ chồng Otaka ngày hôm đó là cả một chuỗi những tháng ngày hạnh phúc.

- Cô Yui ơi, hôm nào cô đưa Aka-chan về chơi với cháu nhé. Cháu còn chẳng biết cách liên lạc với cậu ấy luôn. - Kaori nín nín vạt áo của Yui, giọng nũng nịu.

Yui liền dịu dàng vuốt đầu cô bé.

- lát nữa cô đưa số điện thoại và SNS của chị gái cô rồi Kaori bảo mẹ gọi điện để gặp Akako nhé.

Kaori gật đầu ngay tắp lự, ngoan ngoãn ngồi xuống.

- Mà cũng không ngờ ghê, cậu tới đây đã sáu ngày trời mà vẫn chưa thấy mặt lão chủ nhà đâu. - Mika ngoáy quanh tòa lâu đài rộng lớn, tặc lưỡi. - Hanagato Shukasa này, đón cậu về đây mà dám bỏ đi biệt tăm.

- Kệ đi. - Yui cưng nựng Hoshi, nhẹ nhàng vỗ vào lưng thằng bé, đáp ra chiều không quan tâm. - Mới đầu không quen lắm, nhưng nói chuyện với chị Mina và người làm cũng vui ra phết, không chán nữa. Chỉ có là anh ta cấm cửa không cho tớ ra ngoài nên hơi bức bí một lát, may mà có các cậu tới chơi, nên không buồn.

- Sao cậu không thử nghỉ buổi đêm anh ta không về nhà thì sẽ đi đâu? Công ty? Hộp đêm? Hay trong khách sạn hoặc nhà riêng của một cô nàng nào đó? - Haruka nhún vai, bĩu môi. - Dù sao bây giờ anh ta cũng gáí gú ghê lắm.

- Thôi đi Haru. - Mika xuống giọng huych vai cô nàng.

Cả hai e dè nhìn sang Yui. Biểu cảm có vẻ chùng xuống hẳn, gương mặt nhìn nặng nề hơn.

- Không sao, dù gì tớ cũng đã xin anh ta chỉ cần được ở bên cạnh thôi, cuộc sống và đời tư tớ không có quyền can thiệp.

- Bắt công cho cậu quá rồi đồ ngốc ạ! - Haruka than trời.

- Bắt công rồi sao? Tớ là gì của anh ấy? Bạn bè? Không. Người yêu? Không. Vợ? Lại càng không. Tớ chẳng là gì cả, lấy đâu ra quyền can thiệp? Anh ta bằng lòng chứa chấp tớ trong nhà đã là tốt quá rồi.

Tự nhiên bầu không gian lại yên ắng hẳn.

- Ngày kia tớ được ra ngoài rồi. Tan làm xong mình đi đâu chơi đi. Lâu rồi chưa được đi với các cậu. - Yui chợt thay đổi chủ đề để xua đi cái bầu không khí gượng gạo lúc này. Thật ra cuối cùng cô cũng có một cuộc sống bình thường, không chồng con, không tập đoàn, không có mớ dự án ngày nào cũng đè nặng lên vai. Cha cô cũng bảo mong cô có một cuộc sống thật bình thường. Tuổi trẻ mà, phải tận hưởng chứ.

- Được đấy. Cho Kaori với cha nó ở nhà tự lo. - Mika cười khúc khích.

- Tớ chẳng lo không có ai trông Hoshi cả. - Haruka nhún vai đắc ý. - Cả cha mẹ chồng với cha mẹ tớ đều tranh thắng nhóc với tớ thôi. Đứa cháu duy nhất của cả hai nhà đấy.

Haruka yêu chiều ngắt nhẹ mũi thằng nhỏ, cười khúc khích tự hào.

Ngồi nói chuyện phiếm một lát cũng đã năm giờ chiều, mấy vị khách ghé thăm liền tạm biệt trở về trước khi trời tối hẳn.

- Tiểu thư, bữa tối đã xong rồi. - Mina nhẹ nhàng tới chỗ cô, thông báo.

Yui gạt gù buồng điều khiển ti vi, đứng dậy bước xuống phòng ăn. Mấy ngày nay cuộc sống của cô cứ trôi qua đều đặn như thế.

Sáng chủ nhật, trời nắng đẹp, không khí rất thoáng đãng. Căn phòng ngủ trên tầng hai thoang thoang mùi hoa nhài rất dễ chịu.

- Tiểu thư, xin lỗi đã làm phiền. - Tiếng Mina nhẹ nhàng vang lên cùng tiếng gõ cửa. Yui mơ màng tỉnh giấc.

- Vâng? - Cô ngồi dậy, uể oải vươn vai, mắt vẫn chưa mở hẳn.

- Phu nhân Hanagato Yuko đang trên đường tới thăm, tầm năm phút nữa bà ấy sẽ tới nơi. Tội nghĩ vẫn nên báo trước cho cô một tiếng. - Mina thông báo đều đều.

Hai mắt Yui chợt mở to, tỉnh ngủ hẳn. Cái gì cơ? Ai đến? Hanagato Shukasa cô còn chưa thấy mặt mà mẹ anh ta đã tới rồi sao?

Yui như một con ngựa phi từ trên giường vào nhà tắm, vệ sinh cá nhân, thay bộ pijama ra, trang điểm lại tóc tai và nét mặt.

Trời ạ, Hanagato Yuko luôn không thích cô, hay không muốn nói là ghét. Bây giờ tới đây thăm không gặp được con trai mình lại gặp ngay một cái gai trong mắt, cô giờ lại không dám đắc tội. Thật không biết phản ứng của bà ta sẽ ra sao khi thấy cô sống trong nhà riêng của con trai bà, cũng chẳng dám tưởng tượng bà sẽ gây khó dễ cho cô ra sao.

Chuông cửa vang lên rồi, Yui cảm được tiếng bước chân của Mina đang chạy ra tiếp đón.

Yui vỗ vỗ mặt, hít thở sâu, chuẩn bị bước ra ngoài.

- Sáng chủ nhật mà Shukasa không ở nhà sao? - Tiếng Hanagato Yuko trầm trầm vang lên dưới nhà. - Khỏi cần gọi nó đi, tôi tới xem nó sống ra làm sao thôi.

Yui ổn định lại hô hấp, đẩy cửa ra, từ từ bước xuống cầu thang.

- Phu nhân, cháu chào bác. - Yui nhỏ nhẹ cất lời.

Hanagato Yuko ngạc nhiên sững sốt nhìn lên phía cầu thang, nhất thời cứng họng.

- Satake Yui? - Bà ta không dám tin vào mắt mình. - Ta tưởng cô biến mất ở đâu trong suốt một năm qua, sao bây giờ lại xuất hiện ở đây?

Yui còn chưa kịp giải thích thì Mina đã nhanh nhẩu.

- Phu nhân, đây là ý của thiếu gia. Thiếu gia đã đón tiểu thư về đây sống hẳn, cũng được gần một tuần rồi.

Yuko nhún nhẹ mày, rồi bà bước lại, ngồi xuống ghế phòng khách, ra hiệu.

- Satake Yui, cô ngồi xuống đây. Mina, chuẩn bị trà.

- Vâng. - Mina cúi đầu lễ phép rồi rời đi.

Cả phòng khách rộng lớn chỉ còn một mình Yui và Yuko.

Cô bẽn lẽn ngồi xuống ghế đối diện, cả hai bên đều im lặng. Trà nóng được dọn ra xong xuôi, Hanagato Yuko uống một ngụm nhỏ, phong thái nhẹ nhàng.

- Cô sợ cái gì? Satake Yui mà ta biết là một cô gái gan to bằng trời, trả treo với ta không biết sợ. - Yuko bật cười khúc khích.

- Từ xưa đến nay, bác luôn là người phụ nữ khiến cháu thấy áp lực khi đối diện. - Tim Yui vẫn đập thình thịch, ngón tay hơi run. Cô liếc vào thẳng vấn đề. - Phu nhân, nếu như bác muốn cháu dọn đi khỏi chỗ này, thì cháu...

- Không. - Bất chợt, Hanagato Yuko liếc thẳng thẳng cắt ngang. - Ta không muốn thế. Nếu đây đã là ý của Shukasa, cô cứ ở lại đây.

Yui nhất thời đứng hình trước phong thái điềm đạm của Yuko.

- Dù sao cô cũng là ân nhân của gia tộc Hanagato. Một năm trước, không nhờ cô thì số phận tập đoàn ta hiện giờ cũng sẽ giống như tập đoàn Satake thôi. Ta còn dám thành kiến với cô sao?

Yui ngẩng ra toàn tập.

Hanagato Yuko đặt tách trà xuống, im lặng một lúc nữa, mới nói tiếp.

- Cô ngạc nhiên sao? Thật ra bây giờ ta cũng đến bất lực với thằng bé rồi. Nó thay người yêu như thay áo, mỗi lần bắt gặp là một cô gái khác nhau. Bây giờ đến lời ta nó cũng không nghe nữa, mỗi hôn nhân nào đều từ chối cả, cứ như con ngựa hoang mặc sức làm theo ý mình. Bây giờ thì nó cưới cô ta còn dễ hơn mấy đứa con gái rề tiền ngoài kia.

- Phu nhân, giờ cháu không có gì nữa. Cháu không còn là người đứng đầu tập đoàn Satake, cũng không còn là đương kim tiểu thư. Thân phận của cháu hiện tại hoàn toàn không môn đăng hộ đối với con trai bác. Bác trước nay luôn phản đối cháu, tự nhiên bây giờ lại đồng ý, cháu không dám tin... - Yui ngập ngừng lựa lời nói.

- Nhưng cô vẫn tiếp cận con trai tôi đấy thôi...

- Dạ, cháu có. Cháu thừa nhận kể cả khi bác yêu cầu cháu rời xa con trai bác, cháu cũng sẽ mặt dày đòi ở lại đây. Phu nhân, cháu vẫn thật lòng yêu anh ấy, suốt hơn mười năm qua, tình cảm này cháu chưa bao giờ là giả dối. - Yui nuốt một hơi, nói rành mạch. - Nhưng bây giờ cháu không gả cho anh ấy được nữa. Cháu chỉ xin bác cho cháu được ở cạnh anh ấy, còn đường đường chính chính mang họ Hanagato, cháu không dám nhận.

Yuko im lặng một lúc, rồi bật cười.

- Ta chưa từng gặp ai như cô, sao cô không dám gả chứ? Kể cả bây giờ ta tác thành cho cô và Shukasa, cô vẫn không gả?

- Cháu không ạ. Còn nhiều người xứng với anh ấy hơn cháu.

- Nhưng những người đó, đều không muốn cưới thằng Shukasa, cô hiểu không? - Gương mặt Yuko chợt đỏ ửng, ánh mắt rung rung.

Yui nhún mày sững lại.

- Bây giờ ta không muốn cưới cho thằng bé một người môn đăng hộ đối nữa, ta chỉ muốn cưới cho nó một người yêu nó thật lòng, và một người khiến nó yêu đến chết đi sống lại. Satake Yui, ta thật lòng muốn hỏi cưới cô cho con trai ta.

- Phu nhân, cháu ngọc, cháu không hiểu ý bác... - Yui ngây ra, lắp bắp trả lời.

Người phụ nữ này đang khóc. Nước mắt rơi trên gò má đã điểm rất nhiều nếp nhăn, đôi mắt ửng đỏ. Đây là lần đầu tiên cô thấy Hanagato Yuko yếu lòng. Trước nay bà luôn đanh thép, luôn cứng rắn, luôn lạnh lùng tới đáng sợ, uy lực và khí chất của bà luôn khiến cô cảm thấy bản thân mình thật nhỏ bé. Nhưng hôm nay bà lại khóc trước mặt cô.

- Cô không thắc mắc tại sao Kanami Sakurako lại hủy hôn với con trai ta sao? Cô không thắc mắc tại sao thằng bé yêu cô đến chết đi sống lại nhưng vẫn một mực đòi lấy người khác à?

- Cháu... Cháu không...

Yui leo lên ghế sau, bên cạnh Hanagato Yuko, ánh mắt nhìn trầm ngâm ra khỏi kính cửa sổ.

- Mina, cô gọi điện cho Shukasa, bảo thằng bé tối nay về nhà lớn dùng cơm. - Yuko lạnh lùng ra lệnh cho nữ quản gia đang đứng lễ phép cúi chào.

Chị Mina lễ phép vâng dạ.

Chiếc xe ô tô màu đen sang trọng rời khỏi tòa lâu đài kiểu Đức ở ngoại ô, tiến về phía trung tâm thủ đô. Ghế sau, chỉ có Yuko và Yui ngồi yên lặng.

- Giấy tờ của cô đâu? - Đột ngột Yuko quay sang hỏi.

- Dạ đây. - Yui luống cuống mở túi xách ra một xấp giấy tờ. - Bác hỏi giấy tờ của Satake Yui hay Miyamoto Rei?

- Satake Yui. - Bà nhận lấy giấy tờ tùy thân của Yui, đưa cho thư kí ngồi ở ghế trước. - Cô không hối hận chứ?

- Vâng. - Yui trả lời ngay không chút đắn đo. - Cháu bằng lòng mang họ Hanagato...

- Tốt. - Bà mỉm cười đôn hậu vuốt tóc cô, ánh mắt rất nhẹ nhàng. - Sau này gọi ta một tiếng mẹ được rồi.

Trước nay Hanagato Yuko luôn ghét cô, coi cô như cái gai cần phải loại bỏ. Thế mà bây giờ bà ấy lại mỉm cười rất dịu dàng, cử chỉ rất âu yếm, phút chốc khiến cô không quen.

- Thế nhưng phụ nhân cứ tự ý quyết, mà chưa hỏi ý kiến của Shukasa hay chủ tịch sao ạ? - Yui e dè hỏi.

- Đã bảo gọi ta một tiếng mẹ. - Bà cốc đầu cô. - Đây là ý của cha nó từ lâu rồi, chỉ là chưa tìm thấy cô. Còn thằng bé, cứ kệ đi, nó tự khắc biết mình cần phải làm gì.

Yui ngồi ngây ra, không dám tin mọi thứ lại đi nhanh tới mức này. Chỉ sau một buổi sáng, cô bằng lòng gả cho Hanagato Shukasa, trở thành con dâu nhà Hanagato, không cưới hỏi, không bàn bạc với chú rể. Cô gả cho người cô yêu nhất, thế nhưng tâm trạng cô lại vô cùng trống trải, lộn xộn. Cô không biết nên vui hay nên buồn, cũng chẳng dám nghĩ cuộc sống sau này mình sẽ thế nào nữa.

- À đúng rồi, con dâu, con gả đi mà còn chưa báo cho cha mẹ con. - Hanagato Yuko đột ngột nhớ ra.

- Khoan đã nói ạ. - Yui cười nhẹ nhàng. - Con muốn đợi cuộc sống ổn định đã. Với cả cha mẹ con luôn ủng hộ con bằng mọi giá.

Yuko chột đầu lòng ôm Yui vào lòng, bà vuốt nhẹ lưng cô, giọng khàn hản đi.

- Đáng ra lúc trước không nên ngăn cản hai đứa, mọi chuyện có lẽ sẽ không tới mức này...

Cô chột thấy túi thân, cả người run lên, rất muốn khóc, nhưng nước mắt quá khó khăn để chảy. Chỉ biết lồng ngực rất tức, cổ họng nghẹn cứng, trong lòng chột lạnh lẽo.

Nếu như năm đó không bị phản đối, cô và anh hẳn sẽ không phải chia tách nhau. Không có hận thù, không có mâu thuẫn, cô không cần gả đi cho Oga Sewashi. Mọi sóng gió hai người sẽ cùng nhau giải quyết, tập đoàn Satake cũng không tới mức phải phá sản. Cuộc đời cô cũng không lờ dờ tới tận tuổi thứ 26 này.

Mọi thứ đều là trò đùa của số phận. Nhưng cô có thể trách Hanagato Yuko được sao? Nếu là hồi trước, cô sẽ không biết lẽ nghĩa mà trách cứ thật, nhưng suy đi tính lại, cô căn bản là không hiểu tấm lòng của người mẹ này. Có trách thì trách ông trời trên ngời, trách bản thân cô không đủ đầu óc và bản lĩnh.

Từ hôm nay, cô là con dâu nhà Hanagato, gọi người phụ nữ này là mẹ, là vợ danh chính ngôn thuận của Hanagato Shukasa, được đường hoàng ở cạnh anh, có quyền chăm sóc anh, có quyền ghen, có quyền đòi hỏi. Cô được gả cho người cô yêu nhất.

Thế nhưng tại sao lại là cách thức này? Tại sao lòng cô lại rối bời như thế?

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi: Try to Forget...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.